

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม)

ปริญญานิพนธ์
ของ
นัทธินันท์ ละม้ายสิงห์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา (ดนตรีศึกษา)

ธันวาคม 2559

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา (ดนตรีศึกษา)

ธันวาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การใช้หนี้เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา (ดนตรีศึกษา)

ธันวาคม 2559

นัทธินันท์ ละม้ายสิงห์. (2559). การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม). ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. ศิลปศึกษา (ดนตรีศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินูญานิพนธ์ :
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริฉัตรเศก ย่านเดิม

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1)เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการใช้นิทานเป็นสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล 2)เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนแบบปกติ 3)เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการใช้นิทานเป็นสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลและการเรียนปกติ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 56 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คน เป็นกลุ่มทดลอง และอีก 1 ห้องเรียน จำนวน 28คน เป็นกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล โดยใช้นิทานเป็นสื่อ และแบบทดสอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนสถิติอ้างอิงที่ใช้ ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยปรากฏว่า 1)นักเรียนกลุ่มทดลองมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}$ =18.39) 2)นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}$ =11.14) 3)ผลการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลเพิ่มขึ้นแตกต่างกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE USE OF STORY-BASED LEARNING TO DEVRLOP STUDENT'S KNOWLEDGE ON THE
THEORY OF MUSIC FOR GRADE 2 STUDENTS AT SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY :
PRASARNMIT DEMONSTRATION SCHOOL (ELEMENTARY)

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Art Education (Music Education)
at Srinakharinwirot University

December 2016

Nuttinun Lamaysing. (2016). *The Use of Story-Based Learning to Develop Student's Knowledge on the Theory of Music for Grade 2 Students at Srinakharinwirot University : Prasarnmit Demonstration School (Elementary)*. Master thesis, M.Ed. Art Education (Music Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assist. Prof. Dr. Sitsake Yanderm.

The purpose of this experimental research include 1) to compare the results of students' on the pre-test and post-test using story-based learning as an instructional tool to develop the knowledge of students' in the course, Theory of Western Music; 2) to compare the results of the students' for the pre-test and post-test using normal teaching methods; and 3) to compare results in the Theory of Western Music course for Grade 2 students using story-based learning and normal methods.

The sample group consisted of fifty six students in Grade two at Srinakharinwirot University; Prasarnmit Demonstration School (Elementary) in the First semester of the 2016. The sample group was divided into two groups of twenty eight students. One group was taught using normal methodology, while the other was taught using story-based learning. The research tools used in this research were lesson plans for the Theory of Western Music and an examination assessing this level of knowledge acquisition on the Theory of Western Music. This research can be defined as quantitative research. The statistical tools used for this research included mean, and standard deviation.

The results of this study were as follows: 1) The results of the students improved using story-based learning methods for Theory of Western Music at a statistical significance of .05 ($\bar{X}$ =18.39) 2) The results of the students improved their normal teaching methods for Theory of Western Music with a statistical significance of .05 ($\bar{X}$ =11.14) 3) The results of the abilities of students using story-based learning improved to a greater extent than the results obtained using normal methods at a statistically significant level of .05

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

ของ

นัทธินันท์ ละม้ายสิงห์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา (ดนตรีศึกษา)

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษา

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิขณันเศก ย่านเดิม)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิขณันเศก ย่านเดิม)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.พิมลมาศ พร้อมสุขกุล)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิมนต์เศก ยานเดิม อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่า อีกทั้งกรุณาให้คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขงานวิจัยอย่างละเอียดทุกขั้นตอน ให้กำลังใจ ห่วงใยเอื้ออาทรตลอดมา เป็นแรงบันดาลใจทำให้ผู้วิจัยมีความมานะพยายาม จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ ที่ให้ความกรุณาเป็นประธานกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ตลอดจนให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.พิมลมาศ พร้อมสุขกุล ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ตลอดจนให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์และคณาจารย์สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์สากลทุกท่าน ที่อบรมดูแลประสิทธิ์ ประสาทความรู้วิทยาการต่างๆ และให้คำปรึกษาด้วยความรักความเมตตาตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ และคณะครูโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกเป็นอย่างดี และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ วิชาเอกดนตรีศึกษา ที่ให้คำแนะนำช่วยเหลือ และขอขอบคุณ คุณณัฐธัญญา วงศ์สิทธิ์ที่ให้คำแนะนำตลอดจนแก้ไขปัญหาต่างๆ และเป็นกำลังใจ จนทำให้ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ได้ตรวจและปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือการวิจัยในครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่พึงเกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแด่ บิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ช่วยให้การวิจัยครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ

นัทธินันท์ ละมายสิงห์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย	6
ความสำคัญของงานวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
ประชากร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ตัวแปรที่ศึกษา	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
สมมติฐานการวิจัย	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้นิทาน.....	9
ความหมายของนิทาน.....	9
ความสำคัญของนิทาน.....	10
ประเภทของนิทาน	11
รูปแบบการเล่านิทานและเทคนิคในการเล่านิทาน.....	14
การนำนิทานไปใช้ในการเรียนการสอน.....	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรีสากล	16
ทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น	16

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

2 (ต่อ)

ทฤษฎีการเรียนรู้กับการสอนดนตรี.....	20
แนวการจัดกิจกรรมดนตรี.....	22
การวัดและประเมินผลดนตรี.....	26
เอกสารที่เกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษา.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้นิทาน.....	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรีสากล.....	31
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)	33

3 วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	36
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	37
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	39
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	39

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	43
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

4 (ต่อ)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
----------------------------	----

5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และขอบเขตของการวิจัย	48
--	----

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	49
----------------------------------	----

วิธีดำเนินการทดลอง	49
--------------------------	----

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	50
--	----

สรุปผลการวิจัย	51
----------------------	----

การอภิปรายผลการวิจัย	52
----------------------------	----

ข้อเสนอแนะ	54
------------------	----

บรรณานุกรม	55
------------------	----

ภาคผนวก.....	59
--------------	----

ภาคผนวก ก.....	60
----------------	----

ภาคผนวก ข.....	62
----------------	----

ประวัติย่อผู้วิจัย.....	128
-------------------------	-----

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงผลการเปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน	
	กลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โน้ต.....	44
2	แสดงผลการเปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน	
	กลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีปกติ	45
3	แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน	
	กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังได้รับการทดลอง.....	45

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	8
2 ภาพตัวโน้ตและตัวหยุด.....	16
3 แสดงค่าของตัวโน้ต	17
4 แสดงการกระจายตัวโน้ต.....	17
5 แสดงบนนทัดห้าเส้น.....	19
6 แสดงกุญแจประจำหลัก	19
7 แสดงระดับเสียงของตัวโน้ต.....	19
8 แสดงแนวการจัดกิจกรรมตามประสบการณ์ดนตรี.....	25
9 แสดงผลการเปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังได้รับการทดลอง	45

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเรียนรู้ในระดับประถมศึกษา ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ ของชีวิต เพราะเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ทั้งหมด เพราะฉะนั้นการเรียนรู้ในระดับนี้จึงมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐาน เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการดำเนินชีวิตเบื้องต้น ซึ่ง ธีระ รุณเจริญ (2525: 1) ได้ให้ความหมายการประถมไว้ว่า การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษามุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถขั้นพื้นฐาน และให้สามารถลงสภาพอ่านออกเขียนได้ คิดคำนวณได้ มีความสามารถประกอบอาชีพตามควรแก่วัย และความสามารถได้ สามารถดำรงตนเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ รัฐมีภาระผูกพันที่จะต้องจัดอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งได้แก่ การจัดวัสดุอุปกรณ์ อาคาร สถานที่ และสิ่งอื่นใดที่จำเป็นให้เพียงพอ ดังนั้นการศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งจัดขึ้นเพื่อประชาชนทุกคนของประเทศ จึงมีความสำคัญต่อประเทศโดยรวม ต่อสังคม และต่อบุคคล เพราะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาในด้านต่างๆ ผู้ที่เกี่ยวข้องต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ

โดยการเรียนรู้ในระดับชั้นประถมศึกษานั้นมีทั้งสิ้น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย, กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์, กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์, กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา, กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ, กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี และกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 5)

โดยในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะนั้น จะประกอบไปด้วยสาระวิชา 3 แขนง คือทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ สำหรับสาระดนตรีได้ถูกจัดให้อยู่ใน สาระที่ 2 ซึ่งได้กำหนดขอบเขตการเรียนรู้ในสาระดนตรีไว้ ดังนี้

มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรีแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ร้องเพลง และเล่นดนตรีในรูปแบบต่างๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์ เข้าใจ

ความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณีวัฒนธรรม และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ และได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของดนตรี ไว้ 2 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานที่ ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกของวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

โดยมีการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนของกลุ่มสาระศิลปะไว้ 4 ช่วง ดังนี้ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, และจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยคุณภาพของผู้เรียนในกลุ่มสาระศิลปะระดับประถมศึกษา คือ

คุณภาพของผู้เรียนของกลุ่มสาระศิลปะเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คือ รู้และเข้าใจแหล่งกำเนิดเสียง คุณสมบัติของเสียง บทบาทหน้าที่ ความหมาย ความสำคัญของบทเพลงใกล้ตัวที่ได้ยิน สามารถท่วงบทกลอน ร้องเพลง เคาะจังหวะ เคลื่อนไหวร่างกายให้สอดคล้องกับบทเพลง อ่าน เขียน และใช้สัญลักษณ์แทนเสียงและเคาะจังหวะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับดนตรี เสียงขับร้องของตนเอง มีส่วนร่วมกับกิจกรรมดนตรีในชีวิตประจำวัน

รู้และเข้าใจเอกลักษณ์ของดนตรีในท้องถิ่น มีความชื่นชอบ เห็นความสำคัญและประโยชน์ของดนตรีต่อการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่น

คุณภาพของผู้เรียนของกลุ่มสาระศิลปะจบชั้นเมื่อประถมศึกษาปีที่ 6 คือ รู้และเข้าใจเกี่ยวกับเสียงดนตรี เสียงร้อง เครื่องดนตรี และบทบาทหน้าที่ รู้ถึง การเคลื่อนที่ขึ้น ลงของทำนองเพลง องค์ประกอบของดนตรี ศัพท์สังคีตในบทเพลง ประโยค และอารมณ์ของบทเพลงที่ฟัง ร้อง และบรรเลงเครื่องดนตรี ด้นสดอย่างง่าย ใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีอย่างถูกวิธี อ่าน เขียนโน้ตไทยและสากลในรูปแบบต่างๆ รู้ลักษณะของผู้ที่จะเล่นดนตรีได้ดี แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกของบทเพลงที่ฟัง สามารถใช้ดนตรีประกอบกิจกรรมทางนาฏศิลป์และการเล่าเรื่อง

รู้และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับวิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรมไทย และวัฒนธรรมต่างๆ เรื่องราวดนตรีในประวัติศาสตร์ อิทธิพลของวัฒนธรรมต่อดนตรี รู้คุณค่าดนตรีที่มาจากวัฒนธรรมต่างกัน เห็นความสำคัญในการอนุรักษ์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 3)

จากตัวกำหนดคุณภาพการเรียนรู้ของกลุ่มสาระศิลปะจะเห็นว่าการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นนั้น ได้กำหนดในเรื่องขององค์ประกอบทางดนตรีไว้แล้ว ได้แก่ เรื่องการอ่าน

การเขียน และใช้สัญลักษณ์แทนเสียงและเคาะจังหวะ ซึ่งผู้วิจัยก็คิดเห็นว่าเป็นพื้นฐานของการเรียนดนตรีในระดับประถมศึกษา

การให้การศึกษาด้านดนตรีนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกด้านหนึ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ พัฒนาประเทศชาติ และพัฒนาสังคมโลก กล่าวคือ ดนตรีเป็นศาสตร์และศิลป์แขนงหนึ่งที่มีความเกี่ยวพันต่อมวลมนุษยชาติ ความสำคัญของดนตรีทำให้ผู้รับรู้ได้สัมผัสกับโสตศิลป์ อันนำไปสู่ความรู้สึกภายในจิตใจ ทำให้เกิดความอímเอิบ ชื่นชม และเห็นคุณค่าในความงามของดนตรี ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวไม่ได้รับรู้หรือสัมผัสได้ทุกคน หากแต่ต้องเรียนรู้และสร้างความเข้าใจ การรับรู้และเกิดความรู้สึก ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาความเป็นมนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2536: 38)

การจัดประสบการณ์ กิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีให้เหมาะสมได้ตามความถนัด ความแตกต่างของเด็กแต่ละบุคคลย่อมช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความเจริญทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาได้อย่างแท้จริง ดนตรีเป็นวิชาที่ทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาร่างกายทุกๆด้านของการเติบโตไม่ว่าความจำ สังคมค่านิยม การคิดหาเหตุผล การสร้างสรรค์ การพัฒนากล้ามเนื้อ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและการพัฒนาตนเองให้เข้ากับกลุ่มหรือสภาพแวดล้อมของสังคมต่างๆ ดนตรีนับว่าเป็นวิชาที่ทำให้เด็กได้สนุกสนานร่าเริงอย่างเต็มที่ในการแสดงออกทางร่างกายและความคิดตลอดจนการพัฒนาทางจิตใจและนอกจากนั้นวิชาดนตรีสามารถนำไปสัมพันธ์กับวิชาอื่นๆได้ทุกวิชาและทุกกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นด้วย

ปัจจุบันนักการศึกษาได้มองเห็นความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีมากขึ้น จึงบรรจุวิชาดนตรีเข้าไว้ในหลักสูตรทุกระดับการศึกษา โดยบรรจุให้วิชาดนตรีเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ซึ่งเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่าซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ (ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระศิลปะกระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 31)

สาระดนตรีที่กำหนดไว้ในคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีขอบข่ายเนื้อหาดนตรี 3 ส่วน คือ ดนตรีไทย ดนตรีสากลและดนตรีพื้นเมือง แต่ละส่วนมีภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ ขอบข่ายส่งเสริมให้เยาวชนไทยได้เรียนเพื่อรู้ ได้ฟังเพลงต่างๆ เล่นทำนองเพลงได้ รู้จังหวะ เล่นคนเดียวหรือเล่นรวมวงกับเพื่อน ประวัติดนตรี เรียนดนตรีจากแหล่งการเรียนรู้ที่ใกล้ตัว ออกสู่ความเป็นดนตรีของชาติ ดนตรีของโลก จนมี

ความสามารถจำแนกแยกแยะ วิพากษ์ วิจักษ์คุณค่าของดนตรีได้ด้วยตนเอง จนดนตรีซึมซับเข้าไปในการรับรู้และนำไปสู่การรักดนตรีอันเป็นเป้าหมายของหลักสูตรการศึกษาแห่งชาติ

การจัดการเรียนการสอนทางวิชาดนตรีสากลในระดับชั้นประถมศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นทางด้านการปฏิบัติ เช่น ชลั่ยร็คคอร์ดเดอร์ เมโลเดียน หรือคีย์บอร์ด ซึ่งการเล่นเครื่องดนตรีเป็นแนวคิดและทักษะที่เด็กสามารถเข้าใจและปฏิบัติได้ เพราะเด็กในวัยประถมศึกษา เป็นวัยแห่งการเรียนรู้ ซึ่งเด็กในวัยนี้ จะมีความจำที่ดี มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีศักยภาพในการเรียนรู้สูง แต่ยังคงมีสมาธิจำกัด เด็กเริ่มมีความสามารถที่จะซึมซับและเข้าใจโครงสร้างทางดนตรีมากขึ้น โดยผ่านการเล่น การฟัง และการทำกิจกรรมทางดนตรีต่างๆ (จเร ลำอาง. 2533:33) ดังนั้นการให้การศึกษาด้านดนตรีแก่เด็กระดับประถมศึกษา จึงถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง ทั้งครูผู้สอนและโรงเรียนถือว่ามีความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาดนตรี เพราะผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการวางพื้นฐานทางด้านดนตรีอย่างถูกต้องและถูกวิธีไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโน้ตสากลเบื้องต้นและทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ทางด้านดนตรีมากพอที่จะนำไปถ่ายทอดให้ผู้เรียน มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ชัดเจน หากผู้สอนไม่มีความรู้ทางด้านดนตรีรวมถึงด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนก็จะทำให้การเรียนการสอนขาดประสิทธิภาพและความสมบูรณ์ ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน แต่ถ้าผู้สอนมีการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนได้รับการถ่ายทอดความรู้และได้รับการฝึกฝนอย่างถูกวิธีและต่อเนื่องก็สามารถที่จะพัฒนาเป็นนักดนตรีที่ดีได้ และอาจจะนำความรู้ในด้านดนตรีที่มีไปใช้ในการประกอบอาชีพ สามารถดำรงชีวิตในเส้นทางของดนตรีได้อย่างสง่างาม (ชูวิทย์ ยุระยง. 2535: 19)

การจัดการเรียนการสอนดนตรี จะมีทั้งส่วนของทฤษฎีและปฏิบัติ ซึ่งการเรียนการสอนในทางปฏิบัติถือว่าสัมฤทธิ์ผลมากกว่า เพราะผู้เรียนส่วนใหญ่สามารถเล่นดนตรีขั้นพื้นฐานได้ แต่ในส่วนของทฤษฎีนั้นถือว่ายังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถอ่าน เขียนและมีความเข้าใจในทฤษฎีของดนตรีสากลเบื้องต้นได้ ซึ่งก็เปรียบเหมือนคนที่พูดได้แต่ไม่สามารถอ่านและเขียนได้ สอดคล้องกับที่ นพพร ด้านสกุล (2543: 19) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้ทฤษฎีดนตรีสากลเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่ทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจ และเข้าถึงดนตรีมากขึ้น เนื่องจากทฤษฎีดนตรีเป็นประหนึ่งเครื่องมือสื่อสารทางดนตรีอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนสามารถใช้ได้ตามประสงค์ ในทำนองเดียวกับการใช้ภาษาต่างๆ การเรียนรู้ทฤษฎีดนตรี เริ่มต้นด้วยทำความเข้าใจกับเครื่องหมายทางดนตรีในระดับพื้นฐาน ซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญมาก อาจเปรียบได้กับพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ อันเป็นเครื่องหมายที่ใช้ในการเขียนและการอ่านภาษาไทยซึ่งใช้สอนผู้เริ่มเรียน

ดังนั้นการที่จะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจทฤษฎีดนตรีสากลนั้น ควรต้องสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาของทฤษฎีเบื้องต้น อาจมีการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขและสนใจในการเรียน โดยเฉพาะนักเรียนในระดับประถมศึกษา หากสอนโดยการอธิบายเพียงอย่างเดียวคงไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจหรือความสนใจได้ ดังที่ธนุทธิ์ สุทธจิตต์ (2532: 7) กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนดนตรีไม่ควรให้ผู้เรียนในระดับประถมศึกษาต้องนั่งฟังคำอธิบายเนื้อหาดนตรีอยู่ เป็นเวลานาน เนื่องจากนักเรียนในวัยนี้ยังมีสมาธิในระยะสั้น หากผู้เรียนในวัยนี้ได้รับความสนุกสนานในกิจกรรมนั้นๆ ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะดนตรีขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

เนื่องจากผู้วิจัยได้ทำการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นและได้เห็นถึงปัญหาของการจัดการเรียนการสอน กล่าวคือ นักเรียนไม่มีสมาธิในการเรียน และความไม่เข้าใจในเนื้อหาอันเนื่องมาจากขาดความสนใจในการฟัง ซึ่งปัญหานี้จะส่งผลกระทบต่อทักษะทางทฤษฎีดนตรีสากลด้วยเช่นกัน ข้าพเจ้าคิดว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้นิทานเป็นสื่อเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล มีความเหมาะสมกับนักเรียนในวัยนี้ เพราะสามารถดึงดูดความสนใจในการฟังและการเรียนรู้ของนักเรียนได้ เพราะบุคคลใช้เวลาในการฟังมากที่สุดคือร้อยละ 45 พูตร้อยละ 30 การอ่านหนังสือ ร้อยละ 16 และการเขียนร้อยละ 9 ต่อวัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าเราจะใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะทางด้านอื่น (เฉลิมชัย สีตะระโส. 2539: 1; อ้างอิงจาก Taylor 1979)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในระดับประถมศึกษาเพราะเด็กในวัยนี้ใช้ทักษะทางด้านนี้มากกว่าทักษะประเภทอื่น ดังที่ Smith (เฉลิมชัย สีตะระโส. 2539: 1; อ้างอิงจาก Smith 1979) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กตั้งแต่อนุบาลจนถึงระดับประถมศึกษาจะเรียนรู้จากการฟังโดยตรงได้ดี (เฉลิมชัย สีตะระโส. 2539: 1; อ้างอิงจาก Wilt 1979) ได้ศึกษาพบว่าเด็กประถมใช้เวลาในห้องเรียน 57.5% ในการฟัง ซึ่งมากกว่าการใช้ทักษะทางด้านอื่น การฟังจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ซึ่งถ้าหากเด็กขาดความสนใจและไม่เอาใจใส่ก็อาจทำให้การฟังนั้นขาดประสิทธิภาพ และทำให้ความรู้ที่ได้มาผิดพลาดจากความจริงได้มากกว่าการอ่าน

จากสภาพปัญหาดังกล่าว และจากการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการใช้นิทานเป็นกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียน ผู้วิจัยจึงนำนิทานมาใช้เป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฝั่งประถม โดยหวังว่าผลการวิจัยที่ได้ครั้งนี้จะเป็นประโยชน์มาสู่การปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนในเนื้อหาทฤษฎีดนตรีสากลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฝ่ายประถม ที่เรียนโดยการใช้นิทานเป็นสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฝ่ายประถม ที่เรียนโดยการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฝ่ายประถม ระหว่างการใช้นิทานเป็นสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลและการเรียนปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล จะเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนวิชาดนตรีในระดับประถมศึกษาตอนต้น ในการใช้นิทานเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาดนตรี และได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียนในรูปแบบการจัดกิจกรรมการฟังโดยใช้นิทาน ตลอดจนนำไปเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร ครู อาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนได้นำไปปรับปรุง แก้ไขและพัฒนาการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพเกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาดนตรีสากล จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 112 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 56 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คน เป็นกลุ่มทดลอง และอีก 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คนเป็นกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เนื่องจากในแต่ละห้องได้มีการกระจายนักเรียนเก่ง และไม่เก่งคละกันอยู่แล้ว โดยใช้วิธีการจับฉลากจากจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 4 ห้องเรียน

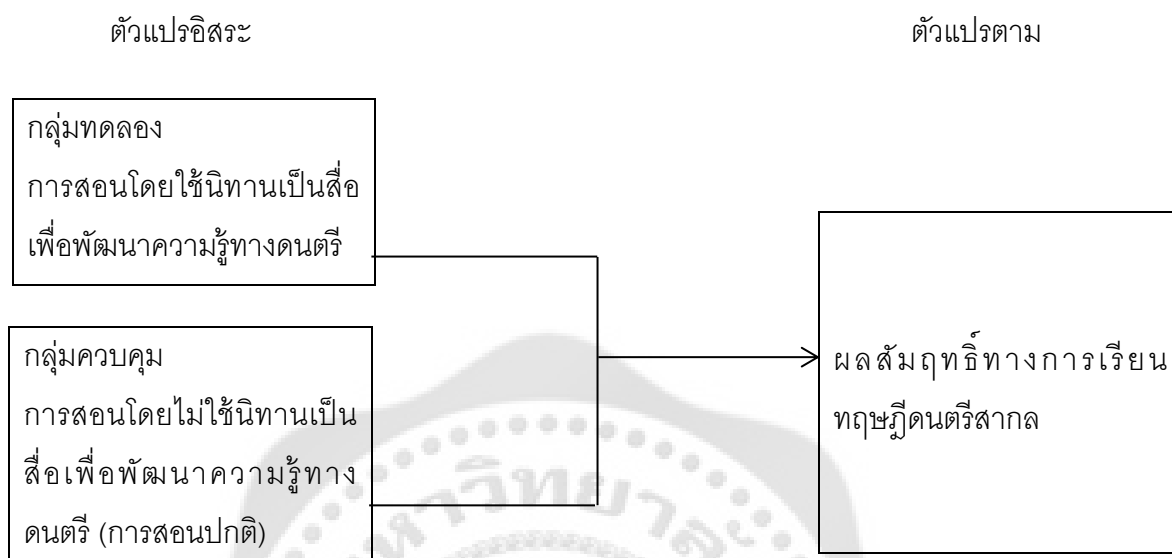
ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รูปแบบการสอน แบ่งเป็น 2 แบบ คือ
 - 1.1 การใช้นิทานเป็นสื่อการเรียนรู้
 - 1.2 การสอนปกติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทฤษฎีดนตรีสากล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การใช้นิทานเป็นสื่อการเรียนรู้** หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล โดยใช้การเล่านิทานสอดแทรกเนื้อหาของทฤษฎีดนตรีสากลเป็นสื่อในการจัดการเรียน
2. **การสอนปกติ** หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนทฤษฎีดนตรีสากล โดยใช้การพูดอธิบายเนื้อหาของโน้ตดนตรีสากล
3. **ทฤษฎีดนตรีสากล** หมายถึง เนื้อหาความรู้เรื่องตัวโน้ต ลักษณะของตัวโน้ตต่างๆ ค่าของตัวโน้ตใน เครื่องหมายกำหนดจังหวะต่างๆ
4. **ผู้เรียน** หมายถึง นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาดนตรีสากล
5. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทฤษฎีดนตรีสากล** หมายถึง คะแนนของผู้เรียนที่ได้ผ่านการเรียนโดยใช้นิทานเป็นสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล และการสอนแบบปกติ โดยวัดจากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทางการเรียนทฤษฎีดนตรีสากล
6. **พัฒนาความรู้** หมายถึง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทฤษฎีดนตรีสากล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการใช้นิทานเป็นสื่อเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล
2. นักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ
3. นักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทานเป็นสื่อเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางที่ใช้ทำการวิจัยและได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

- 1.1 ความหมายของนิทาน
- 1.2 ความสำคัญของนิทาน
- 1.3 ประเภทของนิทาน
- 1.4 รูปแบบการเล่านิทานและเทคนิคในการเล่านิทาน
- 1.5 การนำนิทานไปใช้ในการเรียนการสอน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรีสากล

- 2.1 ทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น
- 2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้กับการสอนดนตรี
- 2.3 แนวการจัดกิจกรรมดนตรี
- 2.4 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ดนตรี

3. เอกสารที่เกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้นิทาน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรีสากล

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

(ฝ่ายประถม)

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

1.1 ความหมายของนิทาน

มีนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้คำจำกัดความและอธิบายความหมายของนิทานไว้ ดังนี้

สัณห์พัฒน์ อรุณธารี (2542: 1-2) กล่าวว่า นิทาน คือ เรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นใหม่ หรือเป็นการเล่าสืบต่อกันมา เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ฟังเป็นสำคัญและสอดแทรกคติธรรมสอนใจ การฟังนิทานยังช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดการพัฒนาทางด้านภาษาทั้ง การฟัง การพูด และ การอ่าน อีกทั้งช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีของผู้ฟังและผู้เล่า สอดคล้องกับ ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540: 45)

กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวทั่วไป ที่เล่าสืบต่อกันมา มีจุดประสงค์เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความรู้ ความคิด หรือค่านิยมบางอย่างให้กับผู้ฟัง พร้อมทั้งสอดแทรกคุณธรรม และความสนุกสนาน เพลิดเพลินไปพร้อม ๆ กัน ส่วนสมศักดิ์ บริบูรณ์ (2542: 48) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่ผูกขึ้นโดย การใช้วาจาเป็นสื่อในการถ่ายทอด หรือใช้รูปแบบการเขียนทำนองการเล่าด้วยปากเปล่า จุดประสงค์หลักของนิทาน เพื่อความบันเทิงใจ และสอดแทรกคำสั่งสอนไว้เป็นจุดประสงค์รอง

จากความหมายของนิทานที่ได้กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าต่อ ๆ กันมา โดยมีเนื้อเรื่องที่อ้างอิงจากความจริงหรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และสอดแทรก คติธรรมสอนใจ ทั้งยังส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาด้านการฟัง การพูด และการอ่าน ดังจะกล่าวถึง ความสำคัญของนิทานต่อไป

1.2 ความสำคัญของนิทาน

นิทานมีความสำคัญต่อพัฒนาการด้านภาษาของนักเรียน ซึ่งนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้แนวคิดไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

สัณห์พัฒน์ อรุณธารี (2542: 3-4) และ วรณี ศิริสุนทร (2539: 30-31) ได้กล่าวถึง ในการเล่านิทานให้เด็กฟังอย่างสม่ำเสมอจะเป็นการส่งเสริม และสนับสนุนให้เด็กเกิดพัฒนาการทั้ง ทาง ภาษา อารมณ์ สังคม และสติปัญญา กล่าวคือ

1. สร้างเสริมพัฒนาการทางภาษา เด็กได้มีโอกาสฝึกทักษะการฟัง การพูด เด็กรู้จักคำมากขึ้น รู้จักจับใจความสำคัญของเรื่อง
2. พัฒนาการด้านอารมณ์ และสังคม นิทานช่วยให้เด็กได้แสดงออก อีกทั้งสร้าง ความสัมพันธ์อันดี ระหว่างเด็กด้วยกัน และระหว่างครูกับเด็ก
3. ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา นิทานช่วยให้เด็กได้ฝึกคิดพิจารณาเกิดความคิด สร้างสรรค์ การได้รับแง่มุมต่าง ๆ จากนิทานที่ฟัง ทำให้สามารถตัดสินใจในด้านการแสดงออกและ สมองต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

ในทำนองเดียวกัน กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541: 11-12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของ นิทานไว้ดังนี้

1. นิทานส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิด ขยายความคิดของตนให้กระจ่างและ เป็น การพัฒนาภาษาอีกทางหนึ่ง
2. สร้างนิสัยรักการอ่าน ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลินขณะฟังครูเล่า ซึ่งนำไปสู่การค้นคว้า หาอ่านนิทานด้วยตนเอง

3. นิทานเป็นการสร้างการเรียนรู้ที่มีความหมายให้กับนักเรียน เนื้อหาในนิทาน มีประเด็นชัดเจน และการเล่านิทานซ้ำๆ ทำให้นักเรียนสามารถถ่ายโอนข้อมูลใหม่เพื่อหาข้อสรุปได้

จากคำกล่าวข้างต้นสามารถสรุปความสำคัญของนิทานได้ว่า นิทานเป็นสื่อที่สามารถช่วย ให้เด็กมีพัฒนาการในทุกด้าน นอกจากนี้นิทานยังเป็นเครื่องมือก่อให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี พร้อมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ความดี สร้างความคิดริเริ่ม และการเลียนแบบที่ดีให้กับเด็กอีกด้วย อนึ่งจากการศึกษารูปแบบของนิทาน พบว่า นิทานมีหลากหลายรูปแบบ แต่ละประเภทจะมีเอกลักษณ์เฉพาะและมีที่มาแตกต่างกันดังจะกล่าวต่อไป

1.3 ประเภทของนิทาน

ในการเลือกนิทานเพื่อที่จะนำไปใช้ให้กับนักเรียนนั้น ผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกนิทาน ให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียนแต่ละวัย มีนักวิชาการได้เสนอแนะประเภทของนิทานไว้ดังนี้

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 20-22) กล่าวถึง การแบ่งประเภทนิทานตามรูปแบบของนิทาน แบ่งออกเป็น 8 ประเภท คือ

1. เทพนิยายหรือเทพนิทาน หรือเรื่องราวปรัมปรา เป็นนิทานหรือนิยายที่เกินเลยความเป็นจริง เหนือความเป็นจริงของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอภินิหารตัวเองหรือตัวละครเด่น จะมีอภินิหารหรือเวทมนต์ ฤทธิ์เดช สามารถบันดาลสิ่งที่ดั่งใจ หรือสิ่งที่ชั่วร้ายได้ ฉากหรือสถานที่ในเนื้อเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษ หรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น สรวงสวรรค์ หรือเมือง บาดาล มีพระเอกเป็นเจ้าชาย มีนางเอกเป็นเจ้าหญิง มีนางฟ้า มีเทวดา มียักษ์ เป็นต้น

2. นิทานประจำถิ่นหรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดต่อเนื่องกันมา เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขา ทะเลแม่น้ำ ฯลฯ เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงหรือมีเค้าความจริง

3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่เลียบเคียงเชิงเปรียบเทียบกับชีวิต และความเป็นอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์ ให้บังเกิดผลในการดำรงชีวิต และความเป็นอยู่ให้พิถีพิถัน ละเอียดรอบคอบ และไม่ประมาท ช่วยเหลือและเมตตาต่อผู้อื่น และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถองอาจกล้าหาญ พ้นฝ่าอุปสรรคและประสบความสำเร็จในที่สุด เป็นเรื่องที่ถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลที่สำคัญๆ

5. นิทานอธิบายเหตุผล เป็นนิทานที่เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใด และอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องนั้นๆ ด้วย

6. เทพปกรณัม เป็นนิทานที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อโดยเฉพาะตัวบุคคลที่มีอภินิหารเหนือความเป็นจริง เป็นเรื่องลึกลับ

7. นิทานที่มีสัตว์เป็นตัวเอก เปรียบเทียบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ เป็นเรื่องราว

ที่เกี่ยวข้องกับการอยู่ร่วมกันในสังคม สอนจริยธรรมแฝงแฉะคิด และแนวทางแก้ไขเป็นบางครั้ง หรือ บางครั้งสอนแบบทางอ้อม ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะต้องพิจารณาเอง

8. นิทานตลกขบขัน เป็นนิทานที่มีเรื่องราวเปรียบเทียบชีวิต ความเป็นอยู่แต่มีมุขที่ตลกขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับปฏิกิริยาไหวพริบเรื่องราวแปลกๆ เรื่องเหลือเชื่อ เรื่องเกินความจริง เป็นต้น

วรรณิ ศิริสุนทร (2539: 13-19) ได้แบ่งนิทานออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk tales) มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดต่อเนื่องกันมา ไม่ปรากฏผู้แต่ง เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขา ทะเล แม่น้ำ ฯลฯ เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงหรือมีเค้าความจริง นิทานพื้นบ้านแบ่งออกเป็นชนิดใหญ่ ๆ ดังนี้

1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ (Talking-Beast tales) มีตัวละครเป็นสัตว์พูดจา ได้ตอบกัน บางครั้งสัตว์ก็พูดจาโต้ตอบกับคนด้วย

1.2 นิทานไม่รู้จักจบ (Cumulative tales) เป็นนิทานเรื่องธรรมดา แต่เนื้อเรื่องมีการกระทำต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ และซ้ำๆ กัน

1.3 นิทานตลกขบขัน (Humorous tales) เป็นนิทานที่มีเรื่องราวเปรียบเทียบชีวิต ความเป็นอยู่แต่มีมุขที่ตลกขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับปฏิกิริยาไหวพริบเรื่องราวแปลก ๆ เรื่องเหลือเชื่อ เรื่องเกินความจริง เป็นต้น

1.4 นิทานอธิบายเหตุผล (Pour quoi stories หรือ Tales that tell why) เป็นนิทานที่เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใด และอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องนั้น ๆ ด้วย ส่วนใหญ่อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของสัตว์ หรือขนบธรรมเนียมประเพณีของผู้คนในชาติต่าง ๆ บางครั้งก็เกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น เรื่องทำไมกระต่ายจึงหางสั้น ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม

1.5 เทพนิยายหรือเทพนิทาน หรือเรื่องราวปรัมปรา(Fairy tales) เป็นนิทานหรือ นิยายที่เกินเลยความเป็นจริง เนื้อความเป็นจริงของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ อภินิหาร ตัวเอก หรือตัวละครเด่น จะมีอภินิหารหรือเวทมนต์ ฤทธิ์เดช สามารถบันดาลสิ่งที่ต้องการ หรือ สิ่งชั่วร้ายได้ ฉากหรือสถานที่ในเนื้อเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษ หรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น สรวงสวรรค์ หรือเมืองบาดาล มีพระเอกเป็นเจ้าชาย นางเอกเป็นเจ้าหญิง นางฟ้า เทวดา ยักษ์ ผู้วิเศษ สามารถ ทำสิ่งนั้น สิ่งนี้ได้โดยคนธรรมดาไม่สามารถจะทำได้ เป็นต้น

2. นิทานสอนคติธรรม (Fables) มีลักษณะเป็นนิทานสั้น ๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์ มีบทบาทเหมือนคน มีแกนเรื่องเดียว มีโครงเรื่องง่ายและสั้น และต้องให้บทเรียนที่สอนใจเป็น ข้อสรุปที่ชัดเจน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

2.1 นิทานเทียบสุภาษิต เป็นนิทานที่มักจะยกสุภาษิตตั้งเป็นโคลง 1 บท แล้วมีนิทานเปรียบเทียบได้กับโคลงนั้น

2.2 นิทานชาดก เป็นนิทานสอนคติธรรม เป็นเรื่องราวของพระพุทธเจ้า และพระสาวกที่เกิดขึ้นมาแล้วในชาติก่อน ๆ และในแต่ละชาติได้บำเพ็ญบารมี คือความดียิ่งขึ้นจนพระชาติสุดท้ายได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า

3. เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ เรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลก ท้องฟ้า และพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ซึ่งมีอำนาจทางเวทย์มนต์ คาถา และอิทธิปาฏิหาริย์ ลึกลับเหนือความเป็นจริง

4. มหาकाพย์และนิทานวีรบุรุษ (Hero tale) เป็นนิทานที่มีลักษณะคล้ายกับเทพปกรณัม ต่างกันที่ตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญฟันฝ่าอุปสรรค และประสบผลสำเร็จในที่สุด

5. หนังสือภาพที่มีเรื่องอ่านเล่นสมัยที่มีตัวละครเป็นสัตว์ (Animal stories) นิทานสมัยเก่าที่มีตัวละครเป็นสัตว์ เราจะพบมากในบทกล่อมเด็ก นิทานพื้นบ้าน และนิทานสอนคติธรรม แต่ในปัจจุบันนี้มีผู้แต่งนิทานสำหรับเด็กที่มีตัวละครเป็นสัตว์ โดยแบ่งเป็น 3 ชนิด ได้แก่ นิทานที่มีบทบาทการกระทำอย่างคน สัตว์ที่มีความเป็นอยู่อย่างสัตว์แต่พูดได้อย่างคน และสัตว์ที่มีความเป็นอยู่และความนึกคิดตามธรรมชาติของสัตว์ เรื่องประเภทนี้ มีการแต่งออกมาเป็นเรื่อง และเป็นหนังสือชุดเชฟเพ็ด (Shepard. 1996: 1) ได้เสนอแนะนิทาน และเรื่องเล่าที่นำมาใช้ในการเล่า ให้เด็กฟัง ดังนี้

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk tale) ซึ่งประกอบด้วย

- 1.1 เทพนิยาย (Fairy tale)
- 1.2 นิทานวีรบุรุษ (Hero tale)
- 1.3 นิทานตลกขบขัน (Humorous tale)
- 1.4 นิทานเทพปกรณัม (Tall tale)
- 1.5 นิทานเสริมสร้างปัญญาและคุณธรรม (Wisdom tale)
- 1.6 นิทานสอนคติธรรม (Fables)
- 1.7 นิทานที่มีตัวละครเป็นสัตว์ (Animal story)
- 1.8 นิทานที่มีเรื่องรัก (Love story)
- 1.9 เรื่องผี (Ghost story)
- 1.10 เรื่องลึกลับ (Myth)
- 1.11 ตำนาน (Legend)

2. นิทานในวรรณคดี (Literary tale)

3. เรื่องจริง ทางประวัติศาสตร์ หรือประสบการณ์ของบุคคล (Real-life story) จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การแบ่งประเภทของนิทานมีการแบ่งได้หลายประเภท แต่ที่นิยมกัน มากที่สุด คือ การแบ่งตามรูปแบบของนิทาน โดยยึดตามลักษณะของเนื้อเรื่อง ความสำคัญของเรื่อง และที่มาของนิทานเป็นสำคัญ จุดมุ่งหมายของการแบ่งประเภทนิทานทั้งนี้เพื่อให้ผู้เล่านิทาน ได้เลือก นิทาน ให้เหมาะสมกับวัย และความต้องการของเด็กเป็นสำคัญ อีกทั้งเพื่อจัดเก็บนิทานที่มีเรื่อง คล้ายคลึงกันไว้ด้วยกันเพื่อสะดวกต่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1.4 รูปแบบการเล่านิทานและเทคนิคในการเล่านิทาน การเล่านิทานเพื่อให้เกิดความน่าสนใจนั้นขึ้นอยู่กับ ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ที่เป็นผู้ดำเนินการเล่า ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดรูปแบบการเล่านิทาน และ เทคนิคในการเล่านิทาน สันหนพันธ์ อรุณธำรี (2544: 25) และกุลยา ตันติผลาชีวะ (2541: 13-14) พอสรุปได้ดังนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่า เป็นการเล่านิทานที่อาศัยเพียงคำพูด และน้ำเสียงของ ผู้เล่าไม่มีการใช้สื่อประกอบการเล่า นอกจากน้ำเสียงและจังหวะการพูดที่สูงต่ำเร้าใจผู้ฟังตาม เนื้อเรื่องที่นำเสนอ การเล่านิทานวิธีนี้ต้องใช้ศิลปะการพูด และการเล่าที่สนใจมาก

2. การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานแบบนี้เป็นการเล่าที่มีชีวิตชีวามากกว่า การเล่าปากเปล่า เพราะเด็กสามารถติดตามเรื่องที่เล่าได้ และจินตนาการเป็นรูปธรรมมากขึ้นตาม ท่าทางของผู้เล่าและสนุกสนานมากขึ้น เพราะเห็นภาพพจน์ของเรื่องที่เล่า ท่าทางที่ใช้ประกอบการเล่า นิทานอาจเป็นท่าทางของผู้เล่า หรือเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการคิดท่าทางประกอบ

3. การเล่านิทานประกอบภาพ ภาพที่ใช้ประกอบการเล่านิทานมีหลายชนิด อาทิเช่น ภาพถ่าย ภาพโปสเตอร์ ภาพจากหนังสือ ภาพวาด ฯลฯ การใช้ภาพสวย ๆ มาประกอบการเล่านิทาน โดยเฉพาะภาพการ์ตูนที่เคลื่อนไหวไปแต่ละลำดับภาพ สามารถดึงดูดใจเด็ก และสร้างสรรค์จินตนาการของเด็ก ทำให้เด็กติดตามเรื่องราวด้วยความอยากรู้ เด็กจะสนุกสนานมากขึ้นถ้าในขณะที่ฟังเรื่อง ผู้เล่ากระตุ้น ให้เด็กแสดงความคิดเห็น โดยให้เด็กเลือกภาพนำมาติดเอง เป็นการร่วมสร้างจินตนาการให้กับเรื่องที่เล่า

4. การวาดภาพประกอบการเล่านิทาน วิธีนี้ผู้เล่าจะวาดการ์ตูนประกอบไปด้วย คือ เล่า เรื่องขณะเดียวกันก็วาดภาพไปจนจบเรื่อง จะทำให้เด็กสนใจ ตื่นเต้น และเกิดศรัทธาในตัวผู้เล่า

5. การใช้เพลงประกอบ หรืออาจจะเล่านิทานที่ประพันธ์เป็นเพลง ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน เพราะมีทำนองคล้องจองกัน มีความไพเราะจนทำให้เด็กประทับใจ และสามารถจดจำนิทานที่ได้ฟังได้ในที่สุด

6. การเล่านิทานประกอบเสียง ได้แก่ เสียงเพลง เสียงดนตรี และเสียงอื่น ๆ สามารถนำมาประกอบการเล่านิทานได้ มีลักษณะเช่นเดียวกับละครวิทยุ จุดประสงค์เพื่อสร้างบรรยากาศที่กระตุ้นเร้าให้เกิดความตื่นเต้น อยากติดตาม ผู้ฟังเกิดจินตนาการ

7. การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์ หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มีอยู่ หรือผู้เล่าจัดทำขึ้น เช่น หน้ากากตัวแสดงในนิทาน หุ่นนิ้วมือ หุ่นมือ หุ่นชัก หุ่นเชิด ตุ๊กตา เป็นต้น ล้วนแล้วแต่เป็นสื่อประกอบการเล่านิทานที่สำคัญ อุปกรณ์สามารถทำให้เด็กสนุกและตื่นเต้นไปกับนิทานที่เล่าได้เป็นอย่างดี สร้างความสนใจในการฟังนิทานให้แก่เด็กมากกว่ารูปแบบอื่นๆ

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า การเล่านิทานให้น่าสนใจนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของผู้เล่านิทาน ตามความถนัด เช่น การเล่านิทานแบบปากเปล่า การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่า นิทานโดยใช้ภาพประกอบ อีกทั้งใช้บทเพลงประกอบการเล่านิทานควบคู่กันไป ทั้งนี้การที่ผู้เล่านิทาน ได้จัดเตรียมสื่อในการเล่านิทานที่เหมาะสม และมีการฝึกซ้อมวิธีการเล่ามาก่อน จะช่วยให้เกิดความ มั่นใจในการเล่า และช่วยให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่ฟังจากนิทาน ได้เป็นอย่างดี

ซึ่งหากนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนทฤษฎีดนตรีสากล ที่เป็นเรื่องที่ต้องใช้การอธิบายเป็นสื่อสำคัญที่ใช้ในการเรียนการสอน การเรียนในเนื้อหานี้ก็จะมีน่าสนใจมากขึ้น โดยผู้สอนได้วางแผนการสอนโดยใช้การนำเสนอในรูปแบบนิทาน และสอดแทรกทฤษฎีดนตรีสากลเข้าไป จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้น

1.5 การนำนิทานไปใช้ในการเรียนการสอน

การใช้นิทานเป็นสื่อการสอน ถือเป็นการสอนในอีกรูปแบบที่จะสร้างความสนใจในการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้ โดยเฉพาะนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งเด็กในวัยนี้จะยังไม่สามารถควบคุมตัวเองได้มากนักหากต้องนั่งฟังเนื้อหาในการเรียนเป็นเวลานาน หากผู้สอนนำนิทานมาเป็นสื่อในการสอนผู้เรียนก็จะเกิดความสนใจมากขึ้น และเกิดสมาธิในการเรียนรู้ โดย สมุณทาว วงษ์สวัสดิ์ (2552: 12) ได้กล่าวไว้ว่าการใช้นิทานเป็นสื่อการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา ถือเป็น ประโยชน์อย่างยิ่ง นิทานนอกจากให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว เนื้อหาในนิทานช่วย ส่งเสริมประสบการณ์ชีวิต นักเรียนสามารถตีความจากเนื้อเรื่อง ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมี ความหมาย นอกจากนี้ยังเสริมสร้างจินตนาการ และสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับผู้เรียนใน การนำนิทานไปใช้ในการเรียนการสอน ควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมาย รวมทั้งกิจกรรมการใช้นิทานใน การเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน

จากข้อความที่กล่าวมานิทานถือเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของเด็กในระดับประถมศึกษา เพราะนิทานเป็นเครื่องมือที่สามารถทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และ

ทำให้เกิดสมาธิในการฟัง อีกทั้งยังเสริมสร้างการเรียนรู้ของนักเรียนผ่านการฟัง การคิด และจินตนาการ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรีสากล

2.1 ทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น

ทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 ลักษณะตัวโน้ตและตัวหยุด

ตัวโน้ต คือ สัญลักษณ์ที่มีไว้เพื่อบอกความสั้น - ยาวของเสียงโดยใช้ตัวโน้ตเป็นสื่อ อัตราความสั้น-ยาวของตัวโน้ตนั้นจะมีที่จังหวะขึ้นอยู่กับเครื่องหมายกำหนดจังหวะ

ตัวหยุด คือ สัญลักษณ์ที่มีไว้เพื่อยุติเสียงของดนตรีให้เงียบไปชั่วขณะ โดยตัวหยุดแต่ละตัวจะมีค่าเหมือนกับตัวโน้ต

สมนึก อุ่นแก้ว (2537: 2) กล่าวว่า ตัวโน้ตเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้บันทึกแทนความสั้น-ยาว ของเสียง และตัวหยุดเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้บันทึกแทนความสั้น-ยาว ของเงียบ สอดคล้องกับ ณัชชา โสคติยานุรักษ์ (2543: 23) ที่กล่าวว่า ตัวโน้ตเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง และตัวหยุดเป็นสัญลักษณ์แทนความเงียบ

โดยตัวโน้ตและตัวหยุดจะมีลักษณะดังนี้

ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษาอังกฤษ	ชื่อภาษาอเมริกัน	ลักษณะตัวโน้ต
ตัวกลม	Semibreve	Whole Note	W
ตัวขาว	Minim	Half Note	 หรือ
ตัวดำ	Crotchet	Quarter Note	 หรือ
ตัวเข้บ็ต 1 ชั้น	Quaver	Eight Note	 หรือ
ตัวหยุดตัวกลม	Semibreve Rest	Whole Rest	
ตัวหยุดตัวขาว	Minim Rest	Half Rest	
ตัวหยุดตัวดำ	Crotchet Rest	Quarter Rest	
	Quaver Rest	Eight Rest	

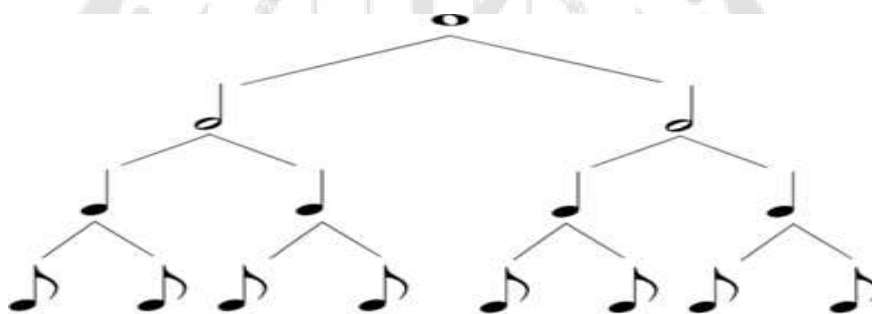
ภาพประกอบ 2 ตัวโน้ตและตัวหยุด

การเปรียบเทียบค่าของตัวโน้ต

โน้ตตัวกลม		เป็นโน้ตที่มีค่ามากที่สุด
โน้ตตัวขาว		เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวนานน้อยกว่าตัวกลมครึ่งหนึ่ง
โน้ตตัวดำ		เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวนานน้อยกว่าตัวขาวครึ่งหนึ่ง
โน้ตตัวเซปต์ 1 ชั้น		เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวนานน้อยกว่าตัวดำครึ่งหนึ่ง

ภาพประกอบ 3 แสดงค่าของตัวโน้ต

โดยสามารถเปรียบเทียบค่าของตัวโน้ต ด้วยแผนภาพการกระจายตัวโน้ตออกเป็นตัวโน้ตต่างๆ โดยยึดค่าตัวกลมเป็นหลัก

ภาพประกอบ 4 แผนภาพการกระจายตัวโน้ต

John Brimhalls ได้นำเสนอไว้ว่า ในดนตรีระดับพื้นฐานส่วนใหญ่จะเริ่มขึ้นนำด้วย Quarter Note โดยกำหนดให้ Quarter Note มีความยาวในการออกเสียง เท่ากับ 1 เคาะ แล้วค่อยนำเสนอโน้ตในลักษณะอื่นๆ ต่อไปตามลำดับ สอดคล้องกับแนวคิดของ William Duckworth ซึ่งได้เสนอแนวทางการสอนเกี่ยวกับค่าของตัวโน้ตไว้ว่าถ้าเริ่มนำเสนอด้วย Quarter Note มีค่าเท่ากับ 1 เคาะ Half Note จะมีค่าเท่ากับ 2 เคาะ และ Whole Note จะมีค่าเท่ากับ 4 เคาะ นอกจากนั้นจะพบว่า Eight Note 2 ตัว และ Sixteen Note 4 ตัวจะมีค่าเท่ากับ Quarter Note 1 ตัว (นพพร ด้านสกุล. 2543: 25-26)

2.1.2 เครื่องหมายกำหนดจังหวะ

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ เป็นสัญลักษณ์ที่มีไว้กำหนดค่าของตัวโน้ตและตัวหยุด มีลักษณะเป็นตัวเลข 2 ตัวที่เขียนซ้อนกันคล้ายเลขเศษส่วน หรือบางบทเพลงก็ใช้เป็นสัญลักษณ์แทนตัวเลข ใช้เพื่อแสดงให้เห็นว่าจังหวะ(rhythm) และอัตราจังหวะ (meter) ของบทเพลงนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างไร ทั้งจังหวะและอัตราจังหวะก็เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของบทเพลง ซึ่งในขณะบทเพลงดำเนินไป จังหวะและอัตราจังหวะก็จะต้องดำเนินไปให้สอดคล้องกับความเร็วของจังหวะ

ความหมายเลขตัวบนและตัวล่าง

เลขตัวบนเป็นเลขที่กำหนดว่าบทเพลงจะแบ่งออกเป็นห้องละกี่จังหวะตามตัวเลขที่กำหนดดังนี้

เลข 2 แบ่งออกเป็นห้องละ 2 จังหวะ

เลข 3 แบ่งออกเป็นห้องละ 3 จังหวะ

เลข 4 แบ่งออกเป็นห้องละ 4 จังหวะ

เลขตัวล่างเป็นเลขที่กำหนดว่าโน้ตลักษณะใดจะเป็นเกณฑ์ตัวละ 1 จังหวะดังนี้

เลข 1 กำหนดให้ โน้ตตัวกลม เป็นตัวละ 1 จังหวะ

เลข 2 กำหนดให้ โน้ตตัวขาว เป็นตัวละ 1 จังหวะ

เลข 4 กำหนดให้ โน้ตตัวดำ เป็นตัวละ 1 จังหวะ

เลข 8 กำหนดให้ โน้ตตัวเข็บบีต 1 ชั้น เป็นตัวละ 1 จังหวะ

การอ่านเครื่องหมายกำหนดจังหวะ

หลักการอ่านเครื่องหมายกำหนดจังหวะที่เป็นตัวเลขจะต้องอ่านเลขตัวบนก่อนแล้วตามด้วยเลขตัวล่าง เช่น

$\frac{2}{2}$ อ่านว่า "สองสอง" มีความหมายว่า บทเพลงนั้นมีอัตราจังหวะห้องละ 2 จังหวะเคาะ และกำหนดให้ใช้โน้ตตัวขาวมีค่าเท่ากับ 1 จังหวะ

$\frac{4}{4}$ อ่านว่า "สี่สี่" มีความหมายว่า บทเพลงนั้นมีอัตราจังหวะห้องละ 4 จังหวะเคาะ และกำหนดให้ใช้โน้ตตัวดำมีค่าเท่ากับ 1 จังหวะ

$\frac{6}{8}$ อ่านว่า "หกแปด" มีความหมายว่า บทเพลงนั้นมีอัตราจังหวะห้องละ 6 จังหวะเคาะ และกำหนดให้ใช้โน้ตตัวเข็บบีตหนึ่งชั้นมีค่าเท่ากับ 1 จังหวะ

2.1.3 ระดับเสียง

ระดับเสียง คือคำศัพท์ทางดนตรี ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า "Pitch" หมายถึงคลื่นความถี่ของโน้ตดนตรี สามารถวัดได้เป็นรอบต่อวินาที มีทั้งระดับเสียงสูงและต่ำ โดยระดับเสียง

พื้นฐาน มี 7 ระดับเสียงคือ โด เร มี ฟา ซอล ลา ที, โดยมีองค์ประกอบในการอ่านระดับเสียง ดังนี้

บรรทัด 5 เส้น คือ คือ เป็นสัญลักษณ์ทางดนตรีชนิดหนึ่งที่มี ไว้เพื่อบอกความสูงต่ำของเสียง

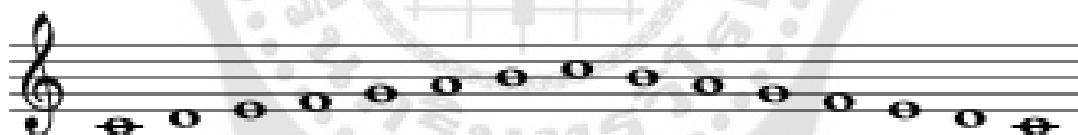
ภาพประกอบ 5 แสดงบรรทัดห้าเส้น

กุญแจประจำหลัก

กุญแจประจำหลัก (CLEF) มีความสำคัญในการกำหนดชื่อโน้ต บันทึกบนบรรทัด 5 เส้น ปกติแล้ว จะใช้กุญแจประจำเสียง 2 แบบ คือ กุญแจเสียงสูง (Treble clef) และกุญแจเสียงต่ำ (Bass clef)

ภาพประกอบ 6 แสดงกุญแจประจำหลัก

โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด ที ลา ซอล ฟา มี เร โด

ภาพประกอบ 7 แสดงระดับเสียงของตัวโน้ต

นักวิชาการได้กล่าวเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นไว้ดังนี้

ชูวิทย์ ยุระยง (2535: 159) กล่าวถึงวิชาทางทฤษฎีดนตรีตะวันตกเป็นอีกวิชาหนึ่ง ซึ่งถือได้ว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการศึกษาดนตรี เพราะเป็นการที่เราจะทำความเข้าใจกับบทเพลง ต่างๆ ที่ได้รับการบันทึกและถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาหรือสัญลักษณ์ที่เราเรียกว่า ตัวโน้ต

ตรอง ทิพย์วัฒน์ (ม.ป.ป: 1 - 23) ได้กล่าวถึงเนื้อหาความรู้ขั้นพื้นฐานทางด้านดนตรีสากลเฉพาะในส่วนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยเรื่อง ตัวโน้ต ตัวหยุด บรรทัด 5 เส้น เส้นน้อย เครื่องหมายเพิ่มอัตราตัวโน้ต กุญแจประจำหลัก และเครื่องหมายกำหนดจังหวะ

1. ตัวโน้ตเป็นเครื่องหมายชนิดหนึ่งที่ใช้บันทึกแทนเสียงดนตรีและเสียงขับร้อง
 2. ตัวหยุดเป็นเครื่องหมายบันทึกให้เสียงดนตรีหรือเสียงขับร้องเงียบเสียงลงชั่วคราวหนึ่งตามอัตราของตัวหยุดที่มีค่าเทียบเท่าตัวโน้ต
 3. บรรทัด 5 เส้น มีไว้สำหรับบันทึกตัวโน้ตและตัวหยุด เพื่อบอกระดับเสียงสูง-ต่ำของตัวโน้ต
 4. เส้นน้อย มีไว้สำหรับบันทึกโน้ตที่อยู่ใต้และเหนือบรรทัด 5 เส้น
 5. เครื่องหมายเพิ่มอัตราตัวโน้ตเป็นเครื่องหมายที่ใช้เมื่อต้องการจะเพิ่มอัตราตัวโน้ตให้มีเสียงยาวมากกว่าปกติ
 6. กุญแจประจำหลัก หรือ กุญแจประจำเสียง มีความสำคัญในการกำหนดชื่อตัวโน้ต
 7. เครื่องหมายกำหนดจังหวะ คือ เลข 2 ตัวที่บันทึกซ้อนกันอยู่ในตอนต้นของบทเพลง ถัดจากกุญแจประจำหลัก เลข 2 ตัวที่เขียนซ้อนกันมีความหมายแตกต่างกัน เลขตัวล่างหมายถึงลักษณะโน้ตที่ยึดเป็นเกณฑ์ตัวละ 1 จังหวะ เลขตัวบนหมายถึง จังหวะภายในห้องจะต้องมีจำนวนจังหวะเท่ากับเลขตัวบนและบอกให้รู้โน้ตตัวละ 1 จังหวะภายในห้องต้องมีจำนวนเท่ากับเลขตัวบน
- สรุปได้ว่า ก่อนที่ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนโน้ตที่เป็นสัญลักษณ์สากล ผู้เรียนควรมีโอกาสได้รับรู้ มีประสบการณ์ด้านดนตรีในลักษณะแง่มุมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดแนวคิดด้านองค์ประกอบดนตรีรวมทั้งความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนอ่านและเขียนโน้ตดนตรีได้อย่างมีความหมาย ประสบการณ์ด้านการอ่านและเขียนโน้ตซึ่งมีความเข้าใจเป็นพื้นฐานนี้เป็นผลเนื่องมาจากการพัฒนาประสบการณ์เกี่ยวกับการรับรู้เรื่องเสียงจากการฟังการร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว และการสร้างสรรค์ด้านดนตรี ดังนั้นการอ่านและเขียนจึงเป็นทักษะที่ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ มิใช่เป็นเรื่องเฉพาะสำหรับนักดนตรี หรือนักประพันธ์เพลงเท่านั้น

2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้กับการสอนดนตรี

ในทางจิตวิทยา ทฤษฎีการเรียนรู้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ

2.2.1. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มพฤติกรรมนิยมได้อธิบายการเรียนรู้โดยใช้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองเป็นหลัก ซึ่งเป็นไปในหลายลักษณะโดยอธิบายการเรียนรู้เกิดขึ้น เมื่อใช้สิ่งเร้าเป็นตัวชี้แนะหรือจูงใจให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่ต้องการออกมา การเรียนรู้เกิดขึ้นในสภาวะของการวางเงื่อนไข โดยมีการเสริมแรงหรือการให้รางวัลและการลงโทษโดยเป็นตัวกำหนดให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดทั้งพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปและตัวเสริมแรงที่นำมาช่วยให้เกิดการเรียนรู้

2.2.2. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มแนวคิดนิยม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มแนวคิดนิยมได้อธิบายการเรียนรู้ว่าเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการสร้างแนวคิดหรือความเข้าใจเพื่อที่จะใช้ประสบการณ์หรือสภาวะแวดล้อมที่ตนได้ประสบมา ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความคิด กระบวนการคิดหาเหตุผลรวมไปถึงตัวแปรอื่นๆ เช่นการตั้งใจ พันธุกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีมาก่อน ดังนั้นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์เดิมและความสามารถในการคิดหาเหตุผลของบุคคลนั้น

สาระสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มแนวคิดนิยม คือ

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสรับรู้สิ่งนั้นอย่างชัดเจน เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีประสบการณ์เดิมที่แตกต่างกัน การรับรู้สิ่งใหม่อาจไม่เป็นไปในลักษณะที่ผู้สอนต้องการ ดังนั้นผู้เรียนและผู้สอนควรมีความเข้าใจตรงกันในเรื่องที่ต้องการเรียนรู้ รวมไปถึงการจัดสภาพการเรียนรู้ การสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ในสิ่งที่มุ่งหวังไว้
2. การเรียนรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นเป็นผลรวมของประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ของผู้เรียน ดังนั้น การจัดสภาพการเรียนรู้ ผู้สอนต้องคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนและใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเป็นจุดเริ่มต้นชี้ให้เห็นความคล้ายคลึงหรือความเหมือนของประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่
3. การเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องสัมพันธ์ ผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้โดยการเชื่อมโยงกับสิ่งที่ตนมีประสบการณ์มาแล้ว ดังนั้นผู้สอนควรทราบประสบการณ์เดิมของผู้เรียนและใช้ประสบการณ์เดิมนั้นเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ที่จะเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ
4. เนื่องจากการเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่อง ในบางครั้งประสบการณ์ใหม่ อาจไม่สมบูรณ์แบบ แต่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์นั้นได้เมื่อนำประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาช่วยทำให้ประสบการณ์ใหม่สมบูรณ์แบบและเกิดการเรียนรู้ขึ้นได้

นอกจากนี้ บรูเนอร์ (Bruner. 1966 : 10 – 11, อ้างถึงใน ญรุทธ์ สุทจจิตต์. 2532 :57 - 60) ได้เสนอหลักการเกี่ยวกับลำดับขั้นของการรับรู้ทางจิตวิทยาด้านดนตรีไว้ดังนี้

การรับรู้เป็นกระบวนการที่แบ่งได้ 3 ระดับ คือ

1. ขั้นการเรียนรู้การกระทำ (Enactive representation) ได้แก่ กระบวนการรับรู้ที่ผ่านทางการกระทำซึ่งในทางดนตรีการรับรู้ในขั้นนี้ เช่น การเรียนที่ผู้เรียนได้ฟังเสียงหรือปรบมือตามจังหวะของตัวโน้ตต่างๆ เป็นต้น
2. ขั้นการเรียนรู้จากความคิด (Iconic representation) ได้แก่ กระบวนการรับรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ในลักษณะของภาพในทางดนตรี เช่นการใช้ภาพ

ที่สื่อความหมายแทนตัวโน้ตหรือใช้ความสั้นยาวของเส้นสื่อความหมายแทนจังหวะสั้น ยาวของอัตราตัวโน้ต

3. ขั้นการเรียนรู้สัญลักษณ์และนามธรรม (Symbolic representation) ได้แก่ กระบวนการรับรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้สัญลักษณ์ทางด้านภาษาที่ทุกคนยอมรับ เช่น ภาษาเขียนหรือตัวโน้ตสากล ในขั้นนี้คือ การเรียนรู้สัญลักษณ์จากขั้นที่สองมาเป็นสัญลักษณ์ที่เป็นลักษณะสากลในทางดนตรี ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับเรื่องตัวโน้ตหรือเครื่องหมายต่างๆทางทฤษฎีดนตรี

2.3 แนวการจัดกิจกรรมดนตรี

ในกระบวนการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน (ณรุทธ์ สุทนต์จิตต์. 2537: 151 - 160) ได้กล่าวถึงสาระดนตรีและการเรียนรู้เป็นกระบวนการสร้างประสบการณ์ดนตรีซึ่งมีความลึกซึ้ง ดังนั้นครูผู้สอนควรทำความเข้าใจกับประสบการณ์ดนตรีเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมดนตรีหรือควรคำนึงในการเรียนการสอนดนตรีเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ประสบการณ์ดนตรีเป็นสาระที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนดนตรี การเรียนดนตรี สาระดนตรี และสุนทรียศาสตร์

สาระดนตรี (Music subject-matter) เนื่องจากสาระดนตรีเป็นแก่นสาระเนื้อหาสาระของวิชาการโดยเฉพาะ ดังนั้นการจัดกิจกรรมโดยใช้หลักของสาระดนตรีจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ดนตรีได้ตรงตามสาระเนื้อหาของดนตรี สาระดนตรีสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ เนื้อหาดนตรีและทักษะดนตรี

1. เนื้อหาดนตรี (Music content) ประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 2 ส่วน คือ องค์ประกอบดนตรีและวรรณคดีดนตรี

1.1 องค์ประกอบดนตรี (Music elements) ประกอบด้วยจังหวะ (Rhythm) ทำนอง (Melody) เสียงประสาน (Harmony) ฉันทลักษณ์ (Form) สีสั่น (Tone colorหรือTimbre) และอารมณ์เพลง (Expressions)

1.2 วรรณคดีดนตรี (Music literature) ประกอบด้วย บทเพลง (Repertoire) หรือเพลงประเภทต่าง ๆ และประวัติศาสตร์ดนตรี (Music history)

2. ทักษะดนตรี (Music skills) เป็นส่วนช่วยให้เกิดความเข้าใจสาระดนตรีได้และจัดเป็นหัวใจของการศึกษาดนตรี ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีควรเสนอทักษะดนตรีต่างๆ อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ทักษะดนตรีประกอบด้วย การฟัง (Listening) การร้อง(Singing) การเล่น (Playing) การเคลื่อนไหว(Moving) การสร้างสรรค์ (Creating) และการอ่าน(Reading)

สุนทรียศาสตร์ (Aesthetics) สาระเกี่ยวข้องกับสุนทรียศาสตร์ เป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งที่ เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมหรือการศึกษาดนตรี เนื่องจากดนตรีเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความงาม โดยตรง สุนทรียศาสตร์จึงเป็นรากฐานสำคัญด้านหนึ่ง ทั้งนี้เป็นเพราะการที่ผู้เรียนดนตรีจะเกิดความ ชาบซึ่งในดนตรีได้นั้น ดนตรีที่ผู้เรียนมีประสบการณ์หรือได้สัมผัสต้องเป็นดนตรีที่เป็นสุนทรียวัตถุคือ เป็นดนตรีที่มีสุนทรียรส

การจัดกิจกรรมดนตรี ในการจัดกิจกรรมดนตรีเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ดนตรี แบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

1. การเรียนรู้ดนตรี เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนดนตรีและผู้เรียนด้วย ตนเอง การสอนดนตรี การประเมินผลดนตรีและสภาพแวดล้อมในห้องเรียน กระบวนการเรียนการสอน ดนตรี ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับหลักสูตรดนตรี วิธีสอนดนตรี ส่วนการเรียนรู้ด้วยตนเองได้แก่ การเรียนรู้ นอกห้องเรียนหรือการเรียนรู้ที่ระบบการศึกษามีได้จัดให้แต่ผู้เรียนหาโอกาสศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งเป็น การเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมในสังคมเช่น สภาพทางบ้าน สื่อมวลชน การไปชมการแสดงต่างๆ

2. ผู้เรียนดนตรี เป็นส่วนสำคัญในประสบการณ์ดนตรีและเป็นหัวใจของการจัด กิจกรรมดนตรีที่ควรคำนึงถึง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนดนตรีมี 2 ส่วนคือ

2.1 ความสามารถในการเรียนรู้ ที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา ได้แก่ ความคิดที่ เกี่ยวข้องกับความถนัดดนตรี ได้แก่ พรสวรรค์หรือความสามารถเฉพาะตัวที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

2.2 ทักษะดนตรี ได้แก่ ความรู้สึกและอารมณ์ ซึ่งเป็นส่วนที่นำไปสู่ความซาบซึ้ง ในสุนทรียรสของดนตรีแต่เป็นสิ่งที่ไม่สามารถสอนกันได้โดยตรงผู้เรียนจะเกิดได้ในความรู้สึกของ ตนเองจากการเรียนรู้

ณรุทธ์ สุทนต์ (2536 : 100 - 122) ได้สรุปหลักการสอนดนตรีประเภทต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. หลักการสอนดนตรีของหม่อมดุษฎี บริพัตร

หลักการที่สำคัญในการสอนดนตรี คือ มุ่งพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้าน ดนตรีของผู้เรียนตามความถนัดของแต่ละบุคคล โดยเน้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดของตนเองเป็นหลัก เน้น ให้สร้างสรรค์มิใช่เป็นการเลียนแบบเพียงอย่างเดียว โดยการบูรณาการทักษะดนตรีและการเคลื่อนไหว ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับแนวคิดทางดนตรีโดยใช้พื้นฐานทางการเคลื่อนไหวและทักษะเป็นสื่อให้มีส่วนร่วม ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้เป็นหลักสำคัญ ผู้เรียนจะคิด วิเคราะห์ วิจัยสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดซึ่ง กันและกันและแสดงในระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อรับรู้และเกิดประสบการณ์ทางดนตรีโดย ใช้การเคลื่อนไหวเป็นสื่อประกอบด้วยทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานไปสู่การเคลื่อนไหวที่มีแบบแผน 3 ระดับ คือ ทักษะพื้นฐานเบื้องต้นทักษะพื้นฐานขั้นกลางและทักษะในระดับสูง ผู้เรียนจะพัฒนาทักษะ

ขั้นพื้นฐานจากระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่งพร้อมๆไปกับทักษะต่าง ๆ และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดทางดนตรี

2. หลักการสอนดนตรีของอรวรรณ บรรจงศิลป์

หลักการสอนดนตรี คือ การมุ่งพัฒนาการรับรู้ด้านดนตรีและความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างหรือองค์ประกอบดนตรี เพื่อนำไปสู่ความซาบซึ้งในดนตรีและความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะดนตรีในชีวิตประจำวัน ทักษะดนตรีที่กล่าวถึง ได้แก่ การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์และการอ่าน ส่วนโครงสร้างหรือองค์ประกอบดนตรี ได้แก่ จังหวะ ทำนอง รูปแบบ เสียงประสาน อารมณ์เพลงและลีลาโดยใช้กิจกรรมดนตรีเป็นสื่อ

3. หลักการสอนดนตรีของดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze)

สาระสำคัญในการสอนดนตรีของดาลโครซ คือ การพัฒนาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับดนตรี ซึ่งเน้นเรื่องเสียงเป็นสำคัญ โดยใช้หลักการเคลื่อนไหวเป็นสื่อไปสู่ความเข้าใจเรื่องดนตรี หลักการพื้นฐานของวิธีนี้เป็นการเคลื่อนไหวเกี่ยวข้องกับจังหวะที่เรียกว่า ยูริธึมมิก (Eurhythmic) จุดเริ่มต้นของยูริธึมมิก คือ การสอนให้เด็กรู้จักเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะดนตรีหรือใช้ความเคลื่อนไหวสนองตอบต่อดนตรีซึ่งเกี่ยวข้องกับการบังคับกล้ามเนื้อในสามลักษณะคือ

3.1 การเคลื่อนไหวให้เข้ากับเวลา (เกี่ยวข้องกับความเร็วของจังหวะ หรือ Tempo)

3.2 การเคลื่อนไหวให้เข้ากับที่ว่าง (เกี่ยวข้องกับระยะหรืออัตราตัวโน้ต หรือ Duration)

3.3 การเคลื่อนไหวที่ให้แรงที่เหมาะสม (เกี่ยวข้องกับความดังค่อยของเสียงหรือ Dynamics)

4. หลักการสอนดนตรีแบบคอมพรีเฮนซีฟมิวสิเชียนชิพ (Comprehensivemusicianship)

หลักการสอนดนตรีแบบคอมพรีเฮนซีฟ มิวสิเชียนชิพ เริ่มต้นจากการได้เห็นข้อบกพร่องของการเรียนการสอนดนตรีในลักษณะของการแบ่งแยกดนตรีเป็นวิชาต่างๆ ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเกิดแนวคิดเกี่ยวกับดนตรีเป็นภาพรวมที่ไม่ครบถ้วนได้ส่งผลทำให้การพัฒนาด้านดนตรีไม่ครบถ้วนสมบูรณ์จึงได้ปรับปรุงการเรียนการสอน โดยมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเป็นนักดนตรีอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ วิธีการสอนดังกล่าว ยังครอบคลุมไปถึงการเรียนการสอนดนตรีในทุกลักษณะตั้งแต่ดนตรีศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยม ซึ่งมุ่งเน้นให้ความรู้ทางดนตรีอย่างครบถ้วน ดังนั้นหลักการที่สำคัญของวิธีนี้คือ ผู้เรียนสามารถรู้และเข้าใจดนตรีในลักษณะของศิลปะ ทั้งสามารถซาบซึ้งในดนตรี ให้ความสำคัญกับดนตรีไม่ว่าจะอยู่ในฐานะใดของสังคม

หลักการสำคัญของกระบวนการนี้ คือ การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนมีบทบาทเป็นทั้งผู้ฟัง ผู้แสดงและผู้สร้างสรรค์ กล่าวคือ

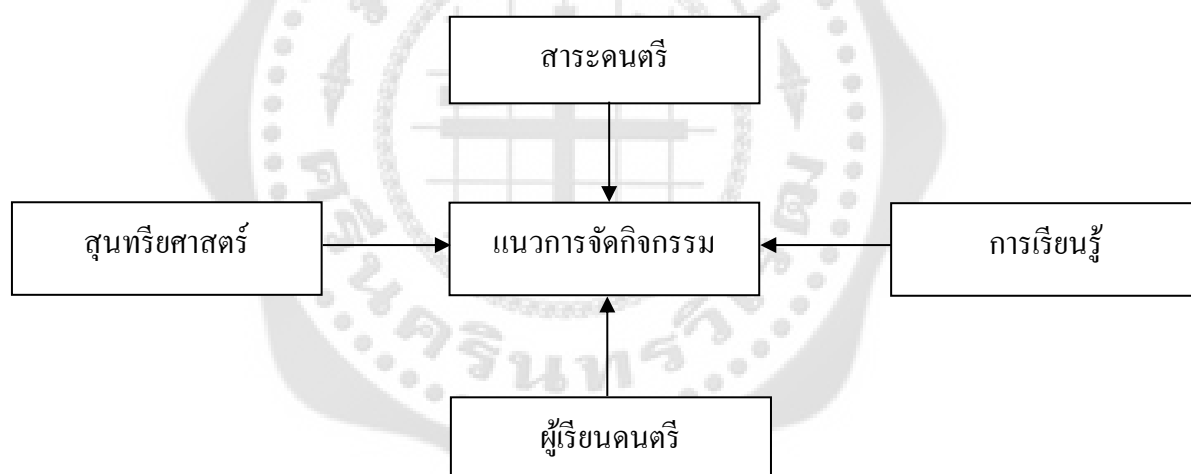
ในฐานะผู้ฟัง ผู้เรียนได้รู้ คิด วิเคราะห์ โดยอาศัยสื่อทั้งทางเสียงและภาพ เข้ามาช่วย เพื่อให้ ผู้เรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับสาระดนตรีอย่างถ่องแท้ลึกซึ้ง

ในฐานะผู้แสดง ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และฝึกทักษะดนตรีต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในดนตรีอีกมิติที่นอกเหนือจากฐานะผู้ฟัง

ในฐานะผู้สร้างสรรค์ ผู้เรียนมีโอกาสสร้างสรรค์ดนตรีตั้งแต่ระดับง่าย ๆ จนถึงระดับการประพันธ์เพลง ซึ่งการเรียนรู้ดนตรีโดยการสร้างสรรค์เป็นสื่อ สิ่งนี้เป็นประสบการณ์ สร้างเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าของดนตรีได้เป็นอย่างดี

การเรียนการสอนแบบดังกล่าว มีวิธีการที่ใช้ประกอบดังนี้

- 4.1 การมีส่วนร่วมในกิจกรรมดนตรีของผู้เรียน
- 4.2 การมีประสบการณ์ดนตรีทั้ง 3 ด้านไปพร้อมๆกัน
- 4.3 การค้นพบด้วยตนเอง
- 4.4 การใช้วรรณคดีดนตรีทั่วโลกในการสอน

ภาพประกอบ 8 แนวการจัดกิจกรรมตามประสบการณ์ดนตรี

ที่มา : อนุรักษ์ สุทธิจิตต์. 2536 : 153

2.4 การวัดและประเมินผลดนตรี

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ดนตรีไว้ดังนี้
 ธนุทธิ์ สุทธิจิตต์ (2536 : 150-151) ได้กล่าวถึงการวัดผลและการประเมินผลดนตรี ดังนี้

การวัดผลและการประเมินผลดนตรีแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การประเมินผลเกี่ยวกับเนื้อหาดนตรี ซึ่งเน้นไปทางเรื่องการสร้างแบบทดสอบลักษณะต่าง ๆ การประเมินผลเกี่ยวกับทักษะดนตรี ได้แก่ เรื่องของการปฏิบัติ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการประเมินค่าเชิงข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

การประเมินผลการเรียนรู้ดนตรีแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน คือ

1. การประเมินเนื้อหาดนตรี เนื้อหาดนตรี ได้แก่ องค์ประกอบดนตรี (จังหวะ ทำนอง เสียงประสาน รูปแบบ สีสันทัน และลักษณะของเสียง) และวรรณคดีดนตรี (บทเพลง และประวัติดนตรี) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรี สามารถประเมินผลโดยใช้การทดสอบในรูปแบบของข้อสอบลักษณะต่าง ๆ ได้ เนื่องจากเป็นการประเมินผลทางด้านเนื้อหา แนวคิด มิได้เกี่ยวข้องกับทักษะปฏิบัติ

2. การประเมินผลทักษะดนตรี การประเมินผลทักษะดนตรีเกี่ยวข้องโดยตรงกับการปฏิบัติ สามารถกระทำได้ในสองลักษณะตามประเภทของการปฏิบัติดนตรี คือ การปฏิบัติเดี่ยวและการปฏิบัติกลุ่มโดยการวัดทั้งสองลักษณะ คือ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะ และคุณภาพของการปฏิบัติ

สุเทพ เมยไธสง (2534 : 21) ได้กล่าวถึงการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ดนตรีไว้ดังนี้ การวัดและการประเมินผล เป็นกระบวนการที่มุ่งกำหนดปริมาณคุณภาพของพฤติกรรมและความสามารถของบุคคล โดยใช้เครื่องมือวัดเป็นตัววัด ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมความสามารถเหล่านั้นออกมา เพื่อกำหนดจำนวนหรือระดับ ผลการวัดที่ได้แต่ละครั้งย่อมขึ้นอยู่กับเครื่องมือวัดเป็นสำคัญ ครูจึงเป็นผู้ที่จะต้องรู้ลักษณะของเครื่องมือวัด เพื่อที่จะนำผลของการวัดไปพัฒนาความสามารถของผู้เรียนต่อไป

สายันต์ บุญใบ (2543 : 49) ได้กล่าวถึงความหมายของการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ดนตรีไว้ดังนี้ ในการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ดนตรีนั้น ควรจะมีการประเมินทั้งด้านความรู้และความสามารถทางทักษะปฏิบัติ ในการวัดความรู้ควรใช้คำถามหรือแบบสอบถามเพื่อประเมินถึงความรู้ความเข้าใจที่ผู้เรียนได้รับ ส่วนในด้านของการวัดความสามารถทางทักษะปฏิบัติ นิยมใช้แบบสังเกตทักษะปฏิบัติ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวัดผลและประเมินผลด้านความรู้ โดยในการวัดด้านความรู้ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบเป็นแบบอัตนัย เพื่อประเมินคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนตามที่ได้กำหนดไว้

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มศิลปะ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช กระทรวงศึกษาธิการ , 2551 : 164)

3.1 ความสำคัญ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความเป็นคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้

3.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

3.2.1 สาระที่ 1 ทักษะศิลป์

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่องานศิลปะอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 1.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

3.2.2 สาระที่ 2 ดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

3.2.3 สารที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

3.3 คุณภาพของผู้เรียนเมื่อเรียนจบระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

รู้และเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่าง รูปทรง และจำแนกทัศนธาตุของสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและงานทัศนศิลป์ มีทักษะพื้นฐานการใช้วัสดุอุปกรณ์ในการสร้างงานวาดภาพระบายสี โดยใช้เส้น รูปร่าง รูปทรง สี และพื้นผิว ภาพปะติด และงานปั้น งานโครงสร้างเคลื่อนไหวอย่างง่าย ๆ ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกจากเรื่องราว เหตุการณ์ ชีวิตจริง สร้างงานทัศนศิลป์ตามที่ตนชื่นชอบ สามารถแสดงเหตุผลและวิธีการในการปรับปรุงงานของตนเอง

รู้และเข้าใจความสำคัญของงานทัศนศิลป์ในชีวิตประจำวัน ที่มาของงานทัศนศิลป์ ในท้องถิ่น ตลอดจนการใช้วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการสร้างงานทัศนศิลป์ในท้องถิ่น

รู้และเข้าใจแหล่งกำเนิดเสียง คุณสมบัติของเสียง บทบาทหน้าที่ ความหมาย ความสำคัญของบทเพลงใกล้ตัวที่ได้ยิน สามารถท่องบทกลอน ร้องเพลง เคาะจังหวะ เคลื่อนไหว ร่างกายให้สอดคล้องกับบทเพลง อ่าน เขียน และใช้สัญลักษณ์แทนเสียงและเคาะจังหวะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับดนตรี เสียงขับร้องของตนเอง มีส่วนร่วมกับกิจกรรมดนตรีในชีวิตประจำวัน

รู้และเข้าใจเอกลักษณ์ของดนตรีในท้องถิ่น มีความชื่นชอบ เห็นความสำคัญ และประโยชน์ของดนตรีต่อการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่น

สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ สามารถแสดงท่าทางประกอบจังหวะเพลง ตามรูปแบบนาฏศิลป์ มีมารยาทในการชมการแสดง รู้หน้าที่ของผู้แสดงและผู้ชมรู้ประโยชน์ของการแสดงนาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงที่เหมาะสมกับวัย

รู้และเข้าใจการเล่นของเด็กไทยและนาฏศิลป์ท้องถิ่น ชื่นชอบและภาคภูมิใจ ในการเล่นพื้นบ้าน สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่พบเห็นในการเล่นพื้นบ้านกับการดำรงชีวิตของคนไทย บอกลักษณะเด่นและเอกลักษณ์ของนาฏศิลป์ไทยตลอดจนความสำคัญของการแสดงนาฏศิลป์ไทยได้

3.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ศิลปะ ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

มาตรฐาน ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.๒	1. จำแนกแหล่งกำเนิด ของเสียงที่ได้ยิน	● สีสันของเสียงเครื่องดนตรี ● สีสันของเสียงมนุษย์
	1.จำแนกคุณสมบัติของเสียง สูง- ต่ำ , ดัง-เบา ยาว-สั้น ของดนตรี	● การฝึกโสตประสาท การจำแนกเสียง สูง-ต่ำ ดัง-เบา ยาว-สั้น
	2.เคาะจังหวะหรือเคลื่อนไหวร่างกาย ให้สอดคล้องกับเนื้อหาของเพลง	● การเคลื่อนไหวประกอบเนื้อหาในบทเพลง ● การเล่นเครื่องดนตรีประกอบเพลง
	3.ร้องเพลงง่าย ๆ ที่เหมาะสมกับวัย	● การขับร้อง
	4.บอกความหมายและความสำคัญของ เพลงที่ได้ยิน	● ความหมายและความสำคัญของเพลง ที่ได้ยิน - เพลงปลุกใจ - เพลงสอนใจ

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.๒	1.บอกความสัมพันธ์ของเสียงร้อง เสียงเครื่องดนตรีในเพลงท้องถิ่น โดยใช้คำง่าย ๆ	● บทเพลงในท้องถิ่น - ลักษณะของเสียงร้องในบทเพลง - ลักษณะของเสียงเครื่องดนตรีที่ใช้ในบทเพลง
	2. แสดงและเข้าร่วมกิจกรรมทางดนตรี ในท้องถิ่น	● กิจกรรมดนตรีในโอกาสพิเศษ - ดนตรีกับโอกาสสำคัญในโรงเรียน - ดนตรีกับวันสำคัญของชาติ

การเรียนการสอนในส่วนของวิชาดนตรีสากลสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษาเน้นไปในเรื่องของพื้นฐานทางดนตรี เพราะหากนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของพื้นฐานทฤษฎีดนตรีแล้ว ก็จะสามารถพัฒนาไปในส่วนของทักษะทางด้านการปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้นิทาน

4.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้นิทาน มีดังนี้

วยุพา ทศตะ (2541: 1-6) ได้ศึกษาผลของความพึงพอใจในการเล่านิทานแบบต่างๆ เช่น การเล่านิทานประกอบการวาดภาพ การเล่านิทานเป็นภาษาอังกฤษที่มีการแปลเป็นภาษาพื้นบ้านและภาษาไทย การเล่านิทานประกอบการแสดงละคร และการเล่านิทานโดยการร้องเพลง โดยจัดอบรมเรื่องเทคนิคการเล่านิทานแบบต่างๆ ให้แก่ครูระดับประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากการศึกษาพบว่าครูผู้สอนมีความพึงพอใจที่ได้เรียนรู้การใช้นิทานประกอบการสอน ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน และตระหนักถึงคุณค่าของนิทาน ที่สามารถ กล่อมเกลานิรันดร์นักเรียนให้เป็นผู้มีจิตใจงดงาม อีกทั้ง พัฒนาจินตนาการให้กว้างไกล อีกทั้งให้ความรู้ ความบันเทิงไปพร้อมๆ กัน

นนทพร ภูวรัตน์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้เพลงและนิทานในการเพิ่ม ความสามารถด้านการฟัง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังก่อนและหลัง การทดลอง แบบการสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังของนักเรียน และการประเมินตนเองของนักเรียน ด้านการฟัง ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01

สุพัตรา พร้อมดิษฐ์ (2546 : 3) ศึกษาเรื่องผลของการใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดจันทบุรีที่มีต่อการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้นิทานพื้นบ้านหลังเรียนดีกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เวอร์ดูโก และ เบลมอนท์ (Verdugo and Belmonte. 2007: 87-101) ได้ศึกษาผลการใช้นิทานดิจิทัลในการพัฒนาทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประเทศสเปน ระดับประถมศึกษา อายุ 6 ปี จำนวน 220 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การทดลอง

โดยให้นักเรียนศึกษานิทานดิจิทัล ซึ่งมีเรื่องให้นักเรียนเลือกตามความสนใจถึง 69 เรื่อง นิทานแต่ละเรื่องมีการนำเสนอเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ การใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ นักเรียนได้เรียนรู้โดยการผ่านการดูรูปภาพ และการฟัง ซึ่งมีเสียงผู้บรรยายให้นักเรียนปฏิบัติตาม ขั้นตอนเป็นภาษาอังกฤษ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง

ดิกสัน จอห์นสัน และซอลส์ (Dixon, Johnson & Salts. 1977: 367-379) ได้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจัดกิจกรรมการเล่านิทานให้นักเรียนจำนวน 46 คน โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เล่านิทานให้เด็กฟังแล้วแสดงบทบาทประกอบตามเนื้อเรื่อง กลุ่มที่ 2 เล่านิทานให้ฟังพร้อมกับพานักเรียนไปดูของจริงนอกสถานที่ เช่น สวนสัตว์ ร้านขายสินค้า กลุ่มที่ 3 เล่านิทานแล้วสนทนากับเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าให้ฟัง และกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม ผลการทดลอง พบว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้แสดงบทบาทประกอบตามเนื้อเรื่อง ซึ่งได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเนื้อเรื่องสามารถพัฒนาจิตลักษณะด้านต่าง ๆ ได้ดีที่สุด แสดงว่าเมื่อนักเรียนได้ฟังนิทานแล้ว เกิดความต้องการที่จะเลียนแบบตัวละครที่ตนเองชื่นชอบ หรือตัวละครที่ได้รับความสำเร็จ

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ล้วนแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของนิทานซึ่งมีผลต่อการพัฒนาการฟังของนักเรียน โดยนักเรียนสามารถเกิดความเข้าใจในเนื้อหาของบทเรียน รวมทั้งเรื่องของสมาธิในการเรียนก็เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการใช้นิทานเป็นเครื่องมือจึงมีแนวโน้มที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี และเข้าใจในเนื้อหาของในแต่ละวิชาที่เรานำนิทานมาปรับใช้เป็นเครื่องมือได้

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรีสากล

5.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรีสากล มีดังนี้

ประโมทย์ พ่อคำ (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการสอนทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นโดยผ่านทักษะปฏิบัติขลุ่ยรีคอร์เดอร์ในรายวิชาดนตรีสำหรับครูประถมศึกษาของสถาบันราชภัฏ ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเรื่องทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นในรายวิชาสำหรับครูประถมศึกษามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ผลการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านความรู้ ความเข้าใจสูงกว่าก่อนเรียน ผลคะแนนจากแบบสังเกตภาคปฏิบัติขลุ่ยรีคอร์เดอร์ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 77.80 แสดงว่าผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนการปฏิบัติขลุ่ยรีคอร์เดอร์ด้วยชุดการสอนเรื่องทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นในรายวิชาดนตรีสำหรับครูประถมศึกษา มีทักษะการปฏิบัติขลุ่ยรีคอร์เดอร์ ตาม

เกณฑ์ที่กำหนดคือ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 แสดงว่าการทดลองครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่คาดไว้ทุกประเด็น

สุมาลี ขจรดำรงกิจ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดนตรีสากลชั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ขลุ่ยรีคอร์เดอร์ และใช้การขับร้อง ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดนตรีสากลชั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่แตกต่างกันและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดนตรีสากลชั้นพื้นฐานเรื่องชื่อและอัตราส่วนตัวโน้ตของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้การขับร้องสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้ขลุ่ยรีคอร์เดอร์

วิเชียร วรินทร์เวช (2527) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลการเรียนความคงทนในการจำและทัศนคติที่มีต่อการเรียนในวิชาดนตรี จากการเรียนโดยใช้เทปในการสอนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า การสอนดนตรีด้านการจำเสียงแบบสากลและเรื่องมาตรฐานโดยใช้เทปบันทึกเสียงเครื่องดนตรีตามโปรแกรมการสอนที่วางขั้นตอนให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กนั้นสามารถใช้สอนได้อย่างดีเช่นเดียวกับการสอนโดยใช้เครื่องดนตรี

สุนันท์ สุขเจริญ (2529) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนโน้ตสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนที่ใช้เปียโนกับการสอนที่ใช้บัตรคีย์บอร์ดผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโน้ตสากลของนักเรียนกลุ่มที่เรียนจากการสอนที่ใช้เปียโนกับกลุ่มที่เรียนจากการสอนที่ใช้บัตรคีย์บอร์ดนั้นไม่แตกต่างกันที่ระดับความนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้และผลที่ได้จากการศึกษา การผลิตและการใช้บัตรคีย์บอร์ดในการสอนโน้ตสากลให้แก่เด็กนักเรียนปรากฏว่า นักเรียนยอมรับร้อยละ 83.75 ส่วนที่เหลือร้อยละ 16.25 ไม่ยอมรับ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เพทซอลด์ (นิตยา ประพตติกิจ. 2539 : 143 ; อ้างอิงมาจาก Petzold. 1969) ได้ใช้เวลาศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านดนตรีของเด็กเป็นระยะเวลา 3 ปี และได้รายงานว่าการพัฒนาทางด้านทักษะดนตรีของเด็กเป็นไปได้ยาก ถ้าหากเด็กไม่ได้รับการฝึกให้ฟังดนตรีตั้งแต่เยาว์วัย ทั้งนี้เพราะเด็กฟังเสียงได้เร็วกว่าผู้ใหญ่ เข้าใจเสียงที่อยู่รอบตัวได้ดี ดังนั้นจึงสามารถเข้ามามีส่วนร่วมหรือหัดเล่นดนตรีได้เร็วกว่าเมื่อมีอายุมากขึ้น

แฟรงเคนเบอร์เกอร์ (Frankenberger. 1979: 43) ได้ศึกษาผลของการใช้ดนตรีร่วมกับการฝึกอบรมผ่อนคลายกับเด็กที่มีการเรียนรู้และมีความก้าวร้าว ผลปรากฏว่า การใช้ทักษะดนตรีร่วมกับการผ่อนคลายช่วยทำให้เด็กมีการเรียนรู้ดีขึ้นและมีความก้าวร้าวลดลง

คอยโว (ปิยพล คำมุงคุณ. 2549: 30 ; อ้างอิงจาก Koivo. 1983) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผล

การศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น นักวิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาของการเรียนวิชาดนตรีสากล ก็คือปัญหาในเรื่องของพื้นฐานทฤษฎีดนตรีซึ่งถือเป็นเรื่องที่ยากที่จะทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจดังนั้นจึงคิดหาวิธีต่างๆ เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนทฤษฎีดนตรีสากลเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากที่สุด เพราะเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาทักษะทางด้านดนตรีด้านอื่นๆ ของนักเรียน

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

6.1 ประวัติของโรงเรียน

ในปี พ.ศ.2491 กรมสามัญศึกษา (เดิม) ซื่อที่ดินเนื้อที่ประมาณ 9 ไร่ เหมาะที่จะจัดตั้งเป็นโรงเรียนประถมศึกษาโดยหม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้เขียนแผนผังวางรูปแบบโรงเรียนขึ้นและได้ให้ นายพิณ สันธุเสก เป็นสถาปนิกออกแบบก่อสร้าง ลงมือก่อสร้างเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2493 ซึ่งและกรมสามัญศึกษา ได้ให้งบประมาณก่อสร้าง เป็นงวดๆ ตั้งแต่ พ.ศ. 2493 ถึง 2498 เมื่อโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ถนนประสานมิตร ได้รับสถาปนาเป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษาจัดสอนวิชาการศึกษาแขนงต่าง ๆ รวมทั้งแขนงประถมศึกษาด้วย กระทรวงศึกษาธิการจึงได้โอนอาคารที่ก่อสร้างค้างอยู่ให้วิทยาลัยวิชาการศึกษาเพื่อจัดการก่อสร้างให้เสร็จและจัดซื้ออุปกรณ์ที่จำเป็น โดยปลัดกระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะกรรมการมาดำเนินงานจัดตั้งโรงเรียนประถมสาธิต เมื่อ วันที่ 11 ตุลาคม 2498 มี หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล เป็นประธานกรรมการดำเนินการ คณะกรรมการได้ประชุมวางหลักการในการดำเนินงานโรงเรียนสาธิตเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2498 หลังจากนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ประกาศตั้งโรงเรียนนี้ขึ้น เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2499 เรียกว่า “โรงเรียนประถมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา” และได้ประกอบพิธีเปิดโรงเรียนในวันที่ 24 มิถุนายน 2499 โดยมี พลเอกมังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นประธานรับนักเรียนตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก (อายุ 5-6 ขวบ) ถึงชั้นประถมปีที่ 4 เมื่อเปิดเรียนมีนักเรียนจำนวน 150 คน เป็นนักเรียนชาย 89 คน นักเรียนหญิง 61 คน มีอาจารย์ชาย 3 คน อาจารย์หญิง 9 คน มีรองศาสตราจารย์ไพเราะ ตันติกุล เป็นอาจารย์ใหญ่โดยมีวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งโรงเรียน ดังนี้

1. เป็นส่วนหนึ่งของโครงการฝึกหัดครูของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ซึ่งนิสิตจะได้ใช้เป็นที่เกิดการสอนและการจัดโรงเรียน มีส่วนร่วมการปฏิบัติงานและฝึกสอน
2. เป็นสถานที่ศึกษาค้นคว้า และวิจัยเกี่ยวกับความเจริญเติบโตของเด็กและทดสอบหลักวิชาการประถมศึกษาของวิทยาลัยวิชาการศึกษา

3. เป็นโรงเรียนประถมศึกษาที่จะต้องจัดให้อยู่ในระดับที่ดี เพื่อนักการศึกษาจะได้ดูเป็นแบบอย่าง นำไปประกอบพิจารณาปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนประถมศึกษาอื่นๆ ตามความเหมาะสม

วันที่ 29 มิถุนายน 2517 วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้เปลี่ยนสภาพเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตาม พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย สถานภาพของโรงเรียนประถมสาธิต จึงได้เปลี่ยนเป็นโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีชื่อว่า ป.ม.ศว. และสังกัดในภาควิชาหลักสูตร และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

วันที่ 16 กรกฎาคม 2534 มหาวิทยาลัยได้ประกาศรวมการบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตามวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กับโรงเรียนประถมสาธิตตามวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เข้าเป็น โรงเรียนเดียวกันใช้ชื่อว่า “โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร” กำหนดให้มีตำแหน่ง “ผู้อำนวยการ” เป็นตำแหน่งผู้บังคับบัญชาของโรงเรียนและแต่งตั้งรองศาสตราจารย์ประกิจ รัตนสุวรรณ เป็นผู้อำนวยการ โรงเรียนท่านแรก

วันที่ 30 พฤษภาคม 2538 มหาวิทยาลัยได้มีมติให้จัดและบริหารโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แยกเป็น 2 โรงเรียน โดยกำหนดให้มีผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตฝ่ายมัธยมและ ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตฝ่ายประถม มีวาระดำรงตำแหน่ง 4 ปี และให้ใช้ชื่อว่า “โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)” เขียนชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY : PRASARNMIT DEMONSTRATION SCHOOL (ELEMENTARY)” ปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพดล กองศิลป์ เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

6.2 ปรัชญาของโรงเรียน

สิกฺขา วิรุฬฺหิ สมฺปตฺตา

การศึกษา คือ ความเจริญงอกงาม (EDUCATION IS GROWTH)

6.3 ปณิธาน/ค่านิยมหลักของโรงเรียน

คุณธรรมนำปัญญา ก้าวหน้ากล้าคิด มีจิตสาธารณะ

6.4 เอกลักษณ์ของโรงเรียน

เป็นโรงเรียนพัฒนาการคิด

6.5 อัตตลักษณ์ของโรงเรียน

กล้าคิด กล้าแสดงออก อย่างมีวัฒนธรรม

6.6 สีและเครื่องหมายประจำโรงเรียน

เป็นสี เทา-แดง โดยมีเครื่องหมายของโรงเรียน ดังนี้

เอกโพเนเชียล ฟังก์ชัน $y = e^x$ หมายถึง ความเจริญงอกงามอันไม่มีที่สิ้นสุด
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม)
SRINAKARINWIROT UNIVERSITY ; PRASANMIT
DEMONSTRATION SCHOOL(ELEMENTARY)

6.7 หน้าที่ของโรงเรียน

1. เป็นสถานที่จัดการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษา และระดับประถมศึกษา
2. เป็นสถานที่สังเกตการณ์ เรียน ฝึกงาน และฝึกสอนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
3. เป็นสถานที่ศึกษาค้นคว้า วิจัย ทดลองค้นคว้าหาความรู้ และแนวคิดใหม่ด้านการศึกษาในระดับประถมศึกษา
4. ให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชนในด้านการจัดการศึกษาการเรียนการสอน การประเมินผลเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนต่างๆ ตามความเหมาะสม

6.8 วัตถุประสงค์ของโรงเรียน

1. เพื่อพัฒนาสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ให้แก่นักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนมีความสนใจใฝ่รู้ และมีความคิดสร้างสรรค์
3. เพื่อพัฒนานักเรียน ให้มีน้ำใจ เสียสละ ช่วยเหลือ เอื้ออาทร และชื่นชมยินดีใน
ความดีของผู้อื่นร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ
4. เพื่อให้นักเรียนมีระเบียบ วินัย มีความรับผิดชอบต่อตัวเองและสังคม
5. เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรม
เชิดชูสถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
6. เพื่อเสริมสร้างความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ ที่จะเป็พื้นฐานในการเรียนใน
ระดับสูงต่อไป
7. เพื่อสร้างนักเรียนให้มีความมุ่งมั่น รักการทำงาน และขยัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าเชิงทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับขั้น ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาดนตรีสากล จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 112 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 56 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คน เป็นกลุ่มทดลอง และอีก 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คนเป็นกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เนื่องจากในแต่ละห้องได้มีการกระจายนักเรียนเก่ง และไม่เก่งคละก้นอยู่แล้ว โดยใช้วิธีการจับฉลากจากจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 4 ห้องเรียน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทฤษฎีดนตรีสากลโดยใช้นิทานเป็นสื่อประกอบ
2. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทฤษฎีดนตรีสากลด้วยวิธีปกติ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากล

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แบ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยออกเป็น 2 ประเภทมีขั้นตอนดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้นิทานเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.1.1 ศึกษารายละเอียดโครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คู่มือการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระศิลปะของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ. 2551)

1.1.2 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายของสาระรายวิชา มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

1.1.3 ศึกษาเอกสาร คู่มือครูเกี่ยวกับวิธีการใช้นิทานเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมตามวิธีของ วยุพา ทศตะ (2541: 1-6) กรมวิชาการ (2547: 120) เทเลอร์ (Taylor. 2000: 4-15) และฟิลิปส์; เบอร์วูด; และดันฟอร์ด (2544: 89-114)

1.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

1.2 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์เฉพาะ กับความมุ่งหมาย กิจกรรม วิธีดำเนินการ และการประเมินผล แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำ

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากล

เป็นแบบทดสอบใช้วัดก่อนและหลังการทดลอง เพื่อวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน โดยมีขั้นตอนวิธีการสร้างแบบทดสอบ ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบ

2.2 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของกิจกรรมที่ใช้ในการทดลอง เพื่อนำไปใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

2.3 สร้างข้อสอบตามตารางวิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ในเรื่องที่ใช้สอน

2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.5 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบใช้กับนักเรียนชั้นป.2ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เสร็จแล้วนำผลการทำแบบทดสอบมาหาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p)

2.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีคูเดอริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) โดยใช้สูตร KR-20

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ Pretest-Posttest Control Group Design

การกำหนดกลุ่ม	สอบก่อนเรียน	การทดลอง	สอบหลังเรียน
E	O ₁	X	O ₂
C	O ₁	-	O ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

E	แทน	กลุ่มทดลองที่ได้ใช้การสอนแบบใช้นิทานเป็นสื่อการเรียน
C	แทน	กลุ่มควบคุมที่ใช้การสอนแบบปกติ
O ₁	แทน	การสอบก่อนการทดลอง
O ₂	แทน	การสอบหลังการทดลอง
X	แทน	การสอนโดยใช้นิทานเป็นสื่อการเรียน
-	แทน	การสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้มีวิธีดำเนินการทดลองเป็น 3 ระยะดังนี้

1. ระยะก่อนทดลอง

1.1 จัดปฐมนิเทศนักเรียนเพื่อทำความเข้าใจ วิธีการทดลอง จุดประสงค์ของการทดลอง และวิธีการประเมินผลการเรียน

1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากล และนำแบบทดสอบทั้งหมดมาตรวจให้คะแนน แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. ระยะทดลอง

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มควบคุมตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบปกติในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

3. ระยะหลังการทดลอง

3.1 ทำการทดสอบหลังการเรียนรู้ (Posttest) เพื่อวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลโดยใช้ แบบทดสอบชุดเดิมที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง

3.2 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้สูตร t-test

2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t-test

3 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนที่ได้รับการใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล กับนักเรียนที่ใช้การสอนแบบปกติเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล โดยใช้สูตร

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนของคะแนนในกลุ่ม

2. ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

หรือ

$$S.D. = \sqrt{\frac{\Sigma(X - \bar{X})^2}{n - 1}}$$

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{n(n - 1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	ค่าคะแนน
	n	แทน	จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่ม
	Σ	แทน	ผลรวม

สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ได้แก่

1. สถิติที่ใช้ในการหาค่าระดับความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบหลังเรียน

$$r = \frac{P_H - P_L}{N}$$

เมื่อ	r	แทน	ดัชนีอำนาจการจำแนก
	P_H	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมดที่นำมาวิเคราะห์ในแต่ละกลุ่ม

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธี คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) KR-20

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของคนที่ทำข้อนั้นถูก
	q	แทน	สัดส่วนของคนที่ทำข้อนั้นผิด (1 - p)
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของแบบทดสอบ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

1. สถิติทดสอบสมมติฐาน หาค่า t-test แบบ Dependent Samples ของกลุ่มทดลองในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบวัด ความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}} \quad df = n - 1$$

เมื่อ t แทนค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D แทนค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

$\sum D$ แทนผลรวมค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

N แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

2. สถิติทดสอบสมมติฐาน หาค่า t-test แบบ Dependent Samples ของกลุ่มควบคุมในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบวัด ความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}} \quad df = n - 1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

ΣD แทน ผลรวมค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

3. สถิติทดสอบสมมติฐานหาค่า t -test แบบ Independent ที่ใช้เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนทดสอบวัด ความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลระหว่างนักเรียนที่ได้รับการใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล กับนักเรียนที่ใช้การสอนแบบปกติเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

สูตร t -test for independent samples

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{S_p^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทนค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2

S_p^2 แทนความแปรปรวนร่วม (Pooled variance)

$$S_p^2 = \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

n_1, n_2 แทนขนาดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2

df แทนชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล ของนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่เรียนโดยการใช้โน้ตทาบเป็นสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่เรียนโดยการสอนแบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ระหว่างการใช้โน้ตทาบเป็นสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลและการเรียนปกติ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 56 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คน เป็นกลุ่มทดลอง และอีก 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คนเป็นกลุ่มควบคุมผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากงานวิจัย ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการทดลอง และการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

N	=	จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
X	=	ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนน
ΣX	=	ผลรวมค่าร้อยละของจำนวนคะแนนที่ได้
SD	=	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	=	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-test

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โน้ตทาบ

2. เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการใช้สอนแบบปกติ

3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

4. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้นิทาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงผลการเปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้นิทาน

กลุ่มทดลอง	N	X	SD	t	df	sig
ก่อนทดลอง	28	5.93	.62	42.64*	27	.000
หลังทดลอง	28	18.39	.43			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้นิทาน ผลการวิจัยพบว่า ก่อนทดลอง นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย 5.93 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .62 หลังทดลอง นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย 18.39 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .43 นักเรียนกลุ่มทดลองมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีปกติ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลการเปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีปกติ

กลุ่มควบคุม	N	X	SD	t	df	sig
ก่อนทดลอง	28	5.54	.66	18.33*	27	.000
หลังทดลอง	28	11.14	.61			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีปกติ ผลการวิจัยพบว่า ก่อนทดลอง นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย 5.54 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .66 หลังทดลอง นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย 11.14 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .61 นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้น หลังจากได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

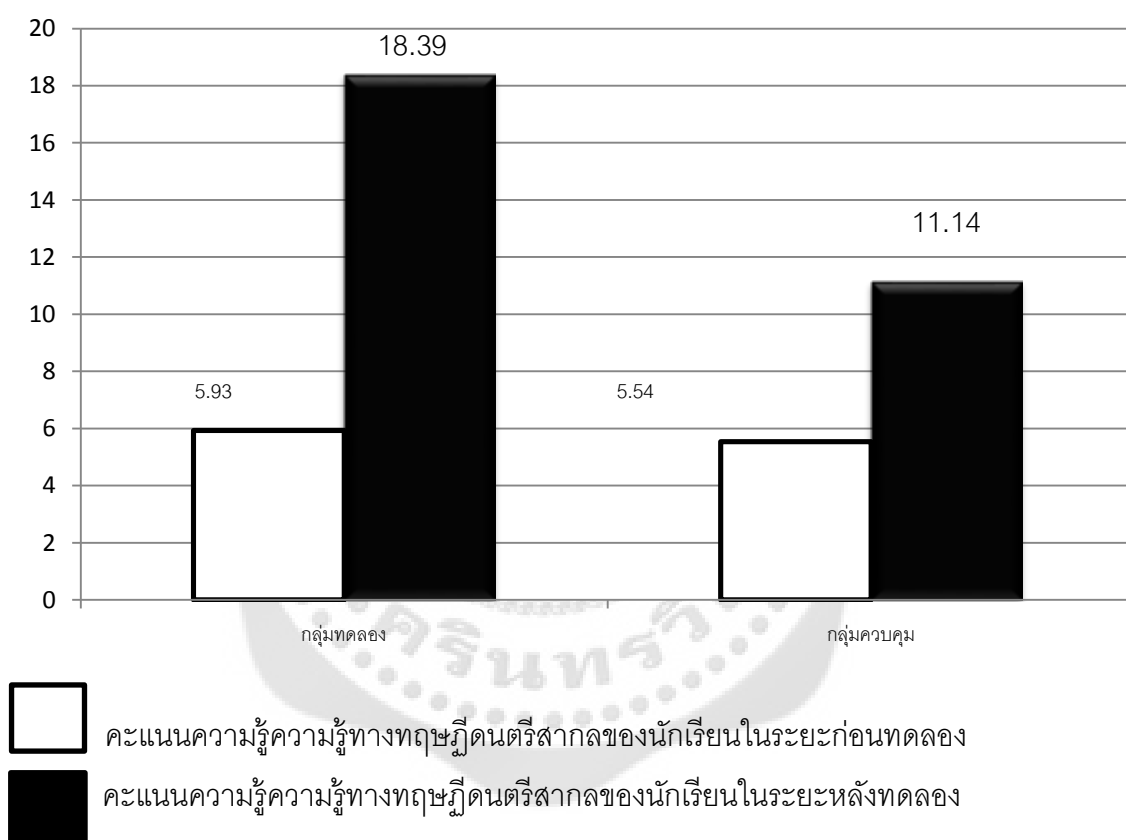
กลุ่มตัวอย่าง	N	X	SD	t	sig
กลุ่มทดลอง	28	18.39	0.43	9.726	.000
กลุ่มควบคุม	28	11.14	0.61		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัย

พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 18.39 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43 กลุ่มควบคุม มีค่าคะแนนเฉลี่ย 11.14 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้นิทาน เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมีความรู้ทางดนตรีแตกต่างกันกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความรู้ความรูทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ภาพประกอบ 9 แสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทานกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

จากภาพประกอบ 9 เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของ นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทานกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน มีค่าคะแนน

ความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลที่ได้ทำการสอบก่อนทดลอง อยู่ที่ 5.93 และทำการสอบหลังการทดลองมีคะแนนอยู่ที่ 18.39 นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ คะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้ทำการสอบก่อนทดลอง มีคะแนนอยู่ที่ 5.54 และคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ ทำการสอบหลังการทดลองมีคะแนนอยู่ที่ 11.14

เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองการใช้นิทานกับวิธีปกติ ปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง โดยผลคะแนนของนักเรียนในกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม แสดงว่าการใช้นิทานเป็นสื่อเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลทำให้นักเรียนได้ความรู้มากขึ้นกว่าการสอนด้วยวิธีปกติ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาผลของการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล ของนักเรียนในระดับประถมต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูที่จะต้องสอนทฤษฎีดนตรีสากลสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา โดยมีขั้นตอนการวิจัย และผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ก่อนและหลังได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรี
2. เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ก่อนและหลังได้รับการใช้การสอนแบบปกติ
3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ได้รับการใช้การสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) มีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) มีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ได้รับการสอนด้วยการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล มีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาดนตรีสากล จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 112 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาดนตรีสากล จำนวน 56 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 28 คน (กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 6 จำนวน 28 คน กลุ่มควบคุมเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 8 จำนวน 28 คน)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

1.1 การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

1.2 การสอนด้วยวิธีปกติ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนสอนทฤษฎีดนตรีสากลโดยการใช้ิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

2. แผนการจัดการเรียนสอนทฤษฎีดนตรีสากลโดยใช้วิธีปกติเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

3. แบบทดสอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

วิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบมุ่งเน้นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เกิดจากการสุ่มจากประชากรจำนวน 2 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่ กลุ่ม

ทดลอง และกลุ่มควบคุม (Randomized Control Group Pretest-Posttest Design) ซึ่งแบ่งระยะการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. ระยะก่อนทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล และนำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pre test)

2. ระยะทดลอง

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองด้วยการใช้นิทานในการพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล เป็นเวลา 7 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที จำนวน 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ทุกวันพฤหัสบดี เวลา 9.10 – 10.00 น. ตั้งแต่วันที่ 21 กรกฎาคม 2559 ถึงวันที่ 1 กันยายน 2559

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มควบคุมด้วยการใช้วิธีการสอนแบบปกติในการพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล เป็นเวลา 7 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที จำนวน 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ทุกวันพฤหัสบดี เวลา 9.10 – 10.00 น. ตั้งแต่วันที่ 21 กรกฎาคม 2559 ถึงวันที่ 1 กันยายน 2559

3. ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลชุดเดิมที่ใช้ก่อนการทดลอง และนำแบบทดสอบทั้งหมดมาตรวจให้คะแนนแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Post test)

ผู้วิจัยนำคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลก่อนและหลังการทดลองในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ของทั้ง 2 กลุ่ม มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ เพื่อหาค่าสถิติ และนำไปทดสอบสมมติฐาน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้คะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล ผู้วิจัยนำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการใช้นิทาน เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรี โดยใช้สูตร t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)

2. เปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการใช้การสอนแบบปกติโดยใช้สูตร t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)

3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนที่ได้รับการใช้การสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติโดยใช้สูตร t-test แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Samples)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง สรุปได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้นิทาน ผลการวิจัยพบว่า ก่อนทดลอง นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย 5.93 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 หลังทดลอง นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย 18.39 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43 นักเรียนกลุ่มทดลองมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จึงสรุปได้ว่า นักเรียนมีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 1

2. ผลการเปรียบเทียบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีปกติ ผลการวิจัยพบว่า ก่อนทดลอง นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย 5.54 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66 หลังทดลอง นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย 11.14 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61 นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้น หลังจากได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จึงสรุปได้ว่า นักเรียนมีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 2

3. ผลการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 18.39 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43 กลุ่มควบคุมมีค่าคะแนนเฉลี่ย 11.14 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมีความรู้ทางดนตรีแตกต่างกันกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จึงสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล มีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 3

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัย การใช้นิทานเป็นสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้เรื่องไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) สามารถนำไปสู่การอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนมีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีไวยากรณ์มากขึ้นหลังจากได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีไวยากรณ์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 จากผลการวิจัยที่ปรากฏดังกล่าว อาจมาจากประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ นิทานที่นำมาใช้ในการทดลองมีรูปแบบการนำเสนอที่หลากหลาย เช่น มีภาพ เสียงและท่าทางประกอบ สามารถดึงดูดความสนใจในการเรียนรู้ของนักเรียน เรื่องราวมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียนระดับประถมศึกษา การใช้นิทานเป็นสื่อการสอน ทำให้นักเรียนได้มองเห็นภาพ ส่งผลให้เกิดความเข้าใจและความคงทนในการจดจำ สามารถเข้าใจสิ่งที่ฟังแล้วปฏิบัติตามได้ ซึ่งถือเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ที่ต้องใช้ระยะเวลาเรียนอย่างสั้นๆให้มีประสิทธิภาพได้ กิจกรรมนิทานสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ทั้งนี้เพราะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เด็กใช้ความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ และประสบการณ์ ที่ได้สัมผัสไว้

จากการสังเกตนักเรียนที่ได้รับการใช้นิทานเป็นสื่อในการทดลองแต่ละครั้ง ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนเกิดความสนุกสนานและพึงพอใจในการเรียน ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งกระตุ้นและดึงดูดความสนใจของนักเรียน ให้มีความตั้งใจ ร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ เกิดสมาธิช่วยเสริมสร้างจินตนาการก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น

การใช้สื่อการสอนที่หลากหลายในบทเรียน เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ และทำท่ายในการทำกิจกรรม ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาในบทเรียน และเห็นประโยชน์ของการนำไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วยุพา ทศะ (2541: 1-6) ซึ่งได้ทำการศึกษาความพึงพอใจของครู ในการใช้นิทานประกอบการสอน โดยนำเสนอการเล่านิทานแบบต่าง ๆ ผลการศึกษา พบว่า ครูผู้สอนมีความพึงพอใจที่ได้เรียนรู้การใช้นิทานประกอบการสอน สามารถนำไปประยุกต์ในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการใช้นิทาน สามารถพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีไวยากรณ์ของนักเรียนได้

2. นักเรียนมีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีไวยากรณ์มากขึ้นหลังการได้รับการสอนแบบปกติ เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีไวยากรณ์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 แสดงว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้นิทานก็สามารถพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีไวยากรณ์ได้ ทั้งนี้ เพราะนักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการได้รับประสบการณ์จากการเรียนการสอนแบบปกติของครูอยู่แล้ว อีกทั้งครูยังดูแล ให้คำแนะนำระหว่างการเรียนรู้ และยังเปิดโอกาสให้มีการซักถามปัญหาต่างๆ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ได้รับข้อมูลต่างๆถูกต้องมากยิ่งขึ้น

จากการสังเกตนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้นิทานในการเรียนการสอน สามารถทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจจากสื่อต่างๆ เช่น กิจกรรมดนตรี กิจกรรมเข้าจังหวะ ใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะด้านทฤษฎีดนตรีสากล เป็นต้น ดังที่ ประโมทย์ พอค้า (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการสอนทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นโดยผ่านทักษะปฏิบัติขลุ่ยรีคอร์เดอร์ในรายวิชาดนตรีสำหรับครูประถมศึกษาของสถาบันราชภัฏ ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเรื่องทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นในรายวิชาสำหรับครูประถมศึกษามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ผลการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านความรู้ ความเข้าใจสูงกว่าก่อนเรียน ผลคะแนนจากแบบสังเกตภาคปฏิบัติขลุ่ยรีคอร์เดอร์ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 77.80 แสดงว่าผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนการปฏิบัติขลุ่ยรีคอร์เดอร์ด้วยชุดการสอนเรื่องทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นในรายวิชาดนตรีสำหรับครูประถมศึกษา มีทักษะการปฏิบัติขลุ่ยรีคอร์เดอร์ ตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 แสดงว่าการทดลองครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่คาดไว้ทุกประเด็น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การสอนด้วยวิธีปกติสามารถพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนได้

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล มีคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 3 แสดงว่า การใช้นิทาน ทำให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้นิทาน ซึ่งจากการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้นิทานแต่ละคนมีความสุข สนุกสนานกับการได้ฟัง ได้คิด ได้จินตนาการและได้เรียนรู้ร่วมกับเพื่อนๆ เกิดความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ มีการถ่ายทอดและได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการใช้นิทานในการทดลองครั้งนี้มีการใช้เทคนิคที่เป็นระบบและแตกต่างจากการเรียนการสอนแบบปกติ ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ตื่นเต้น ไร่ใจ กระตือรือร้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ การใช้นิทานจึงเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยพัฒนาทักษะและความคิดของนักเรียนให้เพิ่มขึ้นได้ ดังที่ สุพัตรา พร้อมดิษฐ์ (2546 : 3) ได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดจันทบุรีที่มีต่อการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้นิทานพื้นบ้านหลังเรียนดีกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการใช้นิทาน สามารถพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ซึ่งจากการสังเกตการเรียนในชั้นเรียนพบว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้นิทานมีสมาธิในการฟัง และมีความสนใจมากกว่านักเรียนที่เรียน

โดยวิธีปกติ อาจเป็นเพราะเนื้อเรื่องที่สนุกสนาน และชวนติดตาม จึงทำให้นักเรียนที่ได้เรียนโดยการใช้นิทานมีคะแนนมากกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. จากผลการศึกษาในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล สามารถพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนเพิ่มมากขึ้นได้ ดังนั้น ครู ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถนำวิธีการดังกล่าวไปใช้พัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนได้
2. ครูผู้สอนควรฝึกการเล่านิทาน การทำท่าทางประกอบ การใช้น้ำเสียงก่อนการสอนทุกครั้ง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการสอน ป้องกันข้อผิดพลาด และเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนให้เกิดความสนใจ และสนุกสนานในการเรียนรู้
3. ควรใช้นิทานที่เนื้อเรื่องเป็นกลางสามารถฟังได้ทุกเพศ จะทำให้นักเรียนทั้งชาย และหญิงสนใจในเนื้อหาได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการใช้ภาพประกอบการเล่านิทานว่าสามารถจูงใจนักเรียนได้หรือไม่
2. ควรทดลองใช้การเล่านิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลในองค์ประกอบทางดนตรีด้านอื่น เช่น เรื่องระดับเสียง บันไดเสียง และประเภทของเครื่องดนตรี ฯ เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาการใช้นิทานในการเป็นสื่อการเรียน ระหว่างการใช้กับนักเรียนในระดับอนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ว่ามีความแตกต่างกับการใช้นิทานกับนักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่านี้หรือไม่

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

เกริก ยุ่มพันธ์. (2539). *การเล่านิทาน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น

กุลยา ตันติผลลาชีวะ. (2541, เมษายน). การเล่านิทาน. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*. 2(2): 10-19.

คุรุรักษ์ ภริมย์รักษ์. (2540, กรกฎาคม-กันยายน). *นักเล่านิทานสร้างนักอ่าน*. สารพัฒนาหลักสูตร. 16(130): 44-47.

จเร สำอางค์. (2553). *Music can change ดนตรีเล่น สมอกลั่น*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิเคชั่น

ฐวิทย์ ยุระยง. (2535). *สาระดนตรีศึกษา : แนวคิดสู่แนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2532). *จิตวิทยาการสอนดนตรี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2536). *พฤติกรรมการสอนดนตรี*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2537). *กิจกรรมดนตรีสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัชชา ไสคติยานุรักษ์. (2545). *ทฤษฎีดนตรี*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระ รุณเจริญ. (2525). *การเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช

นนทพร ฤทธิ์รัตน์. (2546). *การใช้เพลงและนิทานในการเพิ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่5 โรงเรียนบ้านบางวัน จังหวัดพังงา*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษา อังกฤษในฐานะต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นพพร ด้านสกุล. (2543). *ปฐมบททฤษฎีดนตรี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ประโมทย์ พอด้า. (2542). *การพัฒนาชุดการสอนทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้นโดยผ่านทักษะปฏิบัติ*
ขลุ่ยรีคอร์เดอร์ในรายวิชาดนตรีสำหรับเด็กประถมศึกษาของสถาบันราชภัฏ.

วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยมหิดล.

ตรอง ทิพย์วัฒน์. (ม.ป.ป.). *ทฤษฎีดนตรีสากลขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : โรงเรียนดนตรีสยามกลการ.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ:

สุวีริยาสาส์น.

- _____. (2538). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณิ ศิริสุนทร. (2539). *เอกสารคำสอนการเล่านิทาน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ดันฮอแกรมมี
- ฉลิ้มชัย สีสระโส. (2539). *ผลของการฟังนิทานประกอบดนตรีที่มีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาจิตวิทยาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วยุพา ทศตะ. (2541). *การสัมมนาเชิงปฏิบัติการการเล่านิทานสำหรับผู้เรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. ภาควิชาภาษาตะวันตกและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิเชียร วรินทร์เวช. (2527). *การศึกษาผลการเรียนความคงทนในการจำและทัศนคติที่มีต่อการเรียนในวิชาดนตรี จากการเรียนโดยใช้เทปสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิรัช วรรณรัตน์. (2535). *เอกสารการสอนชุดการวัดและประเมินผลกลุ่มวิชาทักษะและสร้างเสริมประสบการณ์*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สันหพัฒน์ อรุณธาริ. (2542). *นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย*. คณะครุศาสตร์: โปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- สุนันท์ สุขเจริญ. (2530). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโน้ตสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนที่ใช้เปียโนกับการสอนที่ใช้คีย์บอร์ด*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันทา วงษ์สวัสดิ์. (2551). *การใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมนนทบุรี กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมนึก อุ่นแก้ว. (2537). *ทฤษฎีดนตรีแนวปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมศักดิ์ ปริบูรณ์. (2542). *นิทานความสำคัญและประโยชน์*. วารสารวิชาการ. สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. 2: 47-64.
- สุมาลี ขจรดำรงกิจ. (2547). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดนตรีสากลขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดยี่ริคอร์ดและใช้การขับร้อง*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุเทพ เมย์ไธสง. (2534). *การวัดผลและการประเมินผล*. มหาสารคาม : ม.ป.ท.

- สุพัตรา พร้อมดิษฐ์. (2546). ผลของการใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดจันทบุรีที่มีต่อการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี. ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Bruner, J. S. (1966). *Toward a Theory of Instruction*, Cambridge, Mass.: Belkapp Press.
- เพทชอยด์ (นิตยา ประพฤติกิจ. 2539 : 143 ; อ้างอิงมาจาก Petzold. 1969)
- เวอร์ดูโก และ เบลมอนท์ (Verdugo and Belmonte. 2007: 87-101)
- ดิกสัน จอห์นสัน และซอลส์ (Dixon, Johnson & Salts. 1977: 367-379)
- แฟรง เคนเบอร์เกอร์ (Frankenberger. 1979 : 43)
- คอยโว (ปิยพล คำมุงคุณ. 2549 : 30 ; อ้างอิงจาก Koivo. 1983)
- Phillip S. (2004). *Drama with Children*. 6th ed. Hong Kong: Oxford University Press.
- Shepard, A. (1996). *Tell a Story: A Guide to Storytelling*. Retrieved April 10, 2006, from <http://www.aaronshelp.com/storytelling/Tips.html>
- Taylor, E.K. (2000). *Using Folktales*. New York: Cambridge University Press

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์

บันทึกข้อความ

61

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานบริหารและธุรการ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/ 882

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

เนื่องด้วย นายนันทินันท์ ละม้ายสิงห์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา (ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การใช้พื้นที่เพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิขณห์เศก ยานเดิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอน/แผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 086 077 7616

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ที่ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายนันทินันท์ ละม้ายสิงห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา)

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
แผนการจัดการเรียนรู้

กำหนดการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลในการวิจัยเรื่อง
การใช้โน้ตเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

การทดลองครั้งที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	วัน/เวลา
1.	ทำการปฐมนิเทศนักเรียนเพื่อทำความเข้าใจ วิธีการทดลอง จุดประสงค์ของการทดลอง และวิธีการประเมินผลการเรียน	วันที่ 21 ก.ค. 59 เวลา 8.40 – 9.25 น. และ 11.15 – 12.00 น.
2.	ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบทดสอบ วัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลก่อนเรียน	วันที่ 28 ก.ค. 59 เวลา 8.40 – 9.25 น. และ 11.15 – 12.00 น.
3.	ตัวโน้ตนำรู้ - อธิบายเกี่ยวกับตัวโน้ตชนิดต่างๆ (ลักษณะ ชื่อเรียก ความหมาย การกระจายตัวโน้ต)	วันที่ 4 ส.ค. 59 เวลา 8.40 – 9.25 น. และ 11.15 – 12.00 น.
4.	การรวมค่าตัวโน้ตต่างๆในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{4}{4}$ (สี่สี่)	วันที่ 11 ส.ค. 59 เวลา 8.40 – 9.25 น. และ 11.15 – 12.00 น.
5.	การรวมค่าตัวโน้ตต่างๆในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)	วันที่ 18 ส.ค. 59 เวลา 8.40 – 9.25 น. และ 11.15 – 12.00 น.
6.	การรวมค่าตัวโน้ตต่างๆในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{6}{8}$ (หกแปด)	วันที่ 25 ส.ค. 59 เวลา 8.40 – 9.25 น. และ 11.15 – 12.00 น.
7.	ทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลหลังการเรียน	วันที่ 1 ก.ย. 59 เวลา 8.40 – 9.25 น. และ 11.15 – 12.00 น.

โปรแกรมการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลที่ใช้ในการวิจัยด้วยวิธีปกติ

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ
1.	ปฐมนิเทศ	เพื่อสร้างความคุ้นเคย และให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่ง หมายและวิธีการ ดำเนินการทดลอง	1.ผู้วิจัยแนะนำตนเอง 2.แนะนำรายวิชา และเนื้อหาที่เรียน
2.	ทำแบบทดสอบวัด ความสามารถด้าน ทฤษฎีดนตรีสากล ก่อนเรียน	เพื่อทดสอบความรู้ทาง ทฤษฎีดนตรีสากลของ นักเรียน ก่อนเรียน เพื่อให้ผู้วิจัยทราบถึง ระดับความรู้ของนักเรียน	1.ผู้วิจัยแนะนำการทำแบบทดสอบ 2.ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้นักเรียน 3.นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำมาตรวจและ บันทึกคะแนน เพื่อเก็บไว้เป็นข้อมูล
3.	ตัวโน้ตนำรู้ อธิบายเกี่ยวกับ ตัวโน้ตชนิดต่างๆ (ลักษณะ ชื่อเรียก ความหมาย การ กระจายตัวโน้ต)	เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จัก ลักษณะ และความหมาย ของตัวโน้ต	วิธีการดำเนินการทดลองครั้งที่ 3 มีขั้นตอนดังนี้ 1.ขั้นนำ ผู้วิจัยนำแผ่นภาพตัวโน้ตต่างๆ มา แสดงให้นักเรียนดู 2.ขั้นฝึก ผู้วิจัยอธิบายลักษณะ และความหมาย ของตัวโน้ตชนิดต่างๆให้นักเรียนฟัง ผู้วิจัยเขียนแผนภาพการกระจายตัวโน้ต และอธิบายให้นักเรียนฟัง 3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนการกระจายตัว โน้ตที่ผู้วิจัยเตรียมให้

4.	การรวมค่าตัวโน้ต ต่างๆในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 4 (สี่ สี่)	เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่า ของตัวโน้ตในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)	วิธีการดำเนินการทดลองครั้งที่ 4 มีขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นนำ ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับความสั้น – ยาว ของเสียง อธิบายความหมายของจังหวะ และ นำตัวอย่างโน้ตเพลงที่มีเครื่องหมายกำหนด จังหวะ 4 (สี่สี่) ให้นักเรียนดู 2. ขั้นฝึก ผู้วิจัยอธิบายความหมายของ เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่) และการ รวมโน้ตให้ค่าของตัวโน้ตอยู่ในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ สี่สี่ 3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการรวม ค่าตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)
5.	การรวมค่าตัวโน้ต ต่างๆในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 2 (สองสอง)	เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่า ของตัวโน้ตในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 2 (สอง สอง)	วิธีการดำเนินการทดลองครั้งที่ 5 มีขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นนำ ผู้วิจัยนำตัวอย่างโน้ตเพลงที่มี เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 2 (สองสอง) ให้ นักเรียนดู 2. ขั้นฝึก ผู้วิจัยอธิบายความหมายของ เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 2 (สองสอง) และ การรวมโน้ตให้ค่าของตัวโน้ตอยู่ในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 2 (สองสอง)

			3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการรวมค่าตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)
6.	การรวมค่าตัวโน้ตต่าง ๆ ในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)	เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่าของตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)	วิธีการดำเนินการทดลองครั้งที่ 6 มีขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นนำ ผู้วิจัยนำตัวอย่างโน้ตเพลงที่มีเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด) ให้นักเรียนดู 2. ขั้นฝึก ผู้วิจัยอธิบายความหมายของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด) และการรวมโน้ตให้ค่าของตัวโน้ตอยู่ในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด) 3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการรวมค่าตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)
7.	ทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลหลังการเรียน	เพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังจากที่ได้เรียนไปแล้ว	1. ผู้วิจัยแนะนำการทำแบบทดสอบ 2. ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้นักเรียน 3. นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำมาตรวจและบันทึกคะแนน เพื่อเก็บไว้เป็นข้อมูล

โปรแกรมการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลที่ใช้ในการวิจัยด้วยวิธีเล่านิทาน

ครั้งที่	หัวข้อ	จุดมุ่งหมาย	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	เพื่อสร้างความคุ้นเคย และให้ผู้เรียนทราบ จุดมุ่งหมายและวิธีการ ดำเนินการทดลอง	1.ผู้วิจัยแนะนำตนเอง 2.แนะนำรายวิชา และเนื้อหาที่เรียน
2	ทำแบบทดสอบวัด ความสามารถด้าน ทฤษฎีดนตรีสากล ก่อนเรียน	เพื่อทดสอบความรู้ทาง ทฤษฎีดนตรีสากลของ นักเรียน ก่อนเรียน เพื่อให้ผู้วิจัยทราบถึง ระดับความรู้ของนักเรียน	1. ผู้วิจัยแนะนำการทำแบบทดสอบ 2. ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้นักเรียน 3. นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำมาตรวจและ บันทึกคะแนน เพื่อเก็บไว้เป็นข้อมูล
3	ตัวโน้ตน่ารู้ -อธิบาย เกี่ยวกับตัวโน้ตชนิด ต่างๆ (ลักษณะ ชื่อ เรียก ความหมาย การกระจายตัวโน้ต)	เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จัก ลักษณะ และความหมาย ของตัวโน้ต	วิธีการดำเนินการทดลองครั้งที่ 3 มีขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นนำ ผู้วิจัยนำแผ่นภาพตัวโน้ตต่างๆ มา แสดงให้นักเรียนดู 2. ขั้นฝึก ผู้วิจัยอธิบายลักษณะ และความหมาย ของตัวโน้ตชนิดต่างๆ ให้นักเรียนฟัง (โดยการ เล่าเป็นนิทาน) ผู้วิจัยเขียนแผนภาพการกระจายตัว โน้ตและอธิบายให้นักเรียนฟัง 3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนการกระจายตัว โน้ตที่ผู้วิจัยเตรียมให้

4	การรวมค่าตัวโน้ต ต่างๆในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)	เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่า ของตัวโน้ตในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)	วิธีการดำเนินการทดลองครั้งที่ 4 มีขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นนำ ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับความสั้น – ยาว ของเสียง อธิบายความหมายของจังหวะ และ นำตัวอย่างโน้ตเพลงที่มีเครื่องหมายกำหนด จังหวะ 4 (สี่สี่) ให้นักเรียนดู 2. ขั้นฝึก ผู้วิจัยเล่านิทานที่อธิบายความหมาย ของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่) และ การรวมโน้ตให้ค่าของตัวโน้ตอยู่ในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่) 3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการรวม ค่าตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)
5	การรวมค่าตัวโน้ต ต่างๆในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 2 (สองสอง)	เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่า ของตัวโน้ตในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 2 (สองสอง)	วิธีการดำเนินการทดลองครั้งที่ 5 มีขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นนำ ผู้วิจัยนำตัวอย่างโน้ตเพลงที่มี เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 2 (สองสอง) ให้ นักเรียนดู 2. ขั้นฝึก ผู้วิจัยเล่านิทานอธิบายความหมายของ เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 2 (สองสอง) และ การรวมโน้ตให้ค่าของตัวโน้ตอยู่ในเครื่องหมาย กำหนดจังหวะ 2 (สองสอง)

			3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการรวมค่าตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)
6	การรวมค่าตัวโน้ตต่าง ๆ ในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{6}{8}$ (หกแปด)	เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่าของตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{6}{8}$ (หกแปด)	วิธีการดำเนินการทดลองครั้งที่ 6 มีขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นนำ ผู้วิจัยนำตัวอย่างโน้ตเพลงที่มีเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{6}{8}$ (หกแปด) ให้นักเรียนดู 2. ขั้นฝึก ผู้วิจัยเล่านิทานที่อธิบายความหมายของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{6}{8}$ (หกแปด) และการรวมโน้ตให้ค่าของตัวโน้ตอยู่ในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{6}{8}$ (หกแปด) 3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการรวมค่าตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{6}{8}$ (หกแปด)
7	ทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลหลังการเรียน	เพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังจากที่ได้เรียนไปแล้ว	1. ผู้วิจัยแนะนำการทำแบบทดสอบ 2. ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้นักเรียน 3. นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำมาตรวจและบันทึกคะแนน เพื่อเก็บไว้เป็นข้อมูล

รายละเอียดโปรแกรมการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลที่ใช้ในการวิจัย ด้วยวิธีปกติ

การทดลองครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย และสร้างบรรยากาศเป็นกันเองในกลุ่ม
2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบจุดมุ่งหมายและวิธีการดำเนินการของโปรแกรมการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ใช้ในการวิจัยด้วยวิธีปกติ

เวลา 50. นาที

อุปกรณ์ -

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง
2. ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนด้วยการร้องเพลง และแสดงท่าทางด้วย กิจกรรมเข้าจังหวะ เพลง สวัสดิ์
3. ผู้วิจัยอธิบายเนื้อหาที่จะใช้ในการวิจัย
4. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมายของการวิจัย
5. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบขั้นตอน ตลอดจนวิธีการและข้อพึงปฏิบัติเมื่อทำกิจกรรม
6. ผู้วิจัยนัดวันและเวลา ที่จะทำการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ ความตั้งใจของนักเรียน
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็น การซักถาม และการร่วมกิจกรรม

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 1

เพลง สวัสดิ์

สวัสดิ์ สวัสดิ์ เธอจำ

วันนี้เรามา พบกัน สวัสดิ์

งู้

การทดลองครั้งที่ 2

สอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลก่อนเรียน

เรื่อง การทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทดสอบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน ก่อนเรียน
2. เพื่อให้ผู้วิจัยทราบถึงระดับความรู้ของนักเรียน
3. เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลของกลุ่มควบคุม

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากล

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ผู้วิจัยแนะนำการทำแบบทดสอบ ว่าต้องทำอะไร

2. ขั้นฝึก

- 2.1 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้นักเรียน
- 2.2 ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนในการทำแบบทดสอบ

3. ขั้นสรุป

- 3.1 นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำมาการตรวจและบันทึกคะแนน
- 3.2 นำคะแนนของนักเรียนที่สอบได้เก็บไว้เป็นข้อมูลในการทำวิจัย

การประเมินผล

นำคะแนนของนักเรียนที่ได้ทำการสอบมาหาค่าคะแนนเฉลี่ย(mean)โดยใช้สูตรหาค่าคะแนนเฉลี่ย

คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ

$\bar{X}$

แทน

ค่าเฉลี่ย

$\sum x$

แทน

ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม

n

แทน

จำนวนของคะแนนในกลุ่ม

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 2

แบบทดสอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลก่อนเรียน

ให้นักเรียนเลือกเติมตัวโน้ต ตัวขาว ตัวดำ และตัวเข็บบิต 1 ชั้น ลงในช่องให้รวมกันแล้วมีค่าเท่ากับโน้ตตัวกลม

1.	____	= W	6.	____	= W
2.	____	= W	7.	____	= W
3.	____	= W	8.	____	= W
4.	____	= W	9.	____	= W
5.	____	= W	10.	____	= W

ให้นักเรียนเลือกเติมตัวโน้ตตัวกลม ตัวขาว ตัวดำ และตัวเข็บบิต 1 ชั้น ให้ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

$\frac{4}{4}$	$q + \dots + h$	$h + \dots$	$q + \dots + h + \dots$
	$\text{♪} + \dots + h + \dots$	$\text{♪} + \dots + h + \dots + \dots$	

$\frac{2}{2}$	$\dots + h$	$\text{♪} + \dots + q + \dots + \dots$	$q + \dots + \dots + \dots + q$
	$\dots + \dots + h + \dots + \dots$	$\text{♪} + \dots + \dots + \dots + \text{♪} \dots$	

$\frac{6}{8}$	$q + \dots + \dots$	$\dots + h + \dots$	$h + \dots$
	$\text{♪} + \dots + \dots + \text{♪}$	$\text{♪} + \dots + \dots + \text{♪} \dots + \dots$	

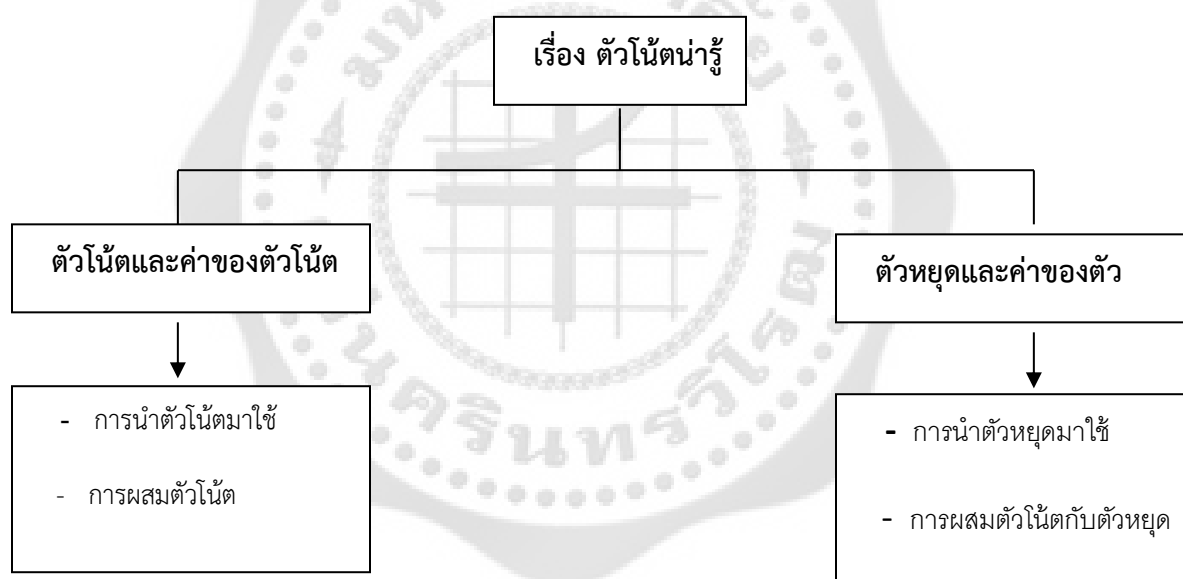
การทดลองครั้งที่ 3

ตัวโน้ตนำรู้

เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกชื่อลักษณะของตัวโน้ตและตัวหยุด ได้ทั้ง ตัวกลม ตัวหยุดตัวกลม ,ตัวขาว ตัวหยุดตัวขาว,ตัวดำ ตัวหยุดตัวดำ, และตัวเข้บ้ต1ชั้น,หัวหยุดตัวเข้บ้ต 1 ชั้น
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจความหมายตัวโน้ตและตัวหยุด ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของดนตรีสากล เพราะทำให้รู้ถึงค่าความสั้นยาวของเสียง

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพตัวโน้ตชนิดต่างๆ
2. แผนภูมิการกระจายตัวโน้ต

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ

- 1.1 ผู้วิจัยเขียนตัวโน้ตบนกระดานแล้วให้นักเรียนตอบว่าตัวโน้ตที่เห็นคือตัวอะไร เพื่อเป็นการทบทวนความรู้
- 1.2 ผู้วิจัยอธิบายความหมายของจังหวะ คือใน 1 จังหวะต้องประกอบด้วย จังหวะ ตก และ ยก จังหวะรวมเป็น 1 จังหวะ และเล่นเกมส่ายจังหวะ โดยครูใช้ไม้เคาะ เคาะจังหวะแล้วให้นักเรียนทายว่าครูเคาะกี่จังหวะ

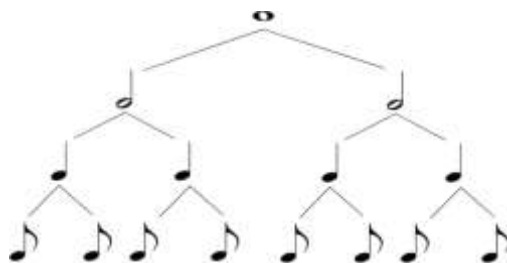
2. ขั้นสอน

- 2.1 ผู้วิจัยอธิบายว่าตัวโน้ตคือสัญลักษณ์ที่มีไว้ใช้บอกความยาวของเสียงโดย

โน้ตตัวกลม	w	เป็นโน้ตที่มีค่ามากที่สุด
โน้ตตัวขาว	h	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวน้อยกว่าตัวกลมครึ่งหนึ่ง
โน้ตตัวดำ	q	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวน้อยกว่าตัวขาวครึ่งหนึ่ง
โน้ตตัวเข้บ็ต 1 ชั้น	♪	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวน้อยกว่าตัวดำครึ่งหนึ่ง

- 2.2 ครูยกตัวอย่างความหมายของตัวโน้ตว่า สมมติให้ค่าของตัวโน้ตเป็นเงิน
- โน้ตตัวกลมมีค่ามากที่สุดเท่ากับเงิน 4 บาท
- โน้ตตัวขาวที่มีค่าเป็นครึ่งหนึ่งของตัวกลมจะมีค่าเป็นเงิน 2 บาท
- โน้ตตัวดำที่มีค่าเป็นครึ่งหนึ่งของตัวขาวจะมีค่าเป็นเงิน 1 บาท
- โน้ตตัวเข้บ็ต 1 ชั้น ที่มีค่าเป็นครึ่งหนึ่งของตัวดำจะมีค่าเป็นเงิน 50 สตางค์

- 2.3 ครูอธิบายโดยใช้แผนภูมิครอบครัวตัวโน้ต เพื่อให้นักเรียนเห็นภาพค่าของตัวโน้ตที่ถูกกระจายออกไป

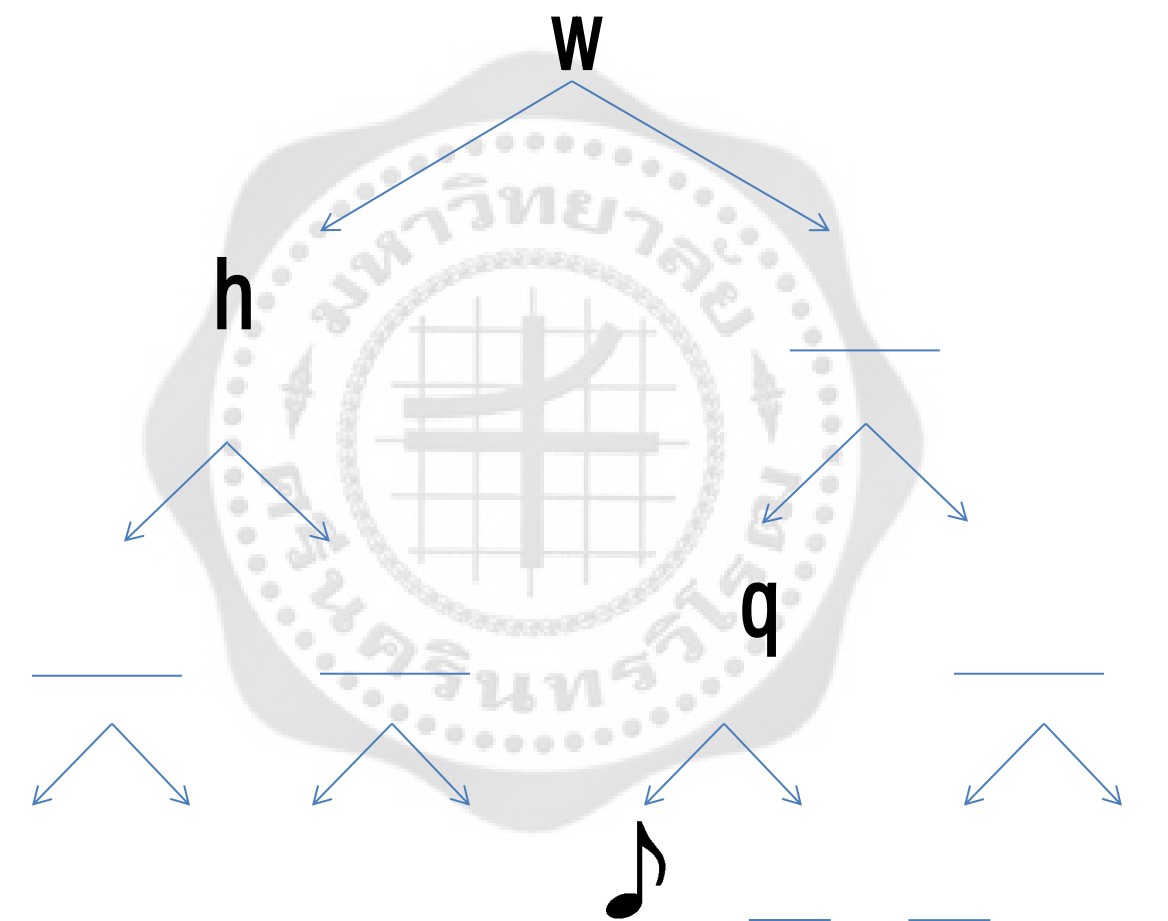
3. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกเรื่องตัวโน้ต

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 3

แบบฝึกเรื่องตัวโน้ต

ให้นักเรียนเติมตัวโน้ตที่หายไปลงในแผนภูมิการกระจายตัวโน้ต (ค่าของตัวโน้ต)

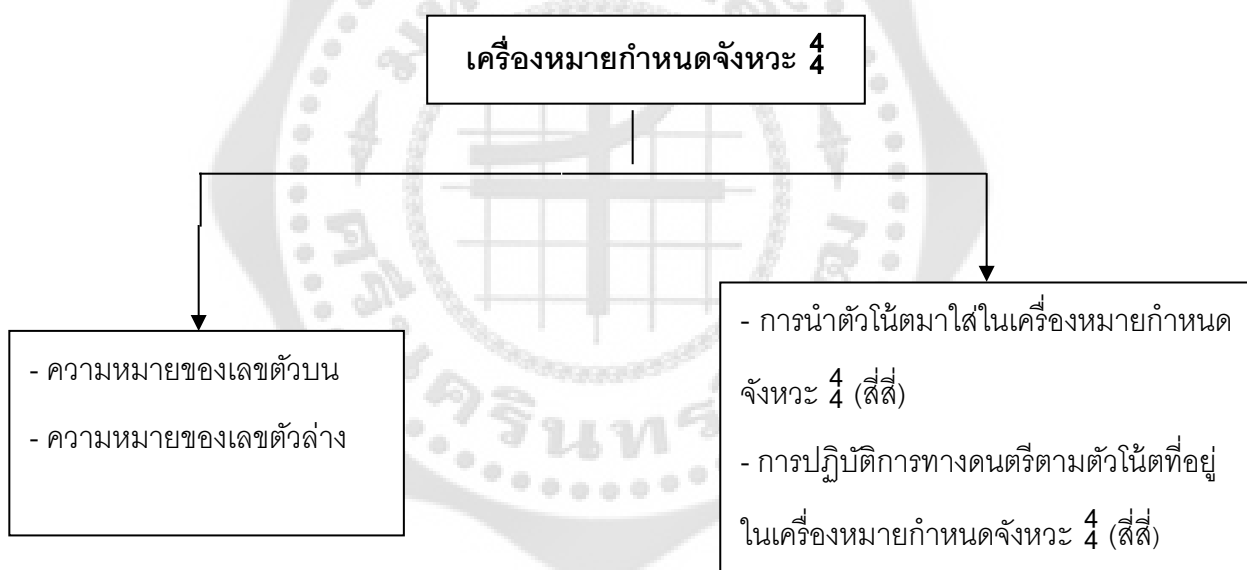
การทดลองครั้งที่ 4

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)

เรื่อง เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่) และการนำไปใช้
2. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่าของตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพตัวโน้ตชนิดต่างๆ
2. ภาพสัญลักษณ์เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)
3. แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ

- 1.1 ครูเขียนโน้ตตัวกลมแล้วถามนักเรียนว่าโน้ตตัวนี้มีค่ากี่จังหวะ
- 1.2 ครูเฉลยว่ายังไม่สามารถบอกค่าได้ เพราะยังไม่มีตัวที่จะกำหนดค่าความยาวของเสียง

2. ขั้นสอน

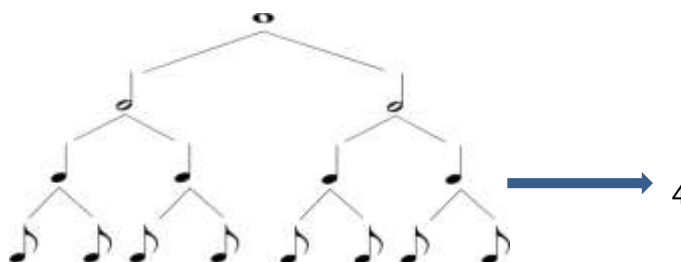
- 2.1 ผู้วิจัยอธิบายว่าโน้ตทุกตัวจะยังไม่สามารถบอกค่าความยาวของเสียงที่แน่นอนได้
- 2.2 ผู้วิจัยอธิบายว่าจะต้องมีสัญลักษณ์ทางดนตรีที่เอาไว้กำหนดค่าความยาวของเสียง สัญลักษณ์นั้นคือ “เครื่องหมายกำหนดจังหวะ”
- 2.3 ผู้วิจัยอธิบายว่าเครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) เป็นสัญลักษณ์ที่มีไว้กำหนดค่าของตัวโน้ตและตัวหยุด โดยเครื่องหมายกำหนดอัตราจังหวะจะเป็นตัวเลข 2 ตัว บน-ล่าง โดยเลขด้านบน หมายถึง จำนวนจังหวะใน 1 ห้อง เลขด้านล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ
- 2.4 ผู้วิจัยยกตัวอย่างเครื่องหมายกำหนดจังหวะให้นักเรียนดู โดยใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่) จากเครื่องหมายกำหนดจังหวะที่ให้ เราจะอ่านว่า “สี่สี่” โดยอ่านจากเลขด้านบนก่อนแล้วตามด้วยเลขด้านล่าง

เช่น 4 บน หมายถึง ใน 1 ห้องมี 4 จังหวะ

4 ล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ
เลข 4 ด้านบนคือจำนวนจังหวะในแต่ละห้อง

1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4
---------	---------	---------	---------

เลข 4 ด้านล่าง คือลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ โดยเปรียบเทียบค่าตัวโน้ตจากการกระจายตัวโน้ต

3. ขั้นสรุป

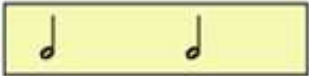
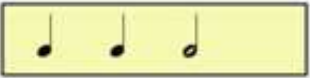
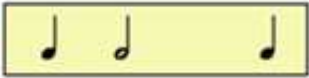
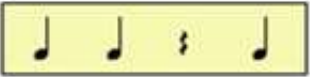
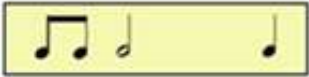
3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนโน้ตให้ถูกต้องตามเครื่องหมายกำหนดจังหวะ โดยครูกำหนดว่าใน 1 ห้องจะใช้โน้ตตัวใดก็ได้แต่รวมแล้วต้องเป็น 4 จังหวะ (แบบฝึก)

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบมือตามแผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 4

แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

1		2	
3		4	
5		6	
7		8	
9		10	
11		12	

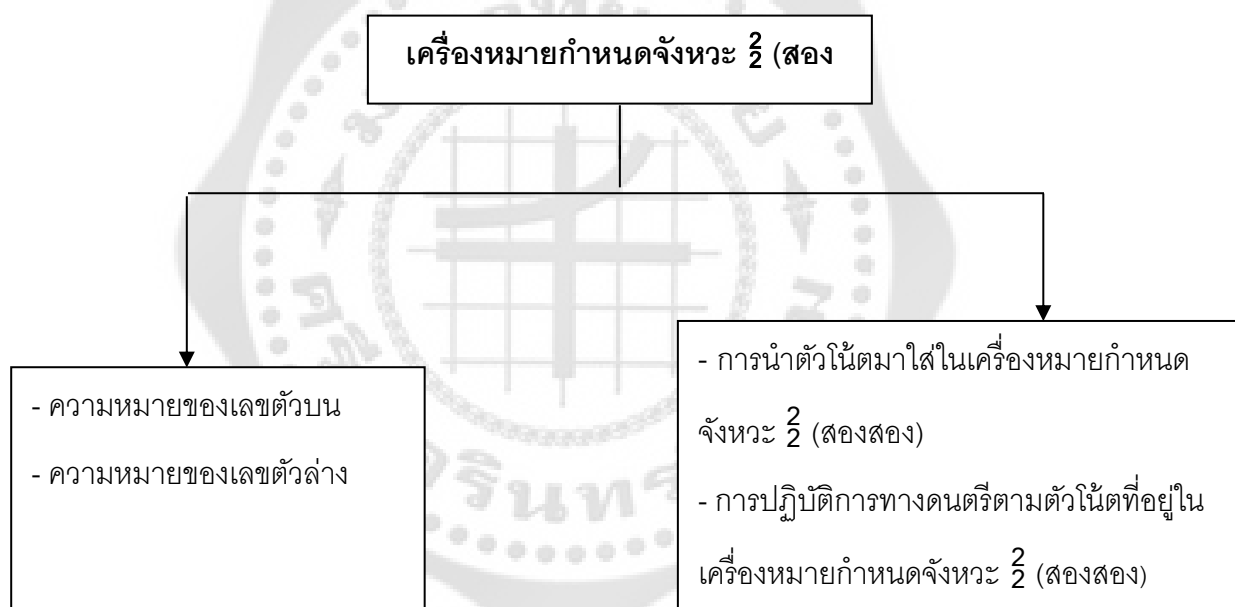
การทดลองครั้งที่ 5

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)

เรื่อง เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง) และการนำไปใช้
2. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่าของตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพตัวโน้ตชนิดต่างๆ
2. ภาพสัญลักษณ์เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)
3. แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

วิธีดำเนินการ

1. ชี้นำ

1.1 ผู้วิจัยทบทวนการอ่านโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{4}{4}$ (สี่สี่) ด้วยการปรบมือ

2. ชี้นสอน

1.2 ผู้วิจัยอธิบายถึงเครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) $\frac{2}{2}$ (สองสอง) ว่าเป็นสัญลักษณ์ที่มีไว้กำหนดค่าของตัวโน้ตและตัวหยุด โดยเครื่องหมายกำหนดอัตราจังหวะจะเป็นตัวเลข 2 ตัว บน-ล่าง โดยเลขด้านบน หมายถึง จำนวนจังหวะใน 1 ห้อง เลขด้านล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ

1.3 ผู้วิจัยยกตัวอย่างเครื่องหมายกำหนดจังหวะให้นักเรียนดูโดยใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)

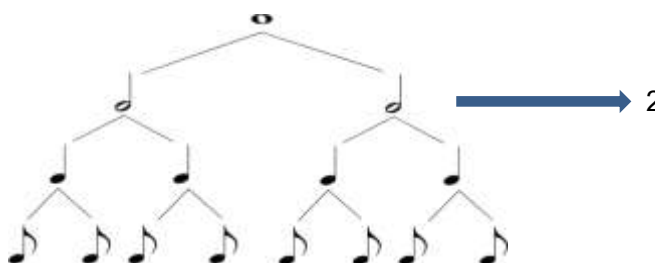
จากเครื่องหมายกำหนดจังหวะที่ให้ เราจะอ่านว่า “สองสอง” โดยอ่านจากเลขด้านบนก่อนแล้วตามด้วยเลขด้านล่าง

เช่น 2 บน หมายถึง ใน 1 ห้องมี 2 จังหวะ

2 ล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ เลข 2 ด้านบนคือจำนวนจังหวะในแต่ละห้อง

1	2	1	2	1	2	1	2
---	---	---	---	---	---	---	---

เลข 2 ด้านล่าง คือลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ โดยเปรียบเทียบค่าตัวโน้ตจากการกระจายตัวโน้ต

3. ขั้นสรุป

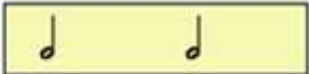
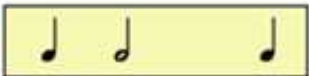
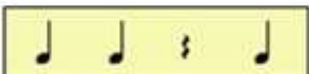
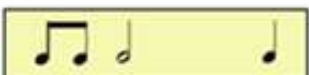
3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนโน้ตให้ถูกต้องตามเครื่องหมายกำหนดจังหวะ โดยครูกำหนดว่าใน 1 ห้องจะใช้โน้ตตัวใดก็ได้แต่รวมแล้วต้องเป็น 2 จังหวะ (แบบฝึก)

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบมือตามแผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 5

แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

1		2	
3		4	
5		6	
7		8	
9		10	
11		12	

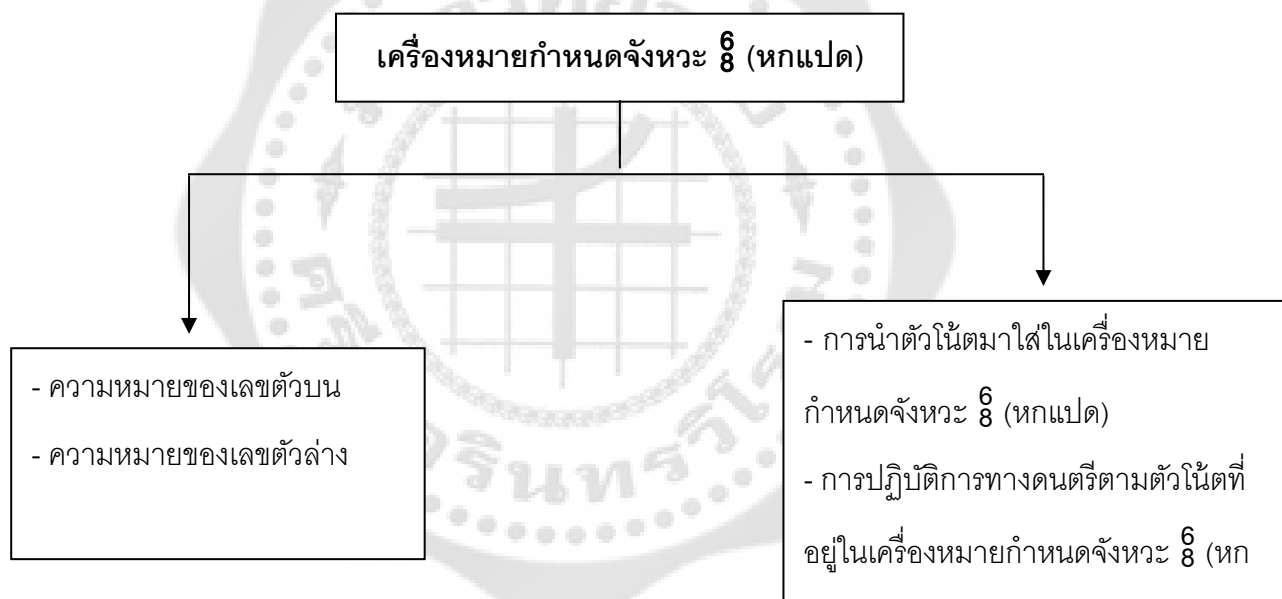
การทดลองครั้งที่ 6

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)

เรื่อง เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด) และการนำไปใช้
2. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่าของตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพตัวโน้ตชนิดต่างๆ
2. ภาพสัญลักษณ์เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)
3. แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ

1.1 ผู้วิจัยทบทวนการอ่านโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 6 (หกแปด) ด้วยการปรบมือ

2. ชำนาญ

2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงเครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) 6 (หกแปด) ว่าเป็นสัญลักษณ์ที่มีไว้กำหนดค่าของตัวโน้ตและตัวหยุด โดยเครื่องหมายกำหนดอัตราจังหวะจะเป็นตัวเลข 2 ตัว บน-ล่าง โดยเลขด้านบน หมายถึง จำนวนจังหวะใน 1 ห้อง เลขด้านล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ

2.2 ผู้วิจัยยกตัวอย่างเครื่องหมายกำหนดจังหวะให้นักเรียนดูโดยใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 6 (หกแปด)

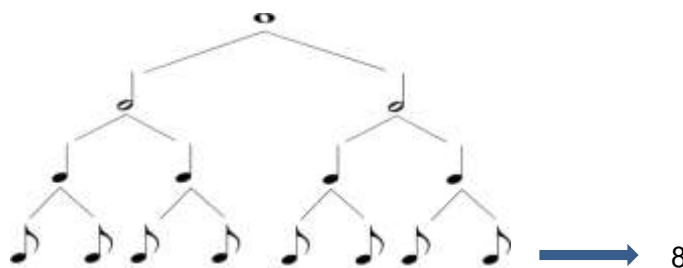
จากเครื่องหมายกำหนดจังหวะที่ให้ เราจะอ่านว่า “หกแปด” โดยอ่านจากเลขด้านบนก่อนแล้วตามด้วยเลขด้านล่าง

เช่น 6 บน หมายถึง ใน 1 ห้องมี 6 จังหวะ

8 ล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ เลข 6 ด้านบนคือจำนวนจังหวะในแต่ละห้อง

1 2 3 4 5 6	1 2 3 4 5 6	1 2 3 4 5 6	1 2 3 4 5 6
-------------	-------------	-------------	-------------

เลข 8 ด้านล่าง คือลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ โดยเปรียบเทียบค่าตัวโน้ตจากการกระจายตัวโน้ต

3. ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนโน้ตให้ถูกต้องตามเครื่องหมายกำหนดจังหวะ โดยครูกำหนดว่าใน 1 ห้องจะใช้โน้ตตัวใดก็ได้แต่รวมแล้วต้องเป็น 6 จังหวะ (แบบฝึก)

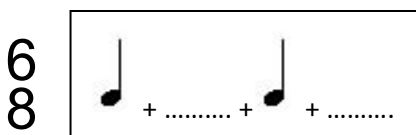
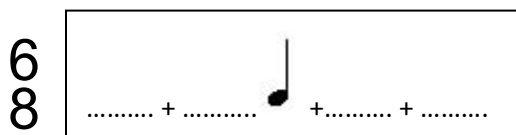
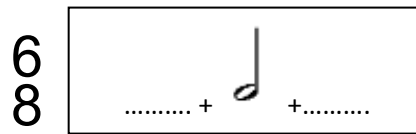
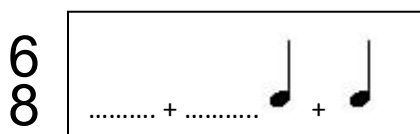
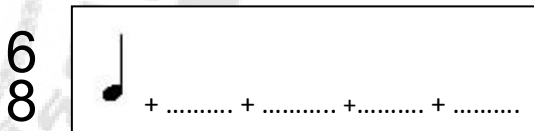
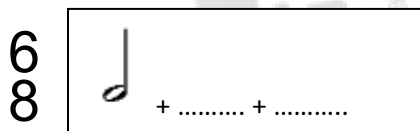
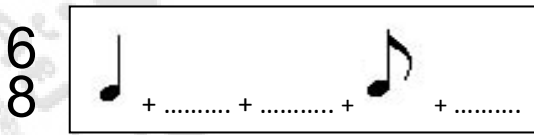
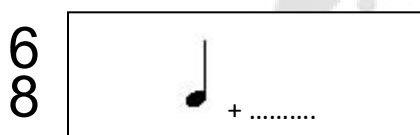
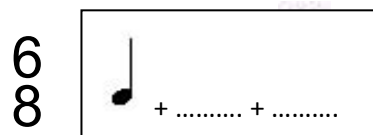
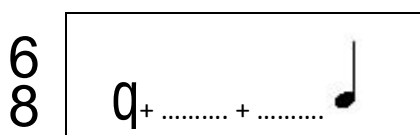
3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตบมือตามแผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

* หมายเหตุ การทดลองครั้งที่ 6 ผู้วิจัยให้นักเรียนเติมตัวโน้ต เพื่อประเมินผลการเรียนรู้ แทนการปรบมือตามรูปภาพ เนื่องจากเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 6 เป็นเครื่องหมายกำหนดจังหวะอัตราผสม

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 6

แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

การทดลองครั้งที่ 7

สอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลหลังเรียน

เรื่อง การทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

วัตถุประสงค์

1. เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังจากได้รับการทดลอง
2. เพื่อให้ผู้วิจัยทราบถึงระดับความรู้ของนักเรียน

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากล

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ
 - 1.1 ผู้วิจัยแนะนำการทำแบบทดสอบ ว่าต้องทำอะไร
2. ชำนาญ
 - 2.1 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้นักเรียน
 - 2.2 ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนในการทำแบบทดสอบ
3. ชำนาญ
 - 3.1 นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำการตรวจและบันทึกคะแนน
 - 3.2 นำคะแนนของนักเรียนที่สอบได้เก็บไว้เป็นข้อมูลในการทำวิจัย

การประเมินผล

1. นำคะแนนของนักเรียนที่ได้ทำการสอบมาหาค่าคะแนนเฉลี่ย (mean) โดยใช้สูตรหาค่าคะแนนเฉลี่ย

คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม
 N แทน จำนวนของคะแนนในกลุ่ม

2. นำคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมาหาค่าความต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน

สถิติทดสอบสมมุติฐาน หาค่า t-test แบบ Dependent Samples ของกลุ่มควบคุมในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบวัด ความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}} \quad df = n - 1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
 D แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
 $\sum D$ แทน ผลรวมค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
 n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 7

แบบทดสอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลหลังเรียน

ให้นักเรียนเลือกเติมตัวโน้ต ตัวขาว ตัวดำ และตัวเข็บบีต 1 ชั้น ให้ลงในช่องให้รวมกันแล้วมีค่าเท่ากับโน้ตตัวกลม

1.	____	= W	6.	____	= W
2.	____	= W	7.	____	= W
3.	____	= W	8.	____	= W
4.	____	= W	9.	____	= W
5.	____	= W	10.	____	= W

ให้นักเรียนเลือกเติมตัวโน้ตตัวกลม ตัวขาว ตัวดำ และตัวเข็บบิต 1 ชั้น ให้ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

$\frac{4}{4}$	q+.....+h	h+.....	q+.....+h+.....
	 +.....+h+.....	 +.....+h+.....+.....	

$\frac{2}{2}$	+ h	 +.....+q+.....+.....	q+.....+.....+.....+q
	+.....+h+.....+.....	 +.....+.....+.....+ +.....	

$\frac{6}{8}$	q+.....+.....	+h+.....	h+.....
	 +.....+.....+ 	 +.....+.....+ +.....+.....	

รายละเอียดโปรแกรมการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลที่ใช้ในการวิจัย ด้วยวิธีเล่นนิทาน

เรื่อง เสียงเพลงที่หายไป

การทดลองครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย และสร้างบรรยากาศเป็นกันเองในกลุ่ม
2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบจุดมุ่งหมายและวิธีการดำเนินการของโปรแกรมการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ใช้ในการวิจัยด้วยวิธีการเล่นนิทาน

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ -

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง
2. ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนด้วยการร้องเพลง และแสดงท่าทางด้วย กิจกรรมเข้าจังหวะ เพลง สวัสดี
3. ผู้วิจัยอธิบายเนื้อหาที่จะใช้ในการวิจัย
4. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมายของการวิจัย
5. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบขั้นตอน ตลอดจนวิธีการและข้อพึงปฏิบัติเมื่อทำกิจกรรม
6. ผู้วิจัยนัดวันและเวลา ที่จะทำการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ ความตั้งใจของนักเรียน
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็น การซักถาม และการร่วมกิจกรรม

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 1

เพลง สวัสดิ์

สวัสดิ์ สวัสดิ์ เธอจำ

วันนี้เรามา พบกัน สวัสดิ์

ฮู้ๆ

การทดลองครั้งที่ 2

สอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลก่อนเรียน

เรื่อง การทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทดสอบความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียน ก่อนเรียน
2. เพื่อให้ผู้วิจัยทราบถึงระดับความรู้ของนักเรียน
3. เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลของกลุ่มควบคุม

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากล

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ
 - 1.1 ผู้วิจัยแนะนำการทำแบบทดสอบ ว่าต้องทำอะไร
2. ชำนาญฝึก
 - 2.1 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้นักเรียน
 - 2.2 ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนในการทำแบบทดสอบ
3. ชำนาญสรุป
 - 3.1 นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำมาการตรวจและบันทึกคะแนน
 - 3.2 นำคะแนนของนักเรียนที่สอบได้เก็บไว้เป็นข้อมูลในการทำวิจัย

การประเมินผล

นำคะแนนของนักเรียนที่ได้ทำการสอบมาหาค่าคะแนนเฉลี่ย (mean) โดยใช้สูตรหาค่าคะแนนเฉลี่ย

คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ

$\bar{X}$

แทน

ค่าเฉลี่ย

$\sum x$

แทน

ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม

n

แทน

จำนวนของคะแนนในกลุ่ม

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 2

แบบทดสอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลหลังเรียน

ให้นักเรียนเลือกเติมตัวโน้ต ตัวขาว ตัวดำ และตัวเข็บบีต 1 ชั้น ให้ลงในช่องให้รวมกันแล้วมีค่าเท่ากับโน้ตตัวกลม

1.	____	= W	6.	____	= W
2.	____	= W	7.	____	= W
3.	____	= W	8.	____	= W
4.	____	= W	9.	____	= W
5.	____	= W	10.	____	= W

ให้นักเรียนเลือกเติมตัวโน้ตตัวกลม ตัวขาว ตัวดำ และตัวเข็บบิต 1 ชั้น ให้ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

$\frac{4}{4}$	q+.....+h	h+.....	q+.....+h+.....
	 +.....+h+.....	 +.....+h+.....+.....	

$\frac{2}{2}$	+ h	 +.....+q+.....+.....	q+.....+.....+.....+q
	+.....+h+.....+.....	 +.....+.....+.....+ +.....	

$\frac{6}{8}$	q+.....+.....	+h+.....	h+.....
	 +.....+.....+ 	 +.....+.....+ +.....+.....	

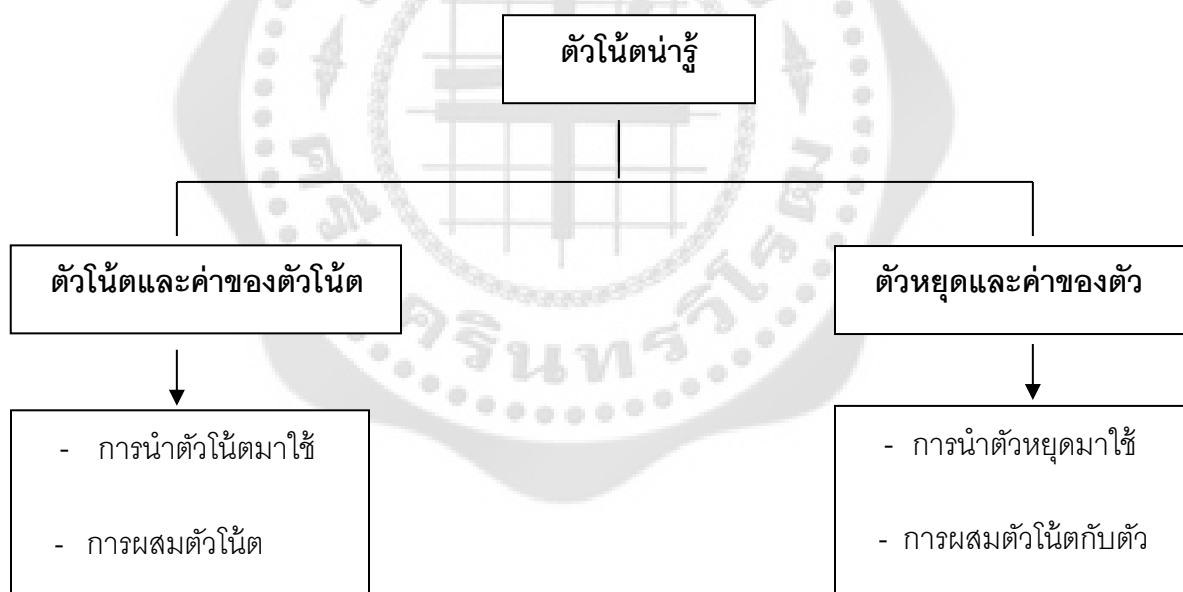
การทดลองครั้งที่ 3

ตัวโน้ตนำรู้

เรื่อง ตัวโน้ตนำรู้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกชื่อลักษณะของตัวโน้ตและตัวหยุด ได้ทั้งตัวกลม ตัวหยุดตัวกลม, ตัวขาว ตัวหยุดตัวขาว, ตัวดำ ตัวหยุดตัวดำ, ตัวเข้บ็ต1ชั้น และตัวหยุดตัวเข้บ็ต 1 ชั้น
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจความหมายตัวโน้ตและตัวหยุด ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของดนตรีสากล เพราะทำให้รู้ถึงค่าความสั้นยาวของเสียง

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพตัวโน้ตชนิดต่างๆ
2. แผนภูมิการกระจายตัวโน้ต

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเขียนตัวโน้ตบนกระดานแล้วให้นักเรียนตอบว่าตัวโน้ตที่เห็นคือตัวอะไร เพื่อเป็นการทบทวนความรู้

1.2 ผู้วิจัยอธิบายความหมายของจังหวะ คือใน 1 จังหวะต้องประกอบด้วยจังหวะ ตกและยก จังหวะเป็น 1 จังหวะ และเล่นเกมส่ายจังหวะ โดยครูใช้ไม้เคาะ เคาะจังหวะแล้วให้นักเรียนทายว่าครูเคาะกี่จังหวะ

2. ขั้นสอน

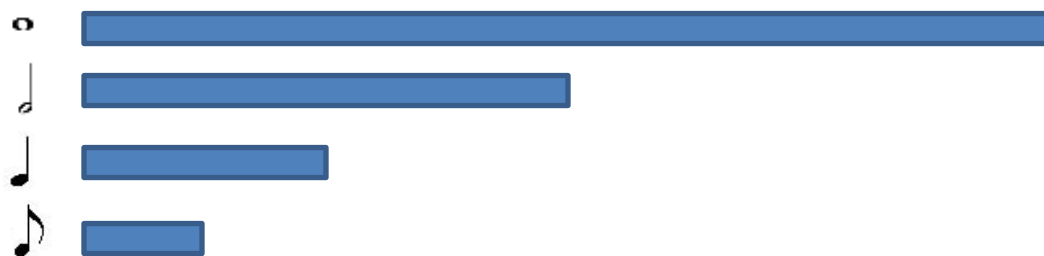
2.1 ผู้วิจัยอธิบายว่าตัวโน้ตคือสัญลักษณ์ที่มีไว้ใช้บอกความยาวของเสียงโดยการเล่าเป็นนิทานเรื่องเสียงเพลงที่หายไป ซึ่งมีความคิดรวบยอดของนิทานในเนื้อหาต่อไปนี้

เรื่องย่อ นิทานตัวโน้ต

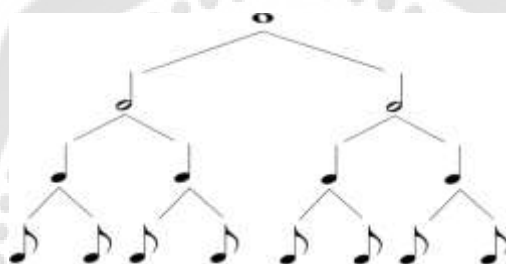
ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชาวเมืองในหมู่บ้านนี้ทุกคนล้วนเป็นนักดนตรี ทุกๆวันชาวเมืองแห่งนี้จะมาร่วมกันร้องดนตรีบรรเลงเพลงกันอย่างมีความสุข จนกระทั่งวันหนึ่ง ในเวลากลางดึก ได้มีปิศาจร้ายเข้ามาขโมยสิ่งของมีค่าของหมู่บ้านไป ก็คือ "เสียงดนตรี"

เช้าวันต่อมา หัวหน้าหมู่บ้านได้เข้ามาดูในห้องเก็บของจึงพบว่า เสียงดนตรีได้หายไป เหลือไว้แต่เพียงตัวโน้ตต่างๆ ทำให้ชาวเมืองไม่สามารถเล่นดนตรีได้ หัวหน้าหมู่บ้านจึงได้ทำการเรียกชาวบ้านมาประชุมกันเพื่อไปตามหาเสียงดนตรีกลับคืนมา โดยหัวหน้าหมู่บ้านได้บอกกับชาวบ้านว่า "ขณะนี้ได้มีขโมยเข้ามาทำการขโมยเสียงดนตรีไป เหลือไว้เพียงแต่ตัวโน้ต พวกเราจะไปตามกลับมาหรือไม่" ชาวเมืองทุกคนต่างลงความเห็นว่าจะไปตามหาเสียงดนตรีกลับคืนมาโดยหัวหน้าหมู่บ้านได้บอกกลับชาวบ้านว่าตอนนี้เราเหลือตัวโน้ตเพียง 4 ชนิดเท่านั้นคือ

โน้ตตัวกลม	w	เป็นโน้ตที่มีค่ามากที่สุด
โน้ตตัวขาว	h	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวน้อยกว่าตัวกลมครึ่งหนึ่ง
โน้ตตัวดำ	q	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวน้อยกว่าตัวขาวครึ่งหนึ่ง
โน้ตตัวเซบิต 1 ชั้น	♪	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวน้อยกว่าตัวดำครึ่งหนึ่ง

2.2 ผู้วิจัยอธิบายโดยใช้แผนภูมิครอบครัวตัวโน้ต เพื่อให้นักเรียนเห็นภาพค่าของตัวโน้ตที่ถูกกระจายออกไปโดยการเล่าเป็นนิทาน เรื่องเสียงเพลงที่หายไป ซึ่งมีความคิดรวบยอดของนิทานในเนื้อหาต่อไปนี

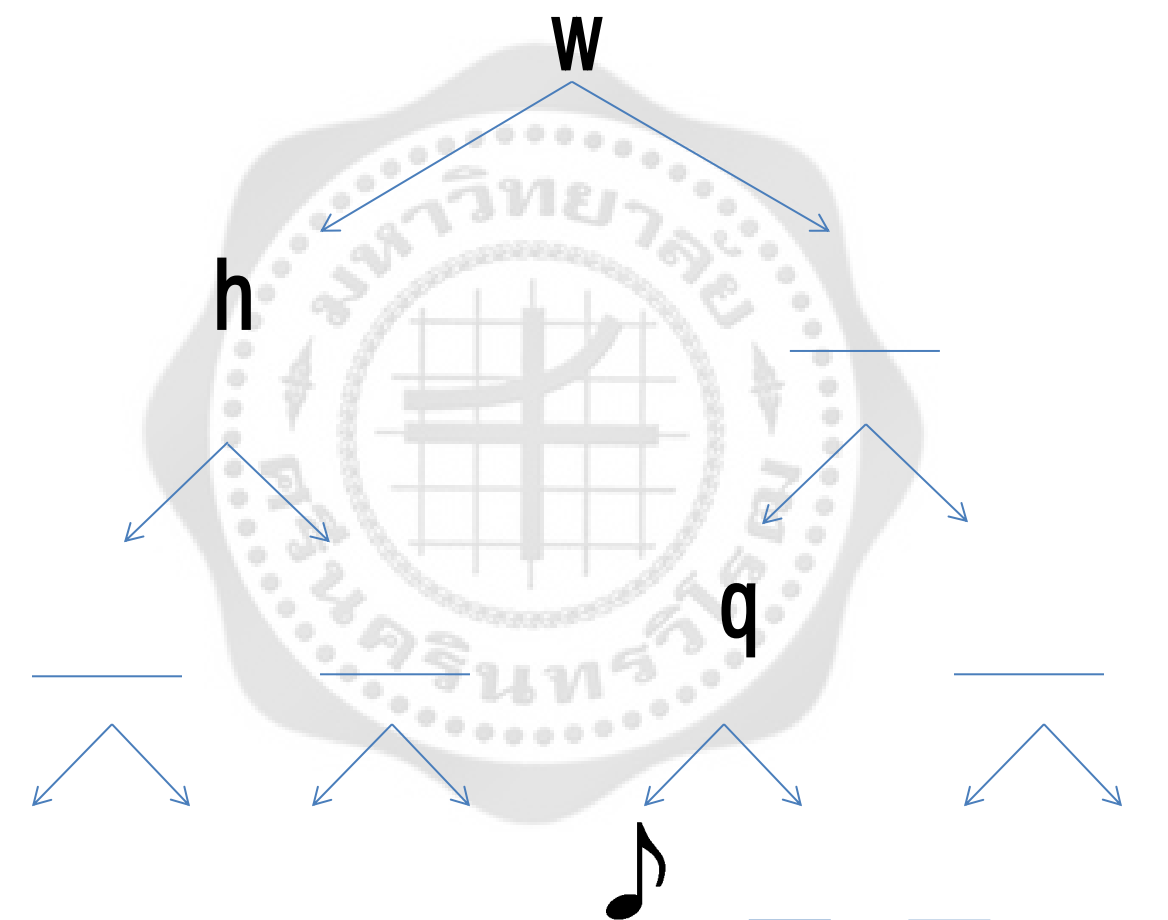
3. ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยบอกกับนักเรียนว่าจะได้ฟังนิทานภาคต่อในสัปดาห์ต่อไป
- 3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกเรื่องตัวโน้ต

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 3

แบบฝึกเรื่องตัวโน้ต

ให้นักเรียนเติมตัวโน้ตที่หายไปลงในแผนภูมิการกระจายตัวโน้ต

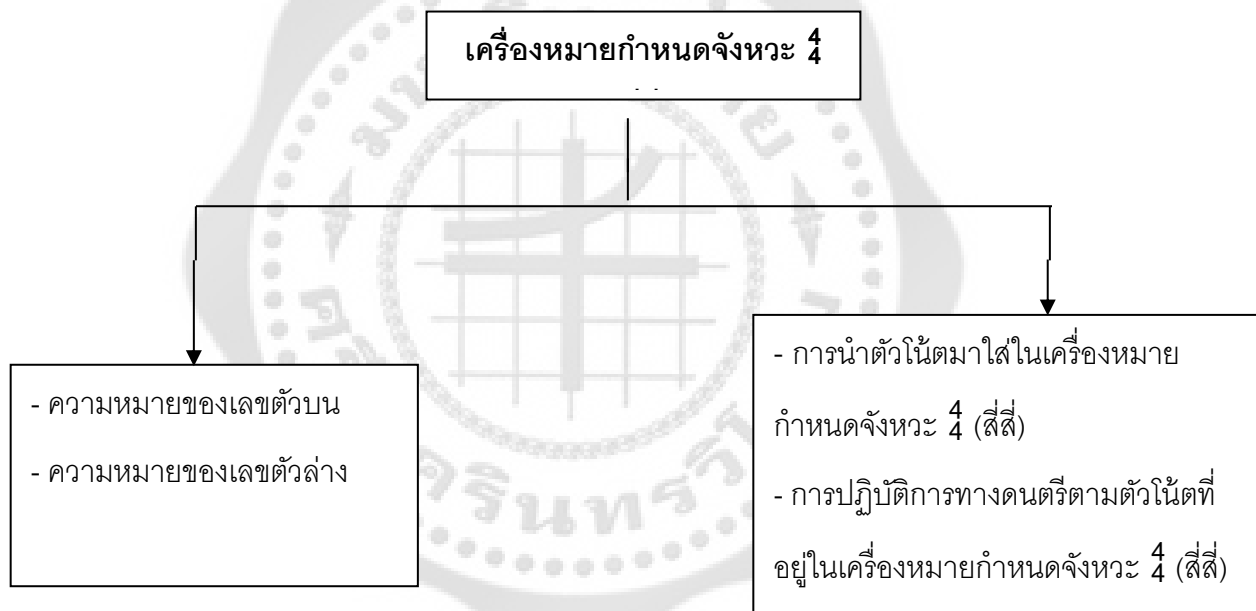
การทดลองครั้งที่ 4

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)

เรื่อง เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่) และการนำไปใช้
2. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่าของตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพตัวโน้ตชนิดต่าง
2. ภาพสัญลักษณ์เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่)
3. แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเล่านิทานบทพทวนจากครั้งก่อน

2. ขั้นสอน

2.1 ผู้วิจัยอธิบายว่าจะต้องมีสัญลักษณ์ทางดนตรีที่เอาไว้กำหนดค่าความยาวของเสียง สัญลักษณ์นั้นคือ “เครื่องหมายกำหนดจังหวะ” โดยการเล่าเป็นนิทาน

นิทานต่อจากสัปดาห์ที่แล้ว

วันต่อมาชาวเมืองได้รวมตัวกันออกเดินทางไปตามเอาเสียงดนตรีกลับคืนมา โดยมุ่งหน้าไปยังรังของเจ้าปีศาจ

เจ้าปีศาจได้นำเอาสิ่งของที่ขโมยมาไปซ่อนไว้หลายจุด โดยแต่ละจุดจะต้องใช้ตัวโน้ตในการเป็นกุญแจเพื่อนำไปสู่ที่อยู่ของเจ้าปีศาจ ชาวเมืองเดินทางมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงปากทางเขารังของปีศาจร้ายแต่ประตูถูกปิดอยู่สนิทไม่สามารถเข้าไปได้เลย แต่มีชาวเมืองคนหนึ่งได้เห็นปริศนาที่ปีศาจทิ้งไว้

4
4

(ช่องทั้งแปดเป็นปริศนาที่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา โดยให้นักเรียนเป็นบทบาทสมมติจากนิทานที่เล่า)

ชาวเมืองจึงช่วยกันนำตัวโน้ตมาใส่ลงไปในช่อง และในที่สุดประตูด้านแรกก็ถูกเปิดออก และชาวเมืองก็ได้ยึดเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 คืนจากเจ้าปีศาจมาได้

.....

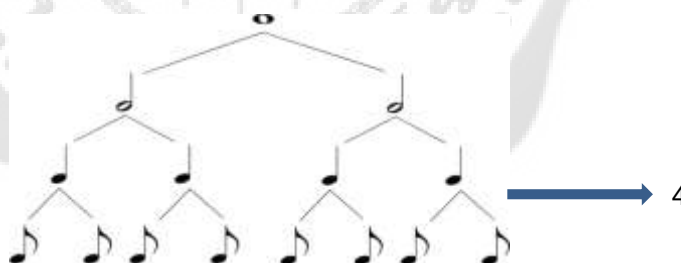
2.2 ผู้วิจัยอธิบายว่า เครื่องหมายกำหนดจังหวะ(Time Signature) เป็นสัญลักษณ์ที่มีไว้กำหนดค่าของตัวโน้ตและตัวหยุด โดยเครื่องหมายกำหนดอัตราจังหวะจะเป็นตัวเลข 2 ตัว บน-ล่าง โดยเลขด้านบน หมายถึง จำนวนจังหวะใน 1 ห้อง เลขด้านล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ โดยนการเล่าเป็นนิทาน

2.3 ผู้วิจัยยกตัวอย่างเครื่องหมายกำหนดจังหวะให้นักเรียนดู โดยใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 (สี่สี่) จากเครื่องหมายกำหนดจังหวะที่ให้ เราจะอ่านว่า “สี่สี่” โดยอ่านจากเลขด้านบนก่อนแล้วตามด้วยเลขด้านล่าง

เช่น 4 บน หมายถึง ใน 1 ห้องมี 4 จังหวะ
4 ล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ
เลข 4 ด้านบนคือจำนวนจังหวะในแต่ละห้อง

1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4
---------	---------	---------	---------

เลข 4 ด้านล่าง คือลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ โดยเปรียบเทียบค่าตัวโน้ตจากการกระจายตัวโน้ต

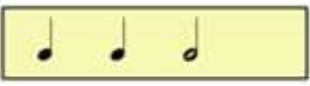
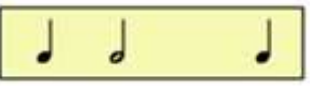
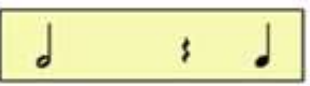
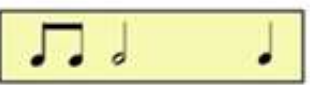
3. ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนโน้ตให้ถูกตามเครื่องหมายกำหนดจังหวะ โดยครูกำหนดว่าใน 1 ห้องจะใช้โน้ตตัวใดก็ได้แต่รวมแล้วต้องเป็น 4 จังหวะ (แบบฝึก)

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตบมือตามแผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 4

แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

1 	2
3 	4
5 	6
7 	8
9 	10
11 	12

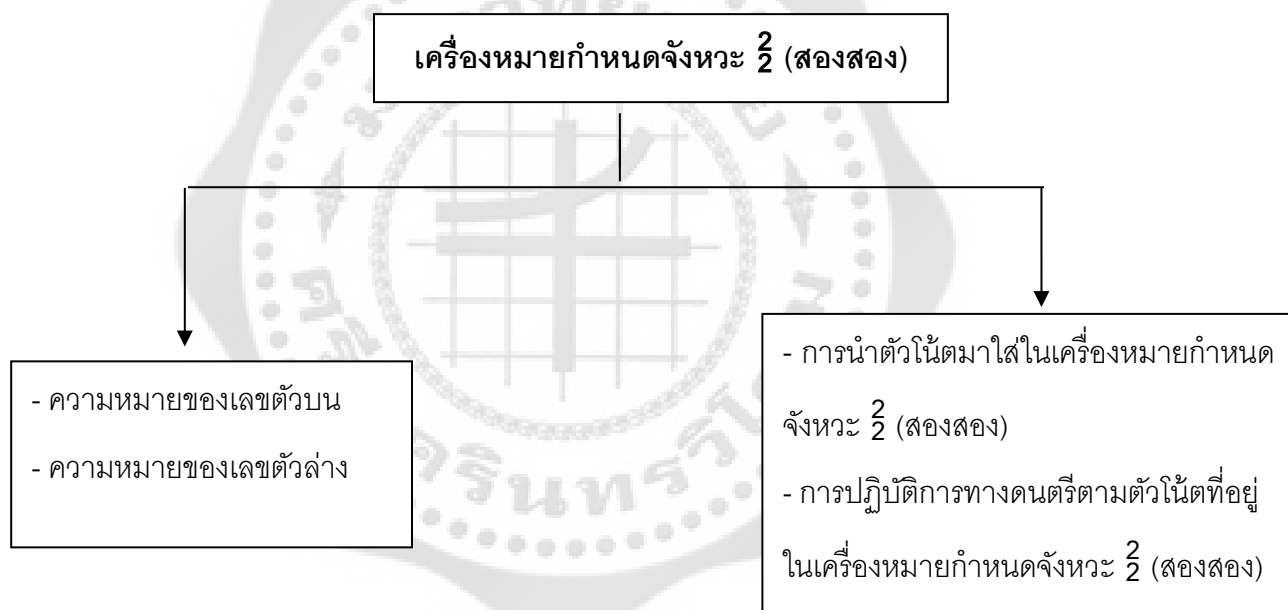
การทดลองครั้งที่ 5

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)

เรื่อง เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง) และการนำไปใช้
2. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่าของตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพตัวโน้ตชนิดต่าง
2. ภาพสัญลักษณ์เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง)
3. แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

วิธีดำเนินการ

1. ชี้นำ

1. ผู้วิจัยทบทวนการอ่านโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{4}{4}$ (สี่สี่) ด้วยการปรบมือ

2. ชี้นสอน

2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงเครื่องหมายกำหนดจังหวะ(Time Signature) $\frac{2}{2}$ (สองสอง) ว่าเป็นสัญลักษณ์ที่มีไว้กำหนดค่าของตัวโน้ตและตัวหยุด โดยเครื่องหมายกำหนดอัตราจังหวะจะเป็นตัวเลข 2 ตัว บน-ล่าง โด เลขด้านบน หมายถึง จำนวนจังหวะใน 1 ห้อง เลขด้านล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะโดยการเล่าเป็นนิทาน

นิทานต่อจากสัปดาห์ที่แล้ว

เมื่อเข้ามาในหมู่บ้านของรังเจ้าปีศาจ ชาวเมืองได้เดินเข้าไปเรื่อยๆจนกระทั่งถึงประตู ทุกคนต่างพยายามหาทางเปิดประตูแต่หาอย่างไรก็เปิดไม่ได้ จนกระทั่งมีคนเห็นปริศนาตรงทางเปิดประตู

2				

(ช่องทั้งแปดเป็นปริศนาที่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา โดยให้นักเรียนเป็นบทบาทสมมติจากนิทานที่เล่า)

ชาวเมืองจึงช่วยกันนำตัวโน้ตมาใส่ลงในช่องตามที่ปริศนาของปีศาจกำหนดไว้ ในที่สุดทุกคนก็ช่วยกันไขปริศนา จนประตูได้เปิดออกออก และชาวเมืองก็ได้ยึดเครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ คืนจากเจ้าปีศาจมาได้อีกหนึ่งเครื่องหมาย

.....

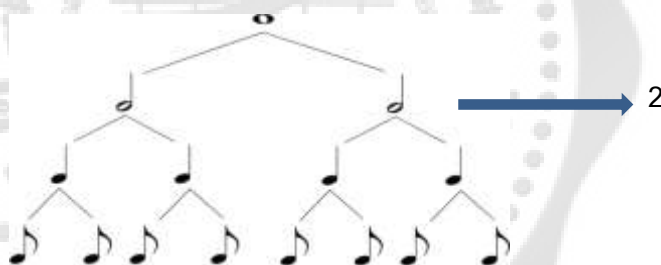
2.2 ผู้วิจัยยกตัวอย่างเครื่องหมายกำหนดจังหวะให้นักเรียนดูโดยใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{2}$ (สองสอง) จากเครื่องหมายกำหนดจังหวะที่ให้ เราจะอ่านว่า “สองสอง” โดยอ่านจากเลขด้านบนก่อนแล้วตามด้วยเลขด้านล่าง

เช่น 2 บน หมายถึง ใน 1 ห้องมี 2 จังหวะ

2 ล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ เลข 2 ด้านบนคือจำนวนจังหวะในแต่ละห้อง

1	2	1	2	1	2	1	2
---	---	---	---	---	---	---	---

เลข 2 ด้านล่าง คือลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ โดยเปรียบเทียบค่าตัวโน้ตจากการกระจายตัวโน้ต

3. ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนโน้ตให้ถูกต้องตามเครื่องหมายกำหนดจังหวะ โดยครูกำหนดว่าใน 1 ห้องจะใช้โน้ตตัวใดก็ได้แต่รวมแล้วต้องเป็น 2 จังหวะ (แบบฝึก)

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตบมือตามแผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 5

แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

1		2	
3		4	
5		6	
7		8	
9		10	
11		12	

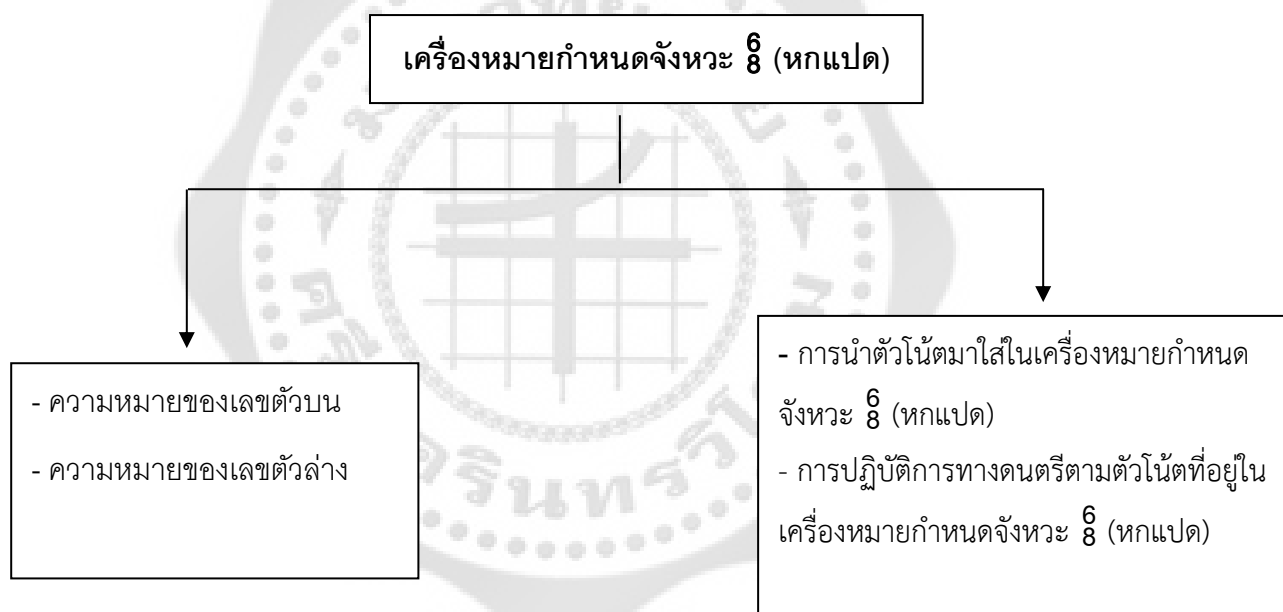
การทดลองครั้งที่ 6

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)

เรื่อง เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด) และการนำไปใช้
2. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจค่าของตัวโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพตัวโน้ตชนิดต่างๆ
2. ภาพสัญลักษณ์เครื่องหมายกำหนดจังหวะ 8 (หกแปด)
3. แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

วิธีดำเนินการ

1. ชี้นำ

1.1 ผู้วิจัยทบทวนการอ่านโน้ตในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 6 (หกแปด) ด้วยการปรบมือ

2. ชี้นสอน

2.1 ผู้วิจัยอธิบายถึงเครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) 6 (หกแปด) ว่าเป็นสัญลักษณ์ที่มีไว้กำหนดค่าของตัวโน้ตและตัวหยุด โดยเครื่องหมายกำหนดอัตราจังหวะจะเป็นตัวเลข 2 ตัว บน-ล่าง โด เลขด้านบน หมายถึง จำนวนจังหวะใน 1 ห้อง เลขด้านล่าง หมายถึง ลักษณะของตัวโน้ตที่ประสงค์ให้ใช้เป็นเกณฑ์ 1 จังหวะ โดยการเล่าเป็นนิทาน

นิทานต่อจากสัปดาห์ที่แล้ว

เมื่อเข้ามาในบริเวณบ้านของเจ้าปีศาจได้ ห้วนหน้าหมู่บ้านและชาวเมืองต่างช่วยกันตามหาเครื่องหมายทางดนตรีที่เหลือที่ถูกเจ้าปีศาจขโมยมา แต่อย่างไรก็หาไม่เจอ จนกระทั่งมีชาวเมืองคนหนึ่งสังเกตเห็นประตูลอบอยู่ จึงชวนกันไปดูใกล้ๆ ประตูจึงเห็นปริศนาที่ปีศาจทิ้งไว้ซึ่งหนึ่งปริศนา

6 8				

(ช่องทั้งแปดเป็นปริศนาที่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา โดยให้นักเรียนเป็นบทบาทสมมติจากนิทานที่เล่า)

ทุกคนจึงช่วยกันนำตัวโน้ตมาใส่ลงในช่องตามปริศนาของปีศาจกำหนดไว้ ในที่สุดทุกคนก็ช่วยกันไขปริศนา จนประตูได้เปิดออกออก และชาวเมืองก็ได้ยึดเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 6 คืบมาจากปีศาจ และประตูก็ถูกเปิดออก

3. ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนโน้ตให้ถูกต้องตามเครื่องหมายกำหนดจังหวะ โดยครูกำหนดว่าใน 1 ห้องจะใช้โน้ตตัวใดก็ได้แต่รวมแล้วต้องเป็น 2 จังหวะ (แบบฝึก)

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตบมือตามแผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

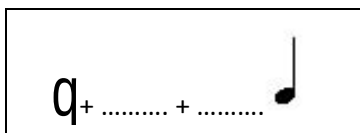
* หมายเหตุ การทดลองครั้งที่ 6 ผู้วิจัยให้นักเรียนเติมตัวโน้ต เพื่อประเมินผลการเรียนรู้ แทนการปรบมือตามรูปภาพ เนื่องจากเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 6 เป็นเครื่องหมายกำหนดจังหวะอัตราผสม

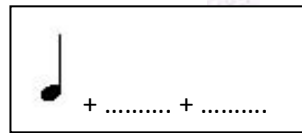
เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 6

แผ่นป้ายกลุ่มตัวโน้ต

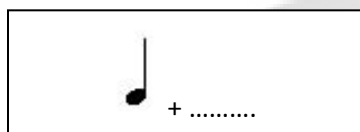
6/8

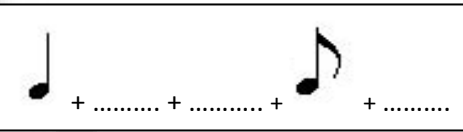
6/8

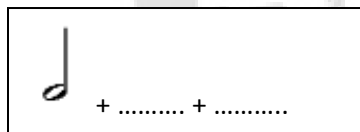
6/8

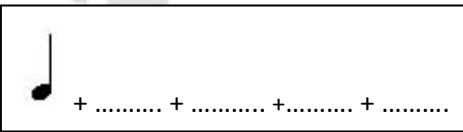
6/8

6/8

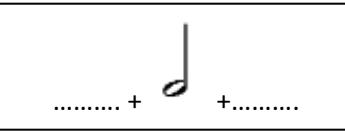
6/8

6/8

6/8

6/8

6/8

การทดลองครั้งที่ 7

สอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลหลังเรียน

เรื่อง การทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล

วัตถุประสงค์

1. เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังจากได้รับการทดลอง
2. เพื่อให้ผู้วิจัยทราบถึงระดับความรู้ของนักเรียน

อุปกรณ์ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากล

วิธีดำเนินการ

1. ชำนาญ

- 1.1 ผู้วิจัยแนะนำการทำแบบทดสอบ ว่าต้องทำอะไร

2. ชำนาญ

- 2.1 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้นักเรียน
- 2.2 ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนในการทำแบบทดสอบ

3. ชำนาญ

- 3.1 นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำมาการตรวจและบันทึกคะแนน
- 3.2 นำคะแนนของนักเรียนที่สอบได้เก็บไว้เป็นข้อมูลในการทำวิจัย

การประเมินผล

1. นำคะแนนของนักเรียนที่ได้ทำการสอบมาหาค่าคะแนนเฉลี่ย (mean) โดยใช้สูตรหาค่าคะแนนเฉลี่ย

คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนของคะแนนในกลุ่ม

นำคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมาหาค่าความต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน

สถิติทดสอบสมมุติฐาน หาค่า t-test แบบ Dependent Samples ของกลุ่มควบคุมในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบวัดความสามารถด้านทฤษฎีดนตรีสากลก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}} \quad df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	$\sum D$	แทน	ผลรวมค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

เอกสารประกอบการทดลองครั้งที่ 7

แบบทดสอบวัดความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลหลังเรียน

ให้นักเรียนเลือกเติมตัวโน้ต ตัวขาว ตัวดำ และตัวเข็บบีต 1 ชั้น ให้ลงในช่องให้รวมกันแล้วมีค่าเท่ากับตัวโน้ตตัวกลม

1.	____	= W	6.	____	= W
2.	____	= W	7.	____	= W
3.	____	= W	8.	____	= W
4.	____	= W	9.	____	= W
5.	____	= W	10.	____	= W

ให้นักเรียนเลือกเติมตัวโน้ตตัวกลม ตัวขาว ตัวดำ และตัวเข็บบิต 1 ชั้น ให้ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

$\frac{4}{4}$	$q + \dots + h$	$h + \dots$	$q + \dots + h + \dots$
	$\text{♪} + \dots + h + \dots$	$\text{♪} + \dots + h + \dots + \dots$	

$\frac{2}{2}$	$\dots + h$	$\text{♪} + \dots + q + \dots + \dots$	$q + \dots + \dots + \dots + q$
	$\dots + \dots + h + \dots + \dots$	$\text{♪} + \dots + \dots + \dots + \text{♪} \dots$	

$\frac{6}{8}$	$q + \dots + \dots$	$\dots + h + \dots$	$h + \dots$
	$\text{♪} + \dots + \dots + \text{♪}$	$\text{♪} + \dots + \dots + \text{♪} \dots + \dots$	

เรื่องย่อ นิทานตัวโน้ต

เรื่อง เสียงเพลงที่หายไป

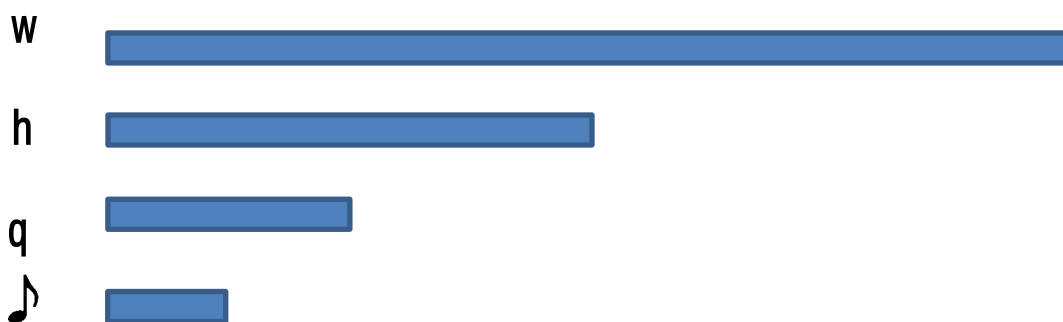
สัปดาห์ที่ 1 - 7

ผู้วิจัย : ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง หมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านของนักดนตรี คนในหมู่บ้านทุกคนล้วนเป็นนักดนตรีและมีใจรักในเสียงดนตรี ทุกคนจะใช้เวลาร่วมกันบรรเลงดนตรี โดยมีหัวหน้าหมู่บ้านเป็นผู้ทำหน้าที่ควบคุมวง ผู้ควบคุมวงมีหน้าที่ในการฝึกซ้อมให้แก่คนในหมู่บ้าน รวมถึงการสอนให้เด็กๆ ในหมู่บ้านรู้จักการเล่นดนตรี วันหนึ่งหัวหน้าหมู่บ้านได้ทำการสอนเด็กๆ ในหมู่บ้านเรื่องในเรื่องของดนตรี

ทุกๆวันชาวเมืองแห่งนี้จะมาร่วมกันซ้อมดนตรีบรรเลงเพลงกันอย่างมีความสุข จนกระทั่งวันหนึ่งในเวลากลางดึก ได้มีปิศาจร้ายเข้ามาขโมยสิ่งของมีค่าของหมู่บ้านไป ก็คือ”เสียงดนตรี”

เช้าวันต่อมา หัวหน้าหมู่บ้านได้เข้ามาดูในห้องเก็บของจึงพบว่า เสียงดนตรีได้หายไป เหลือไว้แต่เพียงตัวโน้ตต่างๆ ทำให้ชาวเมืองไม่สามารถเล่นดนตรีได้ หัวหน้าหมู่บ้านจึงได้ทำการเรียกชาวบ้านมาประชุมกันเพื่อไปตามหาเสียงดนตรีกลับคืนมา โดยหัวหน้าหมู่บ้านได้บอกกับชาวบ้านว่า “ขณะนี้ได้มีขโมยเข้ามาทำการขโมยเสียงดนตรีไป เหลือไว้เพียงแต่ตัวโน้ต พวกเราจะไปตามกลับมาหรือไม่” ชาวเมืองทุกคนจางลงความเห็นว่าจะไปตามหาเอาเสียงดนตรีกลับคืนมาโดยหัวหน้าหมู่บ้านได้บอกกลับชาวบ้านว่าตอนนี้เราเหลือตัวโน้ตเพียง 4 ชนิดเท่านั้นคือ

โน้ตตัวกลม	w	เป็นโน้ตที่มีค่ามากที่สุด
โน้ตตัวขาว	h	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวนานน้อยกว่าตัวกลมครึ่งหนึ่ง
โน้ตตัวดำ	q	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวนานน้อยกว่าตัวขาวครึ่งหนึ่ง
โน้ตตัวเข้บ็ต 1 ชั้น	♪	เป็นโน้ตที่มีค่าความยาวนานน้อยกว่าตัวดำครึ่งหนึ่ง

วันต่อมาชาวเมืองได้รวมตัวกันออกเดินทางไปตามเอาเสียงดนตรีกลับมา โดยมุ่งหน้าไปยังวังของเจ้าปีศาจ

เจ้าปีศาจได้นำเอาสิ่งของที่ขโมยมาไปซ่อนไว้หลายจุด โดยแต่ละจุดจะต้องใช้ตัวโน้ตในการเป็นกุญแจเพื่อนำไปสู่ที่อยู่ของเจ้าปีศาจ ชาวเมืองเดินทางมาเรื่อยจนกระทั่งถึงปากทางเข้าวังของปีศาจร้ายแต่ประตูถูกปิดอยู่สนิทไม่สามารถเข้าไปได้เลย แต่มีชาวเมืองคนหนึ่งได้เห็นปริศนาที่ปีศาจทิ้งไว้

4 4				

(ช่องสำหรับให้นักเรียนทดลองใส่ตัวโน้ต โดยให้นักเรียนเป็นบทบาทสมมติของตัวละครที่อยู่ในนิทาน)

ชาวเมืองจึงช่วยกันนำตัวโน้ตมาใส่ลงไปในช่อง และในที่สุดประตูด้านแรกก็ถูกเปิดออก และชาวเมืองก็ได้ยึดเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 4 คืบจากเจ้าปีศาจมาได้

.....

เมื่อเข้ามาในรั้วบ้านของรังเจ้าปีศาจ ชาวเมืองได้เดินเข้าไปเรื่อยๆจนกระทั่งถึงประตู ทุกคนต่างพยายามหาทางเปิดประตูแต่หาอย่างไรก็เปิดไม่ได้ จนกระทั่งมีคนเห็นปริศนาตรงทางเปิดประตู

2				

ชาวเมืองจึงช่วยกันนำตัวไม้มาใส่ลงในช่องตามที่ปริศนาของปีศาจกำหนดไว้ ในที่สุดทุกคนก็ช่วยกันไขปริศนา จนประตูได้เปิดออกออก และชาวเมืองก็ได้ยึดเครื่องหมายกำหนดจังหวะ 2 คืบจากเจ้าปีศาจมาได้อีกหนึ่งเครื่องหมาย

เมื่อเข้ามาในบริเวณบ้านของเจ้าปีศาจได้ หัวหน้าหมู่บ้านและชาวเมืองต่างช่วยกันตามหาเครื่องหมายทางดนตรีที่เหลือที่ถูกเจ้าปีศาจขโมยมา แต่หาอย่างไรก็ไม่เจอ จนกระทั่งมีชาวเมืองคนหนึ่งสังเกตเห็นประตูลับอยู่ จึงชวนกันไปดูใกล้ๆประตูจึงเห็นปริศนาที่ปีศาจทิ้งไว้อีกหนึ่งปริศนา

6				

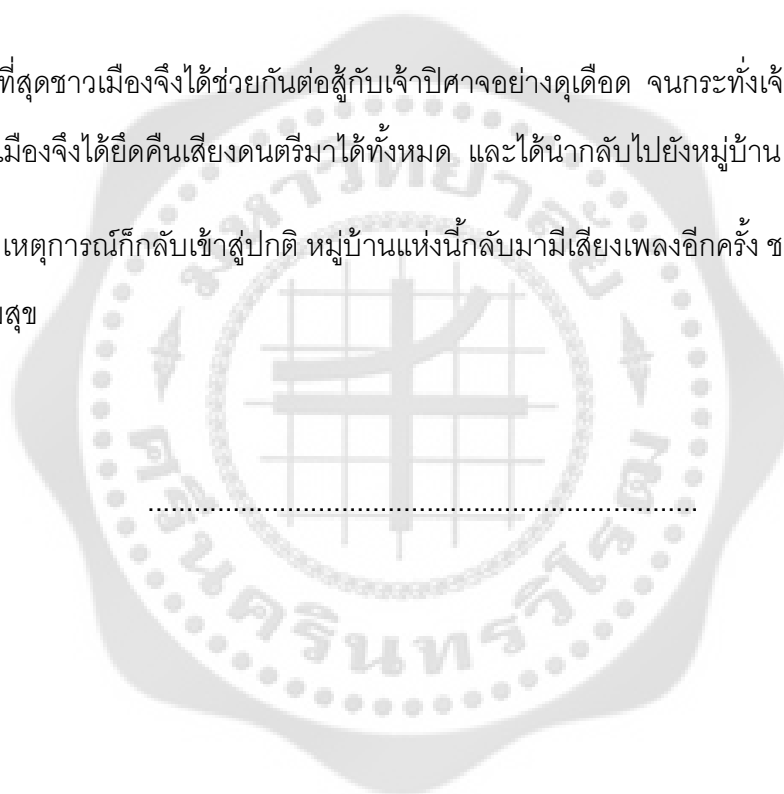
(ช่องสำหรับให้นักเรียนทดลองใส่ตัวไม้ โดยให้นักเรียนเป็นบทบาทสมมติของตัวละครที่อยู่ในนิทาน)

ทุกคนจึงช่วยกันนำตัวโน้ตมาใส่ลงในช่องตามที่ปริศนาของปิศาจกำหนดไว้ ในที่สุดทุกคนก็ช่วยกันไขปริศนา จนประตูได้เปิดออกออก และชาวเมืองก็ได้ยึดเครื่องหมายกำหนดจังหวะ⁸ คืบมาจากปิศาจ และประตูก็ถูกเปิดออก

ชาวเมืองเข้าไปในห้อง และไม่นานก็ได้ยินเสียงดังมาว่า “เจ้าเก่งมากที่ทายปริศนาของข้าถูก ตอนนี้พวกเจ้าได้สัญลักษณ์ดนตรีคืบไปบ้างแล้ว ต่อไปนี้ ถ้าเจ้าสามารถล้มข้าได้ เสียงดนตรีของพวกเจ้าที่อยู่ด้านหลังข้า เจ้าก็เอาคืบไปได้เลย”

และในที่สุดชาวเมืองจึงได้ช่วยกันต่อสู้กับเจ้าปิศาจอย่างดุเดือด จนกระทั่งเจ้าปิศาจหมดแรงและยอมแพ้ไป ชาวเมืองจึงได้ยึดคืบเสียงดนตรีมาได้ทั้งหมด และได้นำกลับไปยังหมู่บ้าน

ในที่สุดเหตุการณ์ก็กลับเข้าสู่ปกติ หมู่บ้านแห่งนี้กลับมามีเสียงเพลงอีกครั้ง ชาวบ้านต่างเล่นดนตรีกันอย่างมีความสุข

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายณัฏฐินันท์ ละม้ายสิงห์
วัน เดือน ปีเกิด	31 สิงหาคม 2526
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	1139/2 ถนนอิสรภาพ 21 แขวงวัดท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร 10600
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนชินโรวชิวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2543	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนชินโรวชิวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2548	กศ.บ. เอกดุริยางคศาสตร์ สาขาสากล คณะศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2559	กศ.ม. สาขาวิชาศิลปศึกษา (ดนตรีศึกษา) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ